

Hizb ut Tahrirs

Politiske Opfattelser

(2005)

Indhold

Indledning	4
Politik er en idé og en metode	8
Politiske planer og fremgangsmåder	17
Den internationale tilstand	29
Den internationale norm og den internationale lov	50
Bevæggrunde for stridigheder mellem stater	94
Verdens store sager	104
1. Europa	160
2. Mellemøsten	172
3. Fjernøsten	208
4. Centralasien	222
5. Det indiske subkontinent	234
6. Afrika	238
Årsagerne til verdens elendighed	269
Måden hvorpå, man påvirker international politik	297
Politisk bevidsthed	301

Indledning

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Politik (*siyasah*) betyder varetagelsen af en nations (*ummah*) interne og eksterne affærer. Denne varetagelse foretages af staten og nationen. Staten udfører den i praksis, mens nationen stiller staten til regnskab i forbindelse hermed.

Statens varetagelse af nationens interne og eksterne forhold udføres via implementeringen af ideologien internt, og dette repræsenterer indenrigspolitikken.

Med hensyn til statens varetagelse af nationens eksterne affærer, så består den af dens relationer til de andre stater, folkeslag og nationer og udspredelsen af ideologien til hele verden; og dette udgør udenrigspolitikken.

Forståelsen af udenrigspolitikken er fundamental, for at værne om statens entitet og nationen. Den er essentiel for at gøre det muligt, at bære *da'mah* (dvs. kaldet) til hele verden og er uundværligt for den korrekte regulering af nationens relationer til andre.

Da den islamiske *ummah* er blevet betroet at bære den islamiske *da'wah* til hele menneskeheden, er det ganske uundværligt for muslimerne at holde kontakten med resten af verden og opfatte dens vilkår, forstå dens problemer, være bevidste om dens stater og nationers motiver, samt følge de politiske handlinger, som finder sted i verden. I denne kontekst bliver de nødt til at lægge mærke til staternes politiske planer såvel de fremgangsmåder, som de bruger til at iværksætte disse planer, relationerne imellem disse stater og de politiske manøvrer, de tager i brug. Derfor er det uundværligt for muslimerne, at de forstår realiteten af situationen i den islamiske verden, set i lyset af forståelsen af den globale, internationale scene. Dette er vitalt for dem, så de kan finde den handlingskurs, som de må bruge, for at etablere deres stat og bære deres *da'wah* til verden.

Imidlertid skal det forstås, at situationen i enhver stat ikke forbliver den samme internationalt. Derimod undergår den forskellige forandringer, i forhold til styrke og svækkelse, eller magtindflydelse og fraværet af denne angående forskelle og ændringer i dens aktuelle relationer til andre stater. Derfor er det ikke muligt at optegne nogle konstante og generelle retningslinjer for den internationale tilstand, og heller ikke at give en konstant gældende ide vedrørende positionen for enhver af de eksisterende stater i verden. Derimod er det

muligt at optegne en generel linje for den politiske situation i en bestemt periode, mens man tager den mulige ændring af denne position i betragtning. Det er også muligt at give en specifik ide om situationen i en given stat, under en bestemt omstændighed, mens man tager en mulig ændring af sådan en position i betragtning. Derfor er det afgørende, at politikeren følger de igangværende politiske initiativer i verden og sammenkæder dem med sine forudgående politiske informationer. Dette er nødvendigt, for således at vedkommende formår at forstå politik på korrekt vis, om end den politiske situation er forblevet den samme, eller den har ændret sig, samt at vedkommende forstår enhver stats politiske situation, og hvorvidt denne situation er forblevet den samme eller har ændret sig.

En ændring af den internationale tilstand er betinget af en ændring af bestemte staters politiske situation, fra den ene omstændighed til en anden. Sådan en ændring af en stats politiske situation sker enten, fordi den er blevet stærkere eller svagere, eller fordi dens relation til andre stater er blevet stærkere eller svagere. I sådan et tilfælde, vil en ændring i den internationale balance være et resultat af en ændring i de eksisterende magtbalancer i verden.

Således er forståelsen af situationen i enhver stat, som har indflydelse på den internationale tilstand, grundlaget for forståelsen af den internationale tilstand. Følgelig bør der være fokus på at opnå information om hver stat, fordi dette er den første søjle i politisk forståelse. Forståelsen af enhver stats situation er imidlertid ikke alene relateret til dens position i den internationale tilstand, men vedrører ethvert forhold, som er relateret til dens indenrigs- og udenrigspolitik. Derfor er det nødvendigt at være bekendt med den tanke, hvorpå alle eksisterende staters politik i verden er bygget, især de stater, der kan have indflydelse på det standpunkt, som den islamiske *ummah* (nation) bør tage over for dem. Og det er nødvendigt at kende til de planer og fremgangsmåder, som tages i brug af disse stater. Denne viden om planerne og fremgangsmåderne skal kombineres med at følge dem konstant og dermed omfanget af deres ændring. Forståelsen af motiverne bag sådan en ændring, eller årsagerne, som tvinger disse stater til at ændre disse planer og fremgangsmåder, er ligeledes nødvendig, udover den korrekte viden om de ting, der påvirker disse stater eller driver dem til at ændre deres planer og fremgangsmåder.

Politik er en idé og en metode

Hvad angår tanken, hvorpå statens politik er etableret, så er det tanken, på hvis grundlag staten bygger sin relation til de andre nationer og folk. Tankerne hos de stater, der ikke har adopteret en ideologi, er anderledes og uensartede, og i øvrigt er sådanne tanker åbne for ændring. Disse staters politik vil blive studeret gennem studiet af deres politiske planer og fremgangsmåder, hvor studiet af den politiske tanke er irrelevant.

Hvad angår staterne, som adopterer en ideologi, så er deres tanke konstant uden ændring. Denne tanke er udbredelsen af ideologien, de har adopteret, til verden via en konstant metode, der ikke ændrer sig, uanset eventuelle ændringer i fremgangsmåderne. Så studiet af den politiske tanke gælder for disse stater.

Følgelig bør de eksisterende stater i verden betragtes på basis af formodningen om, at enhver af dem har en basal ide, som tegner dens relation til andre nationer og folk, om end denne ide er konstant eller ej. Ligeledes formodes det, at enhver stat har en specifik metode til at iværksætte denne ide, om end denne er konstant eller ej. I lyset af dens ide og metode,

optegner den planer og følger de fremgangsmåder, som bidrager til at opnå dens formål. Dog giver de eksisterende stater i dag i verden sig selv frie tøjler, hvad angår fremgangsmåder. Så de vil følge en fremgangsmåde, som realiserer målet, til trods for, at dette kan modstride metoden, og således følger de princippet ”målet helliger midlet.”

Alt andet lige, optegner alle staterne politiske planer, som vil ændre sig efter behov, og de følger fremgangsmåder, som er varierede og forskellige i henhold til situationerne.

Staterne påtager sig politiske handlinger, for dermed at tage vare om nationens interesser. De bygger relationer til andre stater, i overensstemmelse med interesserne. Til trods for dette, er der en stor forskel på staterne. En stat, der ikke har adopteret en bestemt ideologi, vil gøre sin interesse til den eneste afgørende faktor i dens internationale relationer.

Hvad angår staten, som adopterer en bestemt ideologi, den bærer til verden, så gør den sin ideologi til en afgørende faktor i sine internationale relationer og gør interessen, som ideologien foreskriver den, til en støttefaktor i denne kurs. Derfor er det nødvendigt at forstå en stat, i forhold til de tanker den adopterer, om end den har adopteret en ideologi

eller ej. På denne måde vil man kunne forstå de faktorer, som har en indvirkning på dens internationale relationer. Fordi en ideologi vil påvirke den stat, som adopterer den, og har markant indvirkning på de internationale relationer og den internationale tilstand, så er det nødvendigt, at man stifter bekendtskab med de ideologier, der eksisterer i verden i dag. Det er også nødvendigt, at man kender til omfanget af den indvirkning, hver ideologi har på international politik og deres mulige indvirkning på den internationale scene, i dag og i fremtiden. I lyset af disse ideologier og omfanget af deres indvirkning på nuværende tidspunkt og i fremtiden, vil man kunne forstå de internationale relationer.

Når vi undersøger verden i dag, finder vi, at den er domineret af tre ideologier udelukkende, som er: Islam, kommunismen og kapitalismen, som hundredvis af millioner mennesker har omfavnet hver især. Islam har imidlertid ikke nogen stat i dag, så den har ikke nogen reel indvirkning på de aktuelle internationale relationer og den internationale tilstand. Hvad angår handlingerne, der påtages af staterne i verden, for at forhindre, at den islamiske stat vender tilbage til livet, efter at uroen blandt muslimerne er blevet bemærket, så har dette intet at gøre med den internationale tilstand, og det har heller ikke nogen indvirkning på de internationale relationer. Dette er fordi, at en indvirkning på den internationale tilstand og

de internationale relationer påkræver tilstedeværelsen af en stat, der adopterer Islam som en ideologi, på basis af hvilken den styrer sin indenrigs- og udenrigspolitik.

Hvad angår den retning, som bemærkes, i den internationale – og især den amerikanske politik, for at omdanne den islamiske region gennem hegemoniske planer, såsom, ”The Greater Middle East Project” i 2003, så skyldes den en voksende frygt hos disse stater for, at fremkomsten af en stat for muslimerne potentielt set er nært forestående. Så det er ikke fordi, at Islam har en indflydelse på international politik, som den vil have, når der er en reel islamisk stat.

For så vidt angår de to andre ideologier, så har hver af dem en stat, eller flere stater. Derfor har disse indvirkning på de internationale relationer, den internationale tilstand og den internationale politik, især da Sovjetunionen eksisterede og før unionens fald. Et af tegnene på deres indvirkning var, at verden blev inddelt i to lejre: den østlige og den vestlige. Men efter østblokkens kollaps og opløsningen af Warszawa-pagten, ophørte den bipolare politik i verden. Så den kommunistiske ideologi er ikke implementeret længere, end ikke formelt, bortset fra i Kina og Nordkorea. Derfor er kampen i verden ikke længere international, men regional. For med Sovjetunionens sammenbrud, havde dennes ide ikke længere en indvirkning på global politik. Dette skyldtes,

at den ide, som den byggede sin udenrigspolitik på, navnlig udspredelsen af kommunismen, ikke længere blev implementeret.

Hvad angår de stater, der stadig adopterer kommunisme, så er deres udenrigspolitik ikke baseret på denne tanke. Den kinesiske politik er eksempelvis ikke baseret på at udsprede kommunismen i verden. Dette skyldes det kinesiske folks virkelighed, idet det har været tilfreds med at have indflydelse i det asiatiske nærområde, og historisk ikke har haft ambitioner om en global rolle. På grund af denne realitet af det kinesiske folk, har Kina ikke bestræbt sig på at forberede sig selv og sine resurser på at opnå en position, som er indvirkningsfuld på den globale politik. Følgelig er alle kinesiske aktiviteter stadig fokuseret på at erhverve en regional indflydelse i nærområdet.

Med hensyn til den kapitalistiske lejr, så er ideen, som dens politik bygger på, udspredelsen af kapitalismen, som er adskillelsen af religion fra livets affærer, verden over. Selvom der er flere forskellige stater, som adopterer kapitalismen, arbejder de alle for at sprede deres kapitalistiske intellektuelle ledelse i verden og lade deres synspunkt om livet dominere verden.

Hvad angår metoden, den kapitalistiske lejr følger, for at iværksætte dens ide, så er den kolonialismen, dvs. at påtvinge den politiske, militære, kulturelle og økonomiske autoritet over de erobrede folk, for at udnytte dem. Denne metode er konstant og ændrer sig ikke, uanset skiftende regeringer og deres love. Kolonialisme er ikke som Lenin beskrev den, da han sagde, ”Det er det sidste stadie af kapitalismen.” Kolonialismen er derimod en del af kapitalismens synspunkt, og den er metoden, hvormed kapitalismen spredes til nationer og folk. Derfor er den kapitalistiske lejrs udenrigspolitik konstant, i forhold til dens ide og metode, og ændrer sig ikke som et resultat af staters forandringer og konkurrence. Følgelig er Storbritannien ligesom USA, Frankrig, Italien og enhver anden kapitalistisk stat, hvis politik er baseret på at sprede dens ideologi og dens livssyn gennem kolonisering af nationer og folk.

For at kunne forstå den vestlige lejrs metode, skal det bemærkes, at selvom denne metode, som er kolonialismen, er konstant, så har selve fremgangsmåderne for kolonialismens virkeliggørelse samt synet på den udviklet sig til en vis grad i den vestlige lejr i tidens løb, hvad angår dens sammenkædning som en metode med kapitalismen som en ide. Angående ændringerne i metodens fremgangsmåder, plejede den at bero på militær dominans, i det der var kendt

som den gamle kolonialisme. Men efterfølgende begyndte den at afhænge af andre ting, i det der blev kendt som den nye kolonialisme (neokolonialisme). Således begyndte USA at satse på det økonomiske aspekt gennem eksempelvis lån, udviklingsprojekter, eksperter og deslige, udover politisk pression og chikane. Men bortset fra disse fremgangsmåder, vendte USA dog tilbage til at anvende den militære dominans over nationer og folk for at underlægge dem sin indflydelse og vilje. USA vendte tilbage til at bygge militærbaser i sine kolonier, for at varetage sin indflydelse i dem. Og England begyndte at benytte sig af at frembringe mænd, som kan agere agenter for sig, af den engelske efterretningstjeneste, af regenter, der fungerer som lakajer for dem, samt af mistænkelige handelsaftaler. Englands anvendelse af lån mindskedes på grund af dets svækkede finansielle situation, og dets anvendelse af militærbaser mindskedes på grund af dets svækkede internationale indflydelse, til trods for, at England fortsat holder fast i sine militære installationer og baser i sine kolonier, som på Cypern, eller tæt på disse kolonier. På denne måde blev ændringer i fremgangsmåderne et nødvendigt karaktertræk ved kolonialismen.

Hvad angår ændringen i synet på kolonialismen, i forhold til dens sammenkædning (som en metode) med kapitalismen (som en ide), så begyndte tilgangen at svinge imellem to

betragtninger: På den ene side en stærk sammenkædning, dvs. at kolonialismen er en metode til kapitalismens udspredelse, hvilket betyder, at det primære fokus er på udsprelsen af ideologien. På den anden side er der en svækkelse i denne sammenkædning, dvs. at kolonialismen er kommet i fokus i sig selv, mens udsprelsen af kapitalismen er sekundært, således, at kolonialismen er tæt på at blive til et formål i sig selv. Selve styrken og svagheden af denne sammenkædning afhænger af det land, som de kapitalistiske stater gerne vil dominere. Har landet en civilisation (*badarah*), hvorved disse stater nærer et ønske om at invadere landet og gennemtvinge den korrupte kapitalistiske civilisation over det, for at opnå kontrol over det og plyndre dets rigdomme? Eller er landet civilisationstomt og har ingen civilisation at angribe, så de derimod koloniserer det for at stjæle dets resurser og blot kontrollere det?

Dette bliver tydeligt i og med, at kampen mellem de vestlige stater om koloniseringen af Afrika spidsede til i udnyttelsen, mens udsprelsen af den kapitalistiske ide knap nok var til stede.

Borgerkrigen i Uganda og Rwanda fortsatte i mange år og med hundredtusindvis af dødsopfre. Begivenhederne i Zaire (Den Demokratiske Republik Congo), handlede ligeledes udelukkende om materiel grådighed og en strid om ind-

flydelse imellem Europa og USA. Storbritannien og dets europæiske allierede, såvel USA, havde ikke deres opmærksomhed på andet end den materielle gavn i Afrika, og dermed er kolonialismen i Afrika blevet mere et mål end en metode.

Med hensyn til den islamiske verden, dvs. Mellemøsten og Nordafrika, eller i Central- og Sydøstasien, efterstræber alle de kolonialistiske stater, anført af USA, sideløbende med at påtvinge politisk, militær og økonomisk dominans for at udnytte de materielle resurser, også at udsprede kapitalismen på mange områder, som ved deres interesse i konferencer for 'kvinders frihed' og 'empowerment af kvinder', selve indholdet i den amerikanske plan for Mellemøsten samt indførelsen af det kulturelle hegemoni, som manifesteret i 'genopbyggelsen af kulturer', dialog mellem religioner, mødet mellem civilisationer og fokus på at ændre eller justere i uddannelsespensa, alt sammen for at bryde muslimernes forbindelse til deres civilisation og kultur.

Således er kapitalismens metode begyndt at udvikle sig med tiden. Men på trods af dette, er kolonialismen en grundlæggende søjle i kapitalismen, uanset om den er en metode til udspredelsen af kapitalismen, eller en metode, der er tættere på at være et mål.

Politiske planer og fremgangsmåder

Politiske planer, samt fremgangsmåder til eksekvering af disse planer, ændrer sig alt efter interessen. Planer ændres dog sjældnere end fremgangsmåder. Ved at følge international politik bemærkes det, at en plan er en generel politik, som optegnes for at realisere et af formålene, som påkræves af ideologien eller dens metode. En fremgangsmåde er en specifik politik relateret til en af detaljerne, der bidrager til at opnå og bestyrke en plan.

Som et eksempel var den amerikanske plan for Irak, at landet skulle besættes, med eller uden en international resolution. Efterfølgende skulle en regering oprettes, som så skulle give international legitimitet til besættelsen, gennem de Forenede Nationer, efter at det (FN) blev ignoreret ved begyndelsen af besættelsen. Dette er foruden en anden (lokal) legitimitet, som skulle opnås via en eller anden form for irakisk valg. Efter dette ville denne regering, på vegne af det irakiske folk, underskrive en aftale, der accepterer tilstedeværelsen af besættelsestropperne og efterfølgende giver dem legitimitet gennem det irakiske folks anmodning og accept af deres tilstedeværelse og gennem en international resolution. Denne plan skulle forhindre de andre stater og Sikkerhedsrådet i at blande sig i Iraks anliggender og gøre USA til det

eneste land, som frit kunne varetage alle Iraks affærer. Dette skulle give legitimitet til besættelsen, idet dens tilstedeværelse ville blive accepteret af den (nye) lovlige valgte irakiske regering. En ny konstitution skulle udformes til Irak under besætterens påsyn, med fokus på splittelse. Staten skulle fragmenteres under påskud af føderalisme; sekterismens ild ville blive tændt og muslimer ville være optaget af indbyrdes kampe, frem for at engagere sig i at fjerne besættelsen. Således har USA anvendt alle de midler og fremgangsmåder, som det har til rådighed, for at besætte Irak efter en fastlagt plan og derefter for at gøre denne besættelse legitim, ved at tildele den en international og lokal legitimitet.

På den anden side, var den franske plan baseret på at forme en akse bestående af storstater, der skulle konfrontere den amerikanske plan. Den franske plan gjorde det nødvendigt at lægge hindringer i vejen for Sikkerhedsrådet, så det ikke kunne udstede eksplicitte resolutioner, som ville give dække til de amerikanske planer om at tage Sikkerhedsrådet i brug for at invadere Irak. Derfor fejlede USA totalt i at bruge Sikkerhedsrådsrådet og blev afsløret internationalt i at handle mod international lov. Dette fik det til at se ud som, at USA anvendte den rå magt imod loven i stedet for at blive anset for at være en forkæmper for international lov, som det plejede at gøre tidligere. Frankrig fik succes med at anspore

og provokere tyskerne til sådan en grad, at de frustrerede USA med deres handlinger. Rusland stod også på Frankrigs side ved at forhindre USA i at bruge Sikkerhedsrådet til at understøtte sine planer. Dermed fik den franske plan succes med at afsløre de amerikanske mål med invasionen, frem for at forhindre den.

Den britiske plan var kompliceret og snedig, idet England støttede USA på overfladen, for dermed at opnå en del af byttet. Så de ville foregive at være på USA's side, på den internationale scene, når magtbalancen hældede i deres favør, men ville stikke dem i ryggen, når som helst det var muligt. Så England gik med USA, fordi den internationale magtbalance var i USA's favør. På den anden side pressede dette dem til at foreslå udstedelsen af en resolution fra Sikkerhedsrådet vedrørende angrebet på Irak. England gjorde dette, selvom de vidste på forhånd, at det var umuligt at få udstedt en resolution, grundet standpunktet fra Frankrig, Rusland og Tyskland. Således blev USA's fejl afsløret, deres ønske om at angribe Irak, med eller uden en resolution. England fremhævede denne fremgangsmåde via Tony Blairs tilstedeværelse ved topmødet, der blev afholdt mellem Chirac og Schroeder d. 20/09/2003. Således brugte han den britiske politiske snilde til at konsolidere disse to staters holdning imod det amerikanske standpunkt, ved at

provokere dem, gennem nogle af de synspunkter, fremlagt af England. Dette skulle drive de to stater til at blive mere fastlåste uden at fremvise det britiske standpunkt åbent overfor USA. England opretholdt den samme handleplan selv efter besættelsen af Irak og fremlæggelsen af amerikanske projekter til FN, for at opnå legitimitet til besættelsen.

Et andet eksempel er den amerikanske plan, som er lagt for at forhindre, at EU reelt kan blive forenet og udgøre en trussel for USA. Denne plan har tre akser, som er:

For det første: Udvidelsen af EU med de østeuropæiske stater. Disse stater er USA's villige værktøjer og dets spydspids for at indsætte en amerikansk indflydelse i EU. Dette blev demonstreret, da disse stater støttede USA's standpunkt mht. angrebet på Irak. Dette fik Rumsfeld til at håne Europa, ved at beskrive det som et gammelt og et nyt Europa. Den franske præsident Chirac farede op på grund af disse staters handlinger, og han gjorde sit for at hentyde til, at deres ståsted på USA's side, ville hindre deres endelige optagelse i unionen. Til trods for dette blev deres optagelse godkendt på et afgørende EU-møde, som blev afholdt for at tage imod de nye medlemslande, og Frankrig ville ikke stå i vejen for deres optagelse.

For det andet: Gennem fortsættelsen af NATO-alliancen, trods opløsningen af den modsvarende Warszawa-pagt. Herefter blev NATO-alliancens strategi udvidet til at blande sig i Europas sikkerhedsanliggender, i stedet for forsvaret mod en fremmed fare, som den ellers havde haft til formål lige siden dens stiftelse. Da Europa fornemmede truslen ved alliancen imod sig, fordi dens reelle ledelse er hos USA, kaldte Frankrig, Tyskland, Belgien og Luxemburg til at forme en særlig europæisk styrke. USA protesterede imod dette og skaber stadig problemer for Europa, selv før den særlige europæiske styrke kommer til at eksistere.

For det tredje: USA udnytter det britiske standpunkt. Dette fordi Storbritannien, med sin famøse snedighed, ikke ønsker, at EU bliver en forenet styrke, som den vil smelte ind i og derved blive en marginal stat som Luxemburg eksempelvis. Dybt i sig har Storbritannien stadig imperiets storhed, hvis territorier solen ikke gik ned over. Derfor har vi set det gøre sit for at stå i vejen for unionens udvikling; og Storbritannien sluttede sig først til den, da den var blevet en realitet, for derved at svække den. Indtil nu er det ikke blevet en del af den fælles europæiske møntfod. Dets imperialistiske mentalitet driver Storbritannien til at lede efter en rolle på den internationale scene med ethvert muligt middel.

Til gengæld har den franske plan været at styrke EU og gøre den til en passende paraply, der kan stå over for den amerikanske. Dette er udover den franske iver efter at forme en europæisk hær, der er uafhængig af NATO-alliancen. Frankrig formåede at trække Tyskland over på sin side i denne henseende, hvor Frankrig agerede meget klogt i enighed med Tyskland, til en sådan grad, at det fik Storbritannien til at slutte sig til, for ikke at gå glip af sin andel af kagen, hvis nu Frankrig og Tyskland fik succes med denne plan. På denne måde fik Frankrig, sammen med Storbritannien og Tyskland, for nylig succes med at etablere et grundlag for denne hær, trods det stærke pres fra USA mod Storbritannien og Tyskland, for at forhindre dens dannelse. De tre staters plan fik endvidere succes med at lægge langsigtede handleplaner for EU, afskåret fra indblanding fra unionens små stater og de stater, der ønsker at påvirke unionen, såsom Italien og Spanien.

Således finder vi, at Frankrig har fået succes med at finde en måde, om end på et tidligt stadie, hvorpå det kan konsolidere EU, ved at forme en selvstændig militærenhed i Europa gennem enighed med Tyskland og Storbritannien. Og havde det ikke været for disse staters omfavelse af kapitalismen, som gør hver stats "særinteresser" til højeste prioritet, havde det været muligt for dem at danne en stærk europæisk union,

der kunne stå imod USA. Men det faktum, at Frankrig formåede at fremlægge en plan for de magtfulde stater i Europa, (Tyskland og Storbritannien), må anses for at være en vigtig foranstaltning mod USA, som det ikke kan ignorere.

Et yderligere eksempel er planen, som USA lagde for at begrænse Rusland og gøre det til en stat selv uden regional indflydelse. Således arbejder USA for at drive Rusland ud af Balkanområdet, Østeuropa og Centralasien. Derudover har USA sat sig for at annullere effekten af Ruslands kernevåben som en afgørende faktor i dets magt samt at opnå overlegenhed over det i erobring af rummet. USA har adopteret forskellige fremgangsmåder for at opnå dette. USA angreb den jugoslaviske hær (Serbien og Montenegro), hvor der er et slavisk raceforhold til russerne, ved at anvende Kosovo-krisen. USA etablerede desuden økonomiske og militære relationer med østeuropæiske stater, for dermed at infiltrere dem. Derefter blev mange af dem indlemmet i NATO-alliancen. USA udnyttede ligeledes krigen mod terror og etablerede militærbaser i Centralasien efter det havde formået at tiltrække nogle af disse staters regenter, gennem økonomisk bistand. Derudover besatte USA Afghanistan. Det påbegyndte endvidere udviklingen af et

anti-missil system mod de russiske missiler for derved at annullere effekten af de transkontinentale russiske missiler, der er udstyret med atomspræghoveder. USA drog fordel af fattigdommen i Georgien til at bringe sine agenter til de højeste magtpositioner der. Dette fjernede bufferzonen imellem Rusland og NATO i Tyrkiet. USA overbeviste også Rusland om at opgive sin rumstation Mir og i stedet tage del i den internationale rumstation, ISS, for at hindre dens forspring i rumkapløbet. På denne måde fortsætter USA med at udtænke planer til at inddæmme Rusland, så det forbliver uden regional indflydelse, efter at have mistet sin internationale indflydelse med Sovjetunionens sammenbrud.

Det samme er tilfældet med Kina, fordi USA anser det som nødvendigt at tvinge Kina i knæ og forvandle det til en almindelig stat, især når Kina ikke besidder elementerne for en stormagt. Men siden midten af 90'erne, med den styrke det har opnået, er Kina blevet en regional stormagt, som har vetoret i FN's sikkerhedsråd, og som har visse ambitioner og ønsker i regionen, og dette er hvad USA ikke tolererer. For USA betragter Kina som et enormt handelsmarked, der skal tages i brug, og en menneskemæssig gigant, som skal tæmmes, så den ikke bliver en trussel for de amerikanske interesser i den østasiatiske region. Derfor måtte USA lægge en plan efter den kolde krig for at inddæmme Kina, og i

bedste fald at holde det inden for en snæver indflydelsessfære, hvis ikke det helt kunne afskæres derfra. Derfor har USA haft fokus på at normalisere forholdet til Vietnam, for dermed at gøre det til en anstødssten foran Kina, så snart relationerne mellem USA og Vietnam blev forbedret. USA forsøger også at gøre Koreahalvøen til en fremskudt farezone omkring Kina ved at øge presset på Nordkorea under påskuddet om ondskabens akse. Samtidig arbejder USA for at bibeholde sine militærbaser i området tæt på grænserne til Kina og ved dets hoveddør. USA forsøger også at gøre Indien til en rival til Kina, udover bestræbelserne på at tilegne sig nogle strategiske allierede og regionale militæralliancer i Centralasien og Mellemøsten. USA etablerede endvidere militær-baser i Centralasien ved de vestlige grænser til Kina på den anden side af Himalayabjergene.

Således lægges politiske planer og fremgangsmåder for umiddelbar handling derefter. Men på trods af dette, er ikke fjernt for stater at ændre de aktuelle fremgangsmåder og at søge efter andre, hvis de eksisterende fremgangsmåder bliver afsløret og bliver uegnede til at realisere det ønskede. På samme måde kan de også ændre en plan, hvis den bliver ubrugelig, eller hvis dens tilstedeværelse giver staten

besværligheder, som ikke er i dens interesse. Men når en stat ændrer sin plan, erstattes den med en anden; og når den ændrer en given fremgangsmåde, anvender den en anden. I det hele taget holder den sig aldrig fra at lægge planer og finde fremgangsmåder, medmindre den pågældende stat svækkes og falder fra sin position i den internationale tilstand, som det er tilfældet med de stater, der mistede deres forhenværende politiske indflydelse for noget tid siden, såsom Japan, Italien, Holland, Belgien og Portugal.

Et eksempel på ændringer af planer, er det, USA gjorde med den plan, det havde tegnet for Tyskland. Planen var at vække den tyske militarisme og oprette en vesttysk republik. Derefter ændrede planen sig til at være at svække Vesttyskland og skabe en union imellem Vest- og Østtyskland, samt at kontrollere oprustningen af Tyskland. Efterfølgende gik USA så ind for Tysklands forening i 1990 for at tilvejebringe en stærk europæisk stat, som kunne konkurrere med Frankrig og Storbritannien og kappes med dem om lederskabet af EU, for derved at svække muligheden for at Europa forenes som en samlet magt.

Den plan, som USA lagde for Kina, er et andet eksempel. For efter at USA gik ind for at støtte Kina og gøre det til en international magtpol ved at forbedre forholdene til det, såvel som at forbedre relationerne imellem Kina og Japan.

Denne plan havde til formål at gøre Kina til en af de bærende søjler for den internationale orden, for at svække Sovjetunionens internationale position på daværende tidspunkt samt at forstørre kløften imellem de to inkarnerede kommunistiske allierede. Efter afslutningen på den kolde krig ændrede USA sin plan og indså behovet for lægge en plan for at inddæmme Kina og føre det tilbage bag deres mægtige mur. Så USA satte sig for at lægge en plan, der ikke tillader Kina at tænke på at blive en trussel for USA's interesser i Østasien, især fordi Kina har midlerne til at være det.

Eksemplet på ændringer i fremgangsmåder er det, USA foretog sig i den islamiske verdens lande. Førhen benyttede USA sig af militærkup for at bringe sine agenter til magten, økonomisk støtte såsom lån og såkaldte udviklingsprojekter, ved at bruge deres eksperter og lignende, samt af den taktik, som kaldes stok og gulerod. Men nu er USA begyndt at satse på militære løsninger og intimidering og vende tilbage til at bruge alliancer og militærbaserne, efter at have vendt sig bort fra at bruge disse. Det minder os om perioden med militær kolonisering og vestlig imperialisme.

Storbritannien har også ændret i sine fremgangsmåder, idet det gav afkald på brugen af militærtraktater og baser og i

stedet har gjort brug af deres agenter blandt regenterne, økonomiske aftaler og våbenaftaler. Det ser ud til, at Storbritannien vil hoppe med på USA's vogn ved at vende tilbage til militærbaserne som en ny-gammel fremgangsmåde.

Dette er en forklaring af de politiske planer og fremgangsmåder. Heraf er det en pligt for muslimerne at vide med sikkerhed, at den vestlige lejr ikke ændrer sin politiske ide og heller ikke sin metode. Men den ændrer dens planer og fremgangsmåder for at optegne nye planer og følge nye fremgangsmåder, for at den kan udsprede sin ideologi. Hvis dens planer bliver forpurret og dens fremgangsmåder bliver kuldkastet, vil dens projekter, for hvilke disse planer og fremgangsmåder blev lagt, fejle. Derfor er den politiske kamp rettet direkte mod planer og fremgangsmåder ved at afsløre og modstå dem. Denne kamp skal samtidig tages mod den politiske ide og dens metode. Derfor er det en uundgåelig sag, at muslimerne skal kende til hver stats politiske planer, og at de identificerer deres fremgangsmåder.

Den internationale tilstand

Forståelsen af den internationale tilstand er anderledes end at forstå hver stats politik. Dette er fordi, forståelsen af de indflydelsesrige staters politik er relateret til forståelsen af den tanke og metode, disse staters politik er baseret på, som forklaret tidligere. Hvad angår den internationale tilstand, så udgøres den af strukturen af de påvirkningsfulde internationale relationer, dvs. tilstanden for den førende stat samt de stater, der konkurrerer med den. Denne situation vedrører ikke selve tanken og metoden. Den vedrører derimod de internationale relationer samt den konstante rivalisering staterne imellem, om hvem der skal have positionen som den førende stat og have indflydelse på den internationale politik. Derfor er det nødvendigt at forstå den internationale tilstand.

Imidlertid bør det stå klart, at den internationale tilstand ikke er stabil. Den ændrer og forandrer sig derimod i verden alt efter omstændigheder, begivenheder og vilkår. Til trods for dette, er det muligt at tegne et klart billede af denne og opridse generelle linjer for den, og tilmed at give visse detaljer omkring dens omstændigheder. Men dette vil være gældende for situationen, når den fremhæves for folk, på det tidspunkt, den bliver beskrevet på, således at beskrivelsen vil

være gældende for den aktuelle realitet. Når den internationale tilstand så ændrer sig, vil den tidligere beskrivelse af denne ikke være forkert, men være en beskrivelse af noget i fortiden og derved blive en del af historien. Det er således nødvendigt at beskrive den gældende realitet, dvs. den nye internationale tilstand. Af denne grund vil beskrivelsen af den internationale tilstand, som fremlægges her, for at tegne et billede af den og give nogle generelle linjer, eller for at adressere dens detaljer, alt sammen være en beskrivelse af en realitet, der har fundet sted tidligere, eller som bevidnes nu, eller som forventes at indtræffe i fremtiden, men som ikke anses for at være konstant. Følgelig skal politikeren have oplysninger om den internationale tilstand og international politik, som forbindes med det, han observerer, for at sagen kan stå klart for ham, og han formår at bedømme den.

Denne forståelse af den internationale tilstand kræver af muslimerne, at de har viden om den førende stats position i verden og de øvrige stater position i forhold til den og til den globale politik. Det er også nødvendigt at have viden om de underordnede stater, satellitstaterne, og de uafhængige (selvstændige) stater.

Hvad angår den underordnede stat, så er det den, som er bundet til en anden stat i udenrigspolitikken og i visse

indenrigsaffærer. Dette er ligesom Egypten i sin relation til Amerika, samt Kasakhstan (på nuværende tidspunkt) og Rusland. Satellitstaten, er den, der i sin udenrigspolitik er bundet til en anden stat på basis af en fælles interesse og ikke som en underordnet. Eksempler herpå er Japan i forhold til USA, Australien i forhold til henholdsvis USA og Storbritannien, Canada i forhold til henholdsvis USA, Storbritannien og Frankrig, samt Tyrkiet (på nuværende tidspunkt) i forhold til USA og Storbritannien. Hvad angår den uafhængige (selvstændige) stat, så er det den, som fører sin indenrigs- og udenrigspolitik, som den vil, og ifølge dens egne interesser, såsom Frankrig, Kina og Rusland.

Der findes tilfælde, som ikke hører ind under international politik. De er hændelser, som er opstået som en følge af kolonimagters tilbagetrækning fra landene. Disse tilfælde og lignende sager diskuteres ikke under den internationale politik, og der gives heller ikke generelle linjer for dem. Hver sag skal derimod studeres for sig, hvorved den kan bedømmes. Som eksempel på dette, blev Irak en uafhængig stat internationalt, ligesom Frankrig, England og enhver anden uafhængig stat, da englænderne trak sig tilbage fra landet efter militærkuppet d. 14. juli 1958 og ophævelsen af alle traktater og forbindelser. Men fordi regenten på dette

tidspunkt var en amerikansk agent, blev Irak de facto underordnet USA, selvom landet i en international sammenhæng var uafhængigt. Da kuppet d. 17. juli 1968 så fandt sted, og de engelske agenter tiltrådte magten, blev Irak underordnet Storbritannien.

Når regenten i en uafhængig stat bliver en agent/marionet, eller når en regent, som er agent, tiltræder magten, bliver staten altså underordnet den stat, vedkommende er agent for.

Disse tilfælde præger således alle de stater, som førhen var koloniseret, idet de skifter hænder ved udskiftningen af deres regenter. Disse stater er uafhængige, set ud fra et overfladisk internationalt perspektiv, men reelt er de underordnede. Disse er dog enkelte tilfælde, der opstår af befrielsen af kolonierne fra kolonisering samt forsøg fra kolonimagterne på at vende tilbage til kolonierne, eller andre staters forsøg på at overtage deres position i kolonierne, efter at de har trukket sig tilbage fra dem.

Det er yderst vitalt at kende til den førende stats position i verden, grundet dens vigtighed for forståelsen af den globale politik og forståelsen af den internationale tilstand. I fredstid

vil den førende stat i den internationale tilstand være den effektive magt, internationalt set, hvorimod den næstkommende stat ikke vil være meget anderledes end andre stater, for så vidt angår dens evne til at have en global politisk indflydelse.

De øvrige staters indflydelse vil være begrænset til de af dem, der har en indflydelse på den førende stat; og graden af denne indflydelse vil variere i forhold til en sådan stats egen styrke, såvel som dens globale magt. Jo stærkere en stat er, og jo større dens globale vægt er, desto større vil indflydelsen være på den førende stat, og dermed på den globale politik ud fra et internationalt perspektiv.

Det klareste eksempel i dag på et forsøg på at påvirke den førende stat og dermed påvirke den internationale politik, er eksemplet med Storbritannien i disse dage (2004). Dets indflydelse på den globale politik, fra et internationalt perspektiv, kommer fra den indflydelse, det har på USA, som den førende stat i verden, og fra dets vedvarende indflydelse i dets tidligere kolonier. Det samme kan siges om Frankrig, Rusland og Tyskland, idet disse stater samarbejdede efter den amerikansk-britiske krig mod Irak, for at opnå en form for indflydelse på den førende stat og dermed på den globale politik, set ud fra et internationalt perspektiv.

De stater, der ikke har nogen indflydelse på den førende stat og dermed heller ikke har nogen selvstændig indflydelse på den globale politik, er henholdsvis den underordnede stat og satellitstaten. Hvad angår den underordnede stat, så har den ikke nogen mulighed for at påvirke den førende stat, undtagen i det omfang, den bruges af den stat, som den følger. Satellitstaten får sin indflydelse gennem den stormagt, den kredser om.

Med hensyn til de øvrige stater, som ikke er hverken underordnede stater eller satellitstater, dvs. de uafhængige stater, som Schweiz, Spanien, Holland, Italien og Sverige eksempelvis, så kan de påvirke den globale politik ud fra et internationalt perspektiv, hvis de enten værner om eller truer den førende stats interesser. Et eksempel herpå er, hvad henholdsvis Italien og Spanien gjorde for at værne om en af USA's vigtige interesser, da de bakkede USA op i dets besættelse af Irak i 2003.

Så enhver stat der ønsker at have indflydelse på den globale politik og drive den efter sin interesse, skal følge en af to veje: enten skal den udgøre en effektiv trussel mod den førende

stats reelle interesser i den internationale situation, eller også må den værne om den førende stats interesser ved at indgå kompromisser i sin interesse.

Den effektive trussel er den sikre, produktive vej, udover at den er passende for en rigtig stat, der vil have en reel og garanteret påvirkning og besidde en stemme der lyttes til i den internationale tilstand. Den anden vej, som tilsigter at værne om interesser, er ganske dystert og upålidelig, idet den kan føre til målet, eller føre til ødelæggelse. Dette er fordi det er et hasardspil med en hel nation og et tåbeligt eventyr med en stats skæbne, eftersom at værne om en stormagts interesse, for enhver stats vedkommende, ikke forhindrer stormagten i at lave en aftale eller studehandel angående denne interesse med enhver anden stat af mindre vigtighed og kapacitet.

USA kompromitterede sine traditionelle allierede af vesteuropæiske stater i 2003, efter det beskrev dem som 'det gamle Europa' og begyndte at kigge mod staterne i Østeuropa, så de kunne erstatte dem i dets alliance i forhold til Irak-spørgsmålet. Det pegede også på Storbritannien, idet de forsøgte at få dem til at afholde sig fra at følge sin handleplan angående invasionen af Irak, uden at referere til FN, for at opnå legitimitet derfra. Den amerikanske

forsvarsminister Rumsfeld udtalte dengang: ”Amerika er i stand til at tage til Irak uden Storbritannien.”

For at en given stat kan udgøre en trussel mod interesserne og skabe effektiv påvirkning, skal den have opnået forsvarskapacitet og midlerne til komplet kontrol indenrigs. Den eneste rigtige kurs for at opnå dette, er ved at den begiver sig af en vej med en fremrykkende opstigning, dvs. den skal have en ideologi og bære et globalt budskab. Den begynder med sine naboer, for dermed at beskytte sig imod interventionskrige for indblanding i dens indenrigsaffærer. Den bør ikke begrænse sig til at forsvare sine grænser, men bør derimod ekspandere med sin ideologi og indflydelse, for at konkurrere med den førende stat i den internationale tilstand.

For at en stat kan vælte den førende stat fra dens rolle som leder, må den ændre det politiske klima til sin fordel og gøre sit for at tiltrække andre stater politisk og idemæssigt. Dette var, hvad Tyskland gjorde før Anden verdenskrig. Så snart en stat formår at gøre dette, vil den internationale tilstand blive ustabil, imens det afventes, at den tager positionen fra den førende stat. Generelt sker dette ikke, medmindre en krig finder sted og ændrer hele situationen, om end det er en

verdenskrig eller en begrænset og delvis krig. Dette kan også ske, når truslen om reel krig mod den førende stat er højst sandsynlig, og denne stat behøver hjælp fra en anden stat, der slår sig sammen med den i dens lejr.

Positionen som den førende stat i verden er ikke noget nyt, for den har eksisteret siden oldtiden. I den tidlige historie var Egypten den førende stat, og Assyrien i Irak konkurrerede med det om den position. Romerriget var i sin tid den førende stat og Perserriket rivaliserede med det om denne position. Og den islamiske stat var den førende stat fra de retsindige khulafa's tid, indtil korstogene, og havde ikke nogen konkurrent om denne position. Frankrig har været den førende stat, og England konkurrerede med det om denne position. Den osmanniske stat, som værende den islamiske Khilafah-stat, var den førende stat i en periode på næsten tre århundreder, og den havde ikke nogen konkurrent om denne position indtil midten af det 18. århundrede. Før Første Verdenskrig var Tyskland den førende stat, og England og Frankrig konkurrerede med det om denne position. Efter Første Verdenskrig var England den førende stat, og Frankrig konkurrerede med det om denne position. Derefter, kort før Anden Verdenskrig, var Storbritannien den førende stat, og Tyskland konkurrerede

med det om denne position og var ved at blive den førende stat, indtil Anden Verdenskrig brød ud. USA deltog i denne krig, som endte med, at USA blev den førende stat i at tegne den internationale politik og den internationale tilstand, eftersom det var den mest egnede stat til at føre den internationale politik over til sin side. USA vedblev med at kontrollere den internationale tilstand, således at de politiske begivenheder hændte og blev ført ud i livet, som det ville have det. Men på trods af dette, forsøgte Sovjetunionen, såvel som England og Frankrig, fortsat at konkurrere med USA, som delte indflydelsen med disse på den globale politik, i et hvis omfang, alt efter disse staters styrke, særligt Sovjetunionen påvirkning var stærk, derefter Storbritannien i mindre grad.

For så vidt angår Sovjetunionen, fik den succes med at komme op på siden af USA som en medaktør og allieret. England sakkede bagud og steg længere og længere ned, indtil det nåede dets nuværende tilstand. Forklaringen på dette er, at England, efter Anden Verdenskrig, begyndte at vågne op efter slaget, det pådrog sig i krigen, og igangsatte sit forsøg på at vælte USA af positionen som den førende stat. England begyndte at udføre politiske handlinger, for at påvirke USA. Således spillede det udelukkende en symbolsk

rolle i Korea-krigen. Samtidig overleverede England amerikanske krigsefterretninger til Kina, idet Kina i realiteten var den, der førte Korea-krigen. Gennem sine lumske, fordækte midler, formåede England at påvirke USA's internationale position i Korea-krigen, hvilket førte til en rystelse af dets position.

England stod endvidere på den østlige lejr side ved Genève-konferencen, der blev afholdt for at løse spørgsmålet om Indokina, så den endte med resolutioner til fordel for den østlige lejr. Ydermere plejede England at dele amerikanske spionage- og militæroplysninger med Rusland. Blandt disse var de oplysninger, der blev delt med Rusland om U2 flyet, hvilket førte til dets nedskydning. Ved Paris-konferencen stod Macmillan på Khrusjtjovs side imod Eisenhower og forsøgte at ydmyge ham, som værende USA's præsident, hvilket førte til, at konferencen endte med en fiasko, og USA's position blev svækket. På denne måde udførte England mange handlinger for at ramme USA, i forsøget på at påvirke den førende stats position, men USA tog notits af dette. Efterfølgende fandt mødet imellem Khrusjtjov og Kennedy sted i Wien, hvorefter England fra den dag skiftede retning fra at være i angrebsposition over for USA til at forsvare sig selv, idet Rusland (Sovjetunionen) og USA

indledte et samarbejde om at eliminere England (dvs. dets indflydelse) i verden.

Sovjetunionen gjorde sit for at antænde den kolde krig mod den vestlige lejr og havde for det meste fokus på USA. Den forsøgte at tage initiativet fra den vestlige lejr og satte sig for at skubbe USA fra dets position som den førende stat, så den selv kunne blive den førende stat i verden. Den fik succes med adskillige handlinger i denne henseende. Den formåede at rykke USA ud af dets stærke fæstning, som er FN, for at løse internationale problemer, til afholdelse af konferencer for disse formål uden for FN-regi. Den ansporede England til at rivalisere med USA for at svække den førende stats position og forøge splittelsen, med samme formål. Den udvidede også kløften mellem Frankrig og USA og havde stor påvirkning på de internationale forhold. Sovjetunionen gjorde desuden fremskridt i rummet, indtil den overhalede USA. Den gjorde endvidere fremskridt inden for kernevåben og transkontinentale ballistiske missiler. Den etablerede også en militærbase på Cuba, for at true USA, og afslørede mange af USA's fremgangsmåder i Congo, Egypten, Algeriet og andre lande. Men til trods for at have forårsaget en stor påvirkning på USA med alt dette, kunne Sovjetunionen ikke vælte USA fra positionen som den førende stat. Disse var

derimod delvise sejre i nogle internationale politiske sager. Sovjetunionen opgav dog ikke at angribe USA, ved at bruge den kolde krigs fremgangsmåder, indtil mødet mellem Khrusjtjov og Kennedy fandt sted i 1961. De to ledere mødtes i juni måned 1961 i Østrigs hovedstad, Wien, og blev enige om at opdele verden imellem sig. Efter denne dato faldt både Storbritannien og Frankrig fra den globale politik; og USA og Sovjetunionen var alene om at tegne denne politik. Alle Storbritanniens forsøg på at have noget at sige i den globale politik fejlede. Det samme hændte for Frankrig, selv under De Gaulle, hvor det ikke kunne tage et eneste skridt for at skabe sig nogen mulighed for at tage del i diskussionen om den globale politik.

Situationen fortsatte på denne måde indtil 1989, da Berlinmuren faldt. Sovjetunionen blev officielt opløst to år senere, og den kolde krig ophørte. Officielt arvede Rusland Sovjetunionens status i begyndelsen af 1990'erne, men det styrkede fra andenpladsen i den globale politik, og en ny international tilstand opstod, under hvilken USA for første gang ikke havde en international medaktør, og verden trådte ind i en international fase uden fortilfælde. I George Bush Seniors sidste periode, forsøgte USA at tegne en unilateral international politik og anvendte begrebet, ”Den nye

Verdensorden". Men denne orden skulle ikke få succes, og begrebet forblev tåget, ligesom at den internationale tilstand var uklar, indtil Clinton kom til magten i 1992. Han fastlagde en ny verdensorden, som ikke var baseret på ensidighed, men overlegenhed. Clinton-administrationen satte sig for at nedfælde principperne for denne nye orden, hvis bærende søjle var en partnerskabspolitik med de andre stormagter. Dette afspejlede sig i afslutningen på Balkan-problemerne i Bosnien-Herzegovina og Kosovo samt i atomnedrustningen i Ukraine og Hviderusland, gennem en gensidig forståelse med Rusland. Forståelsespapirer blev ligeledes underskrevet imellem USA og stater, der tidligere var en del af østblokken, og Storbritannien og Tyskland tog del i underskrivelsen af nogle af disse forståelses-dokumenter. I denne periode formåede USA også, takket være partnerskabspolitikkerne, at udvide NATO-alliancen gennem samarbejde med de vesteuropæiske stater, som også fik gavn af EU's udvidelse. Begge disse udvidelser skete på bekostning af Rusland og dets indflydelse.

Denne periode var præget af Tysklands voksende styrke, Eftersom Sovjetunionens svækkelse, Berlinmurens fald og fjernelsen af støtten til Østtyskland blev efterfulgt af en forholdsvis hastig forening af Øst- og Vesttyskland. Tyskland blev derefter den største økonomiske magt i

Europa, og den forvandlede til en effektiv og indflydelsesrig politisk magt, som USA og Europa begyndte at tilnærme sig. Det var til den grad, at det kom op til diskussion at inkludere Tyskland i klubben af stater med permanent medlemskab af Sikkerhedsrådet, i USA, Europa og på verdensplan.

Denne nye politiske tilstand blev ledsaget af en ny økonomisk situation, idet markedspolitikkerne blev iværksat i stor stil. Dette manifesterede sig i en globaliseringspolitik, der trængte sig på hele verden. Således blev selskaber fusioneret til giganter, der blev fremtrædende som økonomiske hovedaktører, som dikterede regeringernes politikker.

De multinationale selskaber blev diskussionsemnet for økonomer. GATT-traktaten blev i 1995 forvandlet til en global handelsorganisation for at beskytte globaliseringspolitikken under et retsligt dække, ligesom at Verdensbankens og den Internationale Monetære Fonds (IMF) rolle blev aktiveret, således at trioen bestående af Verdenshandelsorganisationen (WTO), Verdensbanken og IMF, blev anvendt af stormagterne som et middel til at intervenere i- og lægge pres på staters økonomiske politikker. Således erkendte både den forhenværende amerikanske udenrigsminister, Lawrence Eagleburger, og forhenværende IMF-chef, Michel Camdessus, at de benyttede fonden (IMF)

til at vælte Suhartos regime gennem at påtvinge en flydende valutapolitik og nægte ham lån, i tilfælde af, at han ikke accepterede denne politik. Så han gav efter for dette krav, lod valutakursen flyde og blev væltet.

Den rolle, G7, de syv industrielle stater, skulle spille, blev aktiveret ved tilføjelsen af Rusland til denne gruppe. Dermed har de otte industrielle lande, som er USA, Japan, Tyskland, Storbritannien, Frankrig, Italien, Canada og Rusland, kontrolleret den internationale økonomi og finanspolitik. Den kinesiske stat kunne tilføjes til disse otte stater, fordi den besidder en stor økonomisk vægt, atomstyrke og befolkning samt et permanent medlemskab af Sikkerhedsrådet. På en måde ville dette betyde, at de nuværende stormagter i verden er disse ni stater. Styrkeforskellen mellem disse stater tillader os at udelukke to af dem, nemlig Italien og Canada, fordi de ikke har nogen politiske eller geopolitiske kræfter, som kvalificerer dem til at spille en international rolle. Dette betyder, at der kun er syv stater tilbage, som har indflydelse på international politik, og disse er USA, Storbritannien, Frankrig, Tyskland, Rusland, Kina og Japan. Selvom der er forskelle mellem disse stater, for så vidt angår global indflydelse, så stræber de første fem af disse stater efter at have indflydelse i forskellige regioner i hele

verden, men USA er de fire andre af disse enormt overlegen. På den anden side længes Kina efter indflydelse i sit regionale område, mens Japan søger at opnå indflydelse i flere regioner i verden, men på basis af økonomi.

Frankrigs forhenværende udenrigsminister, Hubert Védrin, skrev i bogen "Frankrig i globaliseringens tidsalder": *"Den enkeltstående magt (Amerika), som dominerer over alle de økonomiske, teknologiske, militære, monetære, lingvistiske og kulturelle felter, er en situation, der er uden fortilfælde i historien"*.

Derefter kommer Védrin med en klassificering af staterne for så vidt angår deres magt og indflydelse, idet han siger: *"USA repræsenterer den førstepladsen i verden, uden nogen rival. I anden række kommer de syv stater, der har en global indflydelse, som er: Frankrig, Storbritannien, Tyskland, Rusland, Kina, Japan og Indien, afhængigt af, om de begynder at udvide deres vision, som stadig er regional"*. Han siger yderligere: *"Kriterierne for denne klassificering er mange og inkluderer national indkomst, teknologisk niveau, kernevåben samt kvantiteten og kvalitetsgraden af disse våben, deres tilknytning til internationale organisationer og institutioner såsom Sikkerhedsrådet, G8 gruppen eller EU; og til sidst promovringen af sproget og den kulturelle indflydelse arvet fra fortiden"*.

Det, som er mere præcist end Védrens holdning, er, at der efter gigantstaten, USA, som var uden sidestykke i begyndelsen af det 21. århundrede, findes tre reelle supermagter, som er: Rusland, Storbritannien og Frankrig. Efter disse tre stater kommer Tyskland som den næste. De fire stater har internationale ambitioner mange steder i hele verden. Dernæst kommer Kina som en regional stormagt. Og havde Kina ikke været snæversynet i sine internationale ambitioner, kunne det have konkurreret med nogle af eller alle disse fire nævnte stater. Hvad angår Japan, så er det den største økonomi efter USA. Derfor er rækkefølgen af staternes magt således: USA, Rusland, Storbritannien, Frankrig, Tyskland, Kina og Japan. Begrebet ”stormagt” kan med rette betegne disse syv stater. Hvad angår Indien, Canada og Italien, så fortjener de ikke at blive kaldt stormagter, selvom de kommer efter de syv førnævnte stater, hvormed de indgår i de ti førende stater i verden.

I slutningen af det 20. århundrede og i begyndelsen af det tredje årtusind, forsøgte George Bush Jr.’s administration at ændre spillets regler. Den opgav partnerskabspolitikken, som blev fulgt af Clinton, og begyndte at pålægge de øvrige stormagter sin politik med tvang. Den trak sig således fra adskillige internationale traktater, såsom Kyoto-protokollen

og den internationale straffedomstol, SALT-aftalen om reduktionen af spredningen af ballistiske missiler og andre. Forholdene mellem USA og stormagterne forværredes mere og mere efter begivenhederne d. 11. september 2001, med eksplosionerne i World Trade Centret i New York og Pentagonbygningen i Washington. Dette gav USA et nyt incitament hen imod ensidighed, og det brugte disse eksplosioner som påskud for at bekrige, hvad det kaldte terrorisme. USA besatte Afghanistan og Irak under dette påskud, og politisk arrogance styrede den amerikanske administration, så den adopterede politikken ”enten med os eller imod os”. Disse nye politikker fremprovokerede vrede fra europæerne og andre, som beskyldte USA for forsimpning og naivitet; og de bad amerikanerne om at vende tilbage til konsultation og partnerskab. Men amerikanerne afviste at vende tilbage til de principper om partnerskab og konsultation, som Clinton havde fulgt. Disse såkaldte neokonservative, anført af vicepræsidenten, Dick Cheney, Donald Rumsfeld, som var forsvarsminister, Paul Wolfowitz, som var hans sekundant, Richard Perle, formanden for centret for forsvarsstrategier, samt Douglas Feith, John Bolton, Condoleezza Rice og andre, formåede at påvirke Bush’ beslutninger. De brugte alle deres fakulteter, indflydelse og selskaber, som støttede dem, til at tjene disse strategier.

En af de mest fremtrædende af disse politikker var at undlade at referere til FN og dets legitimitet til at træffe beslutninger, men at prioritere den amerikanske interesse. Hvis denne interesse stred imod den internationale legitimitet, skulle den internationale legitimitet tilsidesættes. Men hvis den ikke stred imod interessen, ville den blive anvendt. Sådan opførte USA sig i forhold til FN's sikkerhedsråd, således at hvis det fik succes med at frembringe resolutioner fra sikkerhedsrådet, ville det blive benyttet. Ellers blev det ignoreret og tilsidesat.

Europa, repræsenteret af Storbritannien, forsøgte at overbevise den amerikanske administration om, at den ikke skulle gå udenom den internationale legitimitet. Dette forsøg fik den amerikanske udenrigsminister, Colin Powell, til at rykke over til dets side; og præsident Bush viste også tegn på tendenser i den retning. Men gruppen af neokonservative forpurrede dette forsøg. USA fortsatte altså med at forsømme partnerskabspolitikken, såvel som at give de internationale organisationer en effektiv rolle.

Men desuagtet, formåede Bush Jr.'s administration ikke at ekskludere stormagter som Storbritannien, Rusland, Frankrig og Tyskland fra at spille en rolle i international politik. Derimod styrkede denne politik, som Bush Jr.'s administration fulgte, disse staters position frem for at

svække dem. Dette er fordi, de satte sig for at forene sig for at forsvare sig imod dette kraftfulde amerikanske angreb på dem. Således blev den fransk-tysk-russiske akse dannet, og denne akse samarbejdede med Storbritannien i det skjulte. Disse stater formåede, via opposition og lempelighed, at holde fast i deres positioner som effektive stormagter, til en vis grad, i den internationale politik.

Den internationale norm og den internationale lov

Striden om at besidde positionen som den førende stat i verden, var, før i tiden, ikke præget af politiske handlinger med forbindelse til en international lov, da denne lov ikke eksisterede. Striden var derimod præget af militære handlinger, i form af krige, togter og fratagelse af landområder. Dette gjorde sig gældende fra de tidligste tider og varede ved, indtil midten af det attende århundrede. I denne periode blev den internationale lov udvidet, eller rettere sagt, den blev stadfæstet som værende bestemmelser og lovgivning. Fra denne tid begyndte de politiske handlinger at erstatte de militære handlinger i løsning af problemer, i forhindring af den førende stats hegemoni og i striden med den om dens position. Fra da af blev international lov et middel, som sidenhen ofte er blevet brugt til at løse internationale stridigheder, enten alene eller i kombination med krige og togter. Dette blev tydeligt konsolideret i 1919, da Folkeforbundet blev grundlagt. Dermed blev den internationale lov og den internationale norm en ofte brugt reference til at afgøre stridsspørgsmål. De politiske handlinger, som generelt foretages af stater, og i særdeleshed af de stater, som konkurrerer mod den førende

stat, og af den førende stat selv, tager deres afsæt i de såkaldte internationale normer og international lov. Derfor er det nødvendigt at kaste et hurtigt blik på den internationale norm og den internationale lov, for at forstå disse politiske handlingers virkelighed, samt måden hvorpå politiske handlinger foretages på internationalt plan.

Hvad angår den internationale norm, er denne lige så gammel som staterne, fyrstedømmerne og de politiske entiteter. Den internationale norm er det sæt af principper, som er opstået mellem menneskelige grupperinger i krigs- og fredstid. Disse principper, har, i kraft af de menneskelige gruppers efterlevelse af dem gennem længere tid, udviklet sig til internationale normer. Disse principper blev med tiden så rodfæstet hos staterne, at disse følte sig frivilligt forpligtet til at efterleve disse normer, som derved forvandlede sig til noget, der ligner love. Men efterlevelsen af disse normer har været moralsk og ikke fysisk (juridisk) forpligtende. De menneskelige grupper plejede at efterleve disse normer frivilligt og af frygt for den internationale opinion, idet den, som overtrådte disse, blev mødt med uvilje og afsky fra den offentlige opinion. Et eksempel på disse internationale normer er den konsensus, som eksisterede blandt araberne, om ikke at føre krig i den hellige måned. Derfor rejste Quraish kritik mod Sendebuddet ﷺ, da Abdullah Bin Jahsh'

ekspedition dræbte Amr Ibn Al Hadhrami, tog to gidsler til fange og beslaglagde handelskaravanen. Quraish rejste kritik af dette og proklamerede overalt, at Muhammad og hans folk havde krænket den hellige måned, udgydt blod og taget ejendom og gidsler i den pågældende måned; og således opildnede Quraish den offentlige opinion mod ham ﷺ, fordi han overtrådte den internationale norm.

Således har der, mellem alle menneskelige grupper, været principper, som har været anerkendt indbyrdes, og som de efterlevede i krigs- og fredstid. Nogle af disse normer har omhandlet udsendinge, eller det som kaldes ambassadører, andre har omhandlet krigsbytte mm.. Nogle af disse normer har været generelle og er blevet efterlevet af alle menneskelige grupper, såsom normerne vedrørende ambassadører, dvs. udsendinge, mens andre normer har været særegne for bestemte menneskelige grupper. Disse normer har udviklet sig i henhold til staternes, kongedømmernes og entiteternes behov, dvs. i forhold til de menneskelige gruppers behov i deres indbyrdes forhold, som værende grupper. Således er disse normer blevet til en reference, som menneskene har gjort til dommer i forbindelse med den offentlige opinion, således at overtrædelsen af disse normer er blevet årsag til fordømmelse af overtræderen. Disse normer er derfor blevet efterlevet

frivilligt og udelukkende som et moralsk valg. Der har ikke været nogen fysisk magtinstans til at håndhæve disse normer. Og således plejede de menneskelige grupper at foretage politiske handlinger i henhold til disse normer.

Med hensyn til den såkaldte internationale lov, opstod denne og blev grundlagt imod den islamiske stat, repræsenteret ved den osmanniske stat. Dette skyldtes, at den osmanniske stat, som værende en islamisk stat, invaderede Europa og erklærede Jihad mod de kristne i Europa, hvorefter deres lande blev erobret, land efter land. Således blev det, der kaldes Grækenland, Rumænien, Albanien, Jugoslavien, Ungarn og Østrig invaderet. Den osmanniske stat stod til sidst ved Wiens mure og vakte rædsel hos alle kristne i Europa.

Der opstod en generel holdning hos de kristne om, at den islamiske hær ikke kunne besejres, og at muslimerne, når de kæmpede, ikke bekymrede sig om døden, grundet deres overbevisning om, at de får tildelt paradiset hvis de dør, og grundet deres overbevisning om *al-qadar* (skæbnen), og *ajal*, (det fastsatte dødstidspunkt). De kristne erfarede muslimernes mod og kampstyrke i en grad, som fik dem til at flygte fra muslimerne, hvilket gjorde det nemt for muslimerne at trænge ind i deres lande og underlægge dem Islams dominans. De europæiske kristne var på daværende

tidspunkt en samling af fyrstedømmer og len, og dermed splittede stater. Hver stat var splittet i fyrstedømmer, styret af lensmænd, der deltes om magten med kongen. Dette betød, at kongen ikke var i stand til at tvinge disse fyrstedømmer til kamp, eller til at repræsentere disse over for de invaderende i alle udenrigsanliggender, hvilket gjorde invasionen og overtagelsen nem for muslimerne. De europæiske stater forblev i denne tilstand frem til middelalderen, dvs. indtil slutningen af det sekstende århundrede. I det sekstende århundrede, dvs. i middelalderen, begyndte de europæiske stater at samles for at udgøre én familie, som kunne modstå den islamiske stat. De europæiske stater var underlagt kirken, og den kristne tro var dét, der samlede dem. Derfor begyndte de at forsøge at etablere en kristen familie, bestående af flere stater, og definere deres indbyrdes forhold. Således opstod der et sæt af principper, som de blev enige om, til organisering af deres indbyrdes forhold. Dette var det første grundlag for det, der sidenhen er blevet kendt som international lov.

Grundlaget for den internationale lovs opståen er således, at de kristne europæiske stater samlede sig på basis af det kristne bånd, for at modstå den islamiske stat. Dette resulterede i opståen af den såkaldte internationale kristne familie. Disse stater blev enige om visse indbyrdes

principper, deriblandt lighed mellem medlemsstaterne i rettigheder, at staterne havde samme fælles værdier og idealer, og at alle staterne anerkendte den katolske pave som øverste åndelige autoritet, uanset staternes særegne religiøse retninger.

Disse principper udgjorde således frøet for den internationale lov. Men disse kristne staters forsamling havde ingen påvirkning i begyndelsen. Det skyldtes, at de principper som de blev enige om, ikke kunne samle dem, eftersom det feudale system var en hindring for staternes autoritet og en hindring for staternes varetagelse af udenrigsanliggender. Kirkens dominans over staterne gjorde dem tilmed til kirkens følgere og fratog dem deres suverænitet og uafhængighed. Derfor foregik der en kamp i den enkelte stat for at overvinde feudalherrene, og som endte med statens sejr og afskaffelse af det feudale system.

Samtidigt fandt en strid sted mellem staten og kirken, som resulterede i afskaffelsen af kirkens autoritet over statens indenrigs- og udenrigsanliggender. Men staten vedblev med at være kristen. Det nye var, at staten organiserede sit forhold til kirken på en måde, som sikrede statens uafhængighed. Denne udvikling resulterede i opståen af stærke stater i Europa. Men til trods for dette, var disse stater ikke i stand til at modstå den islamiske stat.

Tilstanden fortsatte på denne måde, indtil midten af det syttende århundrede, dvs. indtil 1648. I dette år afholdt de kristne europæiske stater en konference, som kendes under navnet "Den Westfalske Fred". Under konferencen blev der vedtaget faste rammer for organisering af de indbyrdes forhold mellem de kristne europæiske stater, og de kristne staters familie blev således opstillet som en modpol til den islamiske stat. Konferencen lagde således grundlaget for de konventionelle principper for den såkaldte internationale lov. Men denne internationale lov var ikke almengyldig. Den var en international lov forbeholdt de kristne europæiske stater og ingen andre. Denne lov forbød den islamiske stat at blive medlem i den internationale familie, eller at den internationale lov skulle gælde for den. Fra den dato opstod det såkaldte internationale fællesskab, og det bestod af alle de kristne europæiske stater, uden adskillelse mellem de monarkiske eller de republikanske stater, eller mellem de katolske og de protestantiske stater.

Sammenslutningen var i begyndelsen begrænset til de vest-europæiske stater, men fik sidenhen tilslutning fra de øvrige kristne europæiske stater, og derefter indbefattede den også ikke-europæiske kristne stater, men vedblev med at være forbudt for den islamiske stat, indtil anden halvdel af det

nittende århundrede, hvor den islamiske stat befandt sig i en tilstand af svækkelse og blev kaldt den syge mand. Den osmanniske stat søgte om optagelse i den internationale familie, men blev afvist. Den insisterede derefter indtrængende, hvorefter den blev pålagt hårde betingelser for optagelse, herunder afståelse fra at styre med Islam i sine internationale forhold samt indførelsen af visse europæiske love. Den osmanniske stat accepterede efterfølgende betingelserne og underlagde sig disse.

Efter at den osmanniske stat accepterede at afstå fra at være en islamisk stat i de internationale forhold, blev dens ansøgning om optagelse accepteret og den blev indlemmet i den internationale familie i 1856. Derefter optog den internationale familie andre stater, som ikke var kristne, såsom Japan.

Konferencen i **Westfalen**, som blev afholdt i 1648 var således den, som organiserede de konventionelle principper for den internationale lov. På basis af disse principper påbegyndtes politiske handlinger på en exceptionel måde, samt kollektive internationale handlinger.

Blandt disse principper er der to farlige idéer:

1- **Idéen om international balance**

2- Idéen om internationale konferencer

Idéen om international balance går på, at hvis en stat forsøger at ekspandere på bekostning af de andre stater, vil alle de andre stater samle sig og forhindre den i sin ekspansion. Formålet med dette er at bevare en international balance, som forhindrer krige og sikrer spredning af fred.

Idéen om internationale konferencer handler om at arrangere konferencer med deltagelse af de forskellige europæiske stater, for at drøfte Europas problemer og anliggender, i lyset af europæiske interesser. Denne idé udviklede sig efterhånden til at være konferencer for stormagterne, som afholdes for at se på verdens sager i lyset af stormagternes interesser.

Disse to idéer udgør fundamentet for de besværligheder, som verden lider under, i dens forsøg på at fjerne de kolonialistiske staters og stormagternes kontrol.

De to idéer blev brugt for første gang under Napoleons tid i det nittende århundrede. Efter den franske revolution, som udbredte idéerne om frihed, lighed, samt individers og befolkningers rettigheder, formåede Frankrig at ændre det politiske Europakort, etablere nye stater og udrydde andre.

Der samlede de øvrige europæiske stater sig under påskud af denne balance og rettede et fælles angreb mod Frankrig.

Efter at have besejret Napoleon, mødtes disse stater til konferencen, som blev kaldt "**Wienerkongressen**" i 1815. Her drøftede de europæiske stater genetableringen af balancen og organisering af den internationale kristne families anliggender. Således blev monarkiet genetableret i Preussen og Østrig, mens der blev etableret en føderal union mellem Sverige og Norge, og Belgien blev indlemmet i Holland for at de udgjorde én stat som skulle forhindre den franske ekspansion. Schweiz blev sat i en vedvarende neutral position.

For at føre konferencens vedtægter ud i livet, etablerede de deltagende stater en alliance, som var mellem Preussens, Ruslands og Østrigs konger og med samtykke fra Storbritanniens konge. Alliancen fik derefter tilslutning af Frankrig. Dvs. at den blev til en alliance mellem stormagterne for at kontrollere de andre stater.

I 1818 blev **Aix-La-Chapelle-traktaten** indgået mellem henholdsvis Rusland, Storbritannien, Preussen, Østrig og Frankrig. Disse stater aftalte at bruge væbnet magt for at slå ned på enhver revolutionær bevægelse, som truede resultaterne af Wienerkongressen. Således gjorde de fem

storstater sig selv til det råd, som sørger for sikkerhed og orden i den internationale gruppe, dvs. i den internationale kristne familie. Rådet ekspanderede sin autoritet, så det indbefattede nogle islamiske landsdele, efter at den osmanniske stat blev svækket. Disse stater foretog derefter flere interventioner under påskud af at bevare freden. Således intervererede de i Napoli i 1821, i Spanien i 1827, i Portugal i 1826 og i Egypten i 1840.

Disse stater forsøgte at intervenere i Amerika, hvor de forsøgte at hjælpe Spanien med at tilbageerobre sine kolonier i Amerika. Men USA, som var blevet en stærk og anseelig stat, forhindrede dette. Således udstedte USA's præsident, James Monroe, sin berømte udtalelse i 1823, kendt som "Monroe-doktrinen" hvori han sagde: "***De Forenede Amerikanske Stater vil ikke tillade nogen europæisk stat at blande sig i det amerikanske kontinents anliggender eller kolonisere nogen del af det***". Dette betød, at de nævnte allierede stater blev afskrækket fra at intervenere.

Dette er den internationale lovs oprindelse, og det er dette, som har tilvejebragt påskud for intervention og givet stormagterne mulighed for at kontrollere de andre stater. Ydermere er det dette, som danner grundlag for de politiske

handlinger, som staterne foretager for at opnå deres interesser eller for at konkurrere med den førende stat. Dog har disse internationale principper undergået visse forandringer, men det har alle været forandringer, som har været til fordel for stormagterne og for at organisere deres bytte, med andre ord, for at dele verdens ressourcer mellem sig på en måde, som ikke fører til krige og væbnede konflikter.

Dette hænger sammen med, at det nittende århundrede var kolonialismens århundrede, hvor staterne i verden var i kapløb om at kolonisere de svage stater. Denne kolonialisme resulterede i en konflikt, som ikke blev til en storkrig. Men da Storbritannien, Frankrig og Rusland indså, at Tyskland var blevet en trussel, grundet dets enorme styrke, og de så, at Tyskland ville tage den islamiske verdens olie i Irak og true Englands adgang til Irans og den arabiske halvøes olie, slog disse tre stater sig sammen og erklærede krig mod Tyskland.

Den osmanniske stat gik ind i krigen på Tysklands side og mod de allierede, hvorefter sejren tilfaldt de allierede. Rusland trak sig dog ud af denne alliance, som derefter bestod af Frankrig, Storbritannien og USA.

USA vendte derefter tilbage til sin isolation, og tilbage var kun Storbritannien og Frankrig. De to stater arbejdede for at organisere kolonialismen mellem sig og forhindre væbnede konflikter. Dette gjorde de ved at etablere Folkeforbundet, for at organisere staternes anliggender og forhindre krig mellem dem. Men Folkeforbundet blev etableret i en underlig atmosfære af modsætninger og var desuden præget af ustabilitet. Dette skyldes, at stormagternes politik ikke ændrede sig. Deres bekymring hver især til fredskonferencen var således at opnå balance mellem de forskellige magter, beskytte deres interesser og dele Tysklands og den osmanniske stats besiddelser. Derfor accepterede de kolonialistiske stater intet, der rørte ved deres dominans. De bevarede deres kolonier og fjøede nye kolonier til under den bedrageriske betegnelse "mandatområder".

Dette resulterede i, at Folkeforbundet stødte på forhindringer i at skabe international samhørighed og sikkerhed. Forbundet forsøgte at indgå flere internationale aftaler for at sikre fred, dvs. for at sikre staternes afholdelse fra at strides om kolonier.

Således blev Geneve-protokollen nedfældet i Folkeforbundets regi i 1924. Formålet med protokollen var at løse konflikter på fredelig vis og at pålægge tvungen voldgift. **Locarno-traktaterne** blev ligeledes indgået i 1925.

Traktaterne foreskrev gensidige garantier og fælles hjælp. I 1928 blev **Briand-Kellogg-pagten** indgået. Pagten forbød brugen af krig i konflikter. Samme år blev **Geneve-pagten** indgået, som særligt vedrørte tvungen voldgift. Men alle disse aftaler kunne ikke forhindre Folkeforbundets fiasko. Flere krige blev optændt under forbundets overværelse. Deriblandt var den kinesisk-japanske krig i 1933, den italiensk-abessinske krig i 1936, Tysklands invasion af Østrig i 1938, Tysklands invasion af Tjekkoslaviet i 1938 og Tysklands invasion af Polen i 1939, og endeligt antændelsen af Anden Verdenskrig i 1939.

Dette var den forandring, som de internationale forhold undergik. Altså blev forholdene overført fra at være baseret på konferencer til en international organisation, som stod for at opretholde den internationale sikkerhed. Men denne udvikling ændrede ikke noget. Stormagterne fortsatte med at strides om byttet, indtil Anden Verdenskrig brød ud.

Efter Anden Verdenskrig, mente stormagterne, at etableringen af en international organisation var det bedste middel til at organisere forholdene imellem sig.

Organisationen var i begyndelsen forbeholdt de stater, som deltog i krigen, men blev senere udvidet og ændret til at være en global organisation med adgang for alle verdens stater. De internationale forhold blev således organiseret med denne

organisations pagt. På denne måde blev de internationale forhold ændret fra en konference for stormagterne for at kontrollere verden, dele byttet mellem sig og forhindre opståen af en yderligere storstat, til at en international organisation blev til for at organisere stormagternes indbyrdes forhold og sikre deres kontrol, og derefter til en international organisation, der skulle fungere som en global stat, som organiserede verdens stater anliggender og kontrollerede dem.

Den internationale tilstand efter Wienerkongressen fra 1815 var repræsenteret ved fire stormagter: Preussen, Rusland, Østrig og England. Da Frankrig forsøgte at skubbe disse stater fra deres positioner og dermed ændrede verdenskortet, blev den internationale tilstand ændret, og Frankrig blev den førende stat. Da rettede de øvrige stormagter et fælles angreb mod Frankrig og gjorde en ende på dets ambitioner, hvorefter stormagterne inddrog Frankrig i kontrollen med verden. Dermed overgik den internationale tilstand til at være udgjort af disse fem stater.

England begyndte herefter sin gradvise opstigning, indtil det blev den førende stat. Da Tyskland forsøgte at rivalisere med den førende stat og lægge hånd på den islamiske verdens olie, samlede England, Frankrig og Rusland sig mod Tyskland,

bekragede det, udslettede dets ambitioner, og tilranede sig eneretten til at kolonisere de fleste af verdensdelene. England fik den største luns, mens det stillede Frankrig tilfreds med krummerne og ved at give det nogle kolonier. Den internationale tilstand var nu formet af England og Frankrig sammen med Italien.

England fortsatte med at være den førende stat. Derefter blev Folkeforbundet etableret. Det reelle formål med etableringen af forbundet var at bevare den førende stats position, forhindre konkurrence fra andre stater og forhindre, at en øvrig stat blev til en stormagt. Dette selvom at Folkeforbundet blev etableret under påskud af at bevare den globale fred.

Da Tyskland endnu engang forsøgte at rivalisere med den førende stat og blev en stormagt, slog England og Frankrig sig sammen, og sidenhen også Rusland og USA, og førte Anden Verdenskrig mod Tyskland, indtil de besejrede det.

Krigens udfald var dog denne gang ikke til Englands fordel, da det kom ud af krigen ødelagt. Den stat, som derimod kom sejrrig ud af krigen, var USA. Derfor overgik den internationale styrkeposition fra England til USA. Således blev USA den førende stat, og den internationale tilstand blev nu udgjort af USA, som værende den førende stat, og af Sovjetunionen som dets konkurrent, samt af Storbritannien og

Frankrig i anden række, dvs. som sekundære stater i den internationale tilstand.

Der indtraf derudover en yderligere ændring i den internationale tilstand efter Anden Verdenskrig: Opdelingen af verden i to lejre. Dette intensiverede den internationale strid og komplicerede den internationale tilstand. Denne situation havde ikke gjort sig gældende før på denne måde. Den internationale tilstand før Første Verdenskrig blev godt nok udgjort af sammenslutninger, men disse var ikke deciderede lejre. Det er også korrekt, at den internationale tilstand, før Anden Verdenskrig, var opdelt mellem en demokratisk front på den ene side, og på den anden side den diktatoriske, nazistiske og fascistiske front. Men på trods af dette, var det ikke en opdeling i ideologiske lejre. Hverken nazismen eller fascismen er ideologier eller kunne formå at blive til en ideologi. Derfor eksisterede der før Anden Verdenskrig ikke lejre i ideologisk forstand. Men efter Anden Verdenskrig blev verden opdelt i to lejre: den vestlige og den østlige. USA blev betragtet som den førende stat i den vestlige lejr, mens Rusland (Sovjetunionen) var den førende stat i den østlige lejr. Selvom de to lejre bekæmpede hinanden på et ideologisk plan og stridtes om deres modsatrettede interesser, var de alligevel etableret på et internationalt grundlag. Det var således ikke alene ideologien, som opdelingen i de to lejre

centrerede sig om. Det var også de internationale interesser. Disse internationale interesser blev, i den østlige blok, blot dirigeret i henhold til den kommunistiske ideologi og forudsætningerne for dens spredning, og i den vestlige blok i henhold til politikken om ideologiens udbredelse i overensstemmelse med de nationale og patriotiske interesser, på basis af den kapitalistiske ideologi, som gør nytten til målestok for alle handlinger i livet. Dette er årsagen til, at der var stater i den vestlige lejr, som ikke var baseret på den vestlige ideologi, men disse staters interesser var forbundet til den vestlige lejrs interesser; noget som ikke gjorde sig gældende i den østlige lejr.

Samtlige stater i den østlige lejr var således kommunistiske, og ingen af staterne var ikke-kommunistiske. Dette skyldes at disse staters akse var selve ideologien. Den vestlige lejr var imidlertid splittet, og det var derfor muligt at slå revner i denne lejr. Desuden var det muligt at overføre stater fra denne lejr til den østlige lejr. Ydermere var der mulighed for, at der ud af den vestlige lejr kunne opstå en tredje lejr, som ville kunne stå som en enhed med påvirkning på den internationale tilstand, i freds- og i krigstid.

Den nøje iagttager af den vestlige lejr ville se en intern splid i lejren, som bundede i USA's besiddelse af positionen som den førende stat, efter at have overtaget denne position fra

Storbritannien, og efter at USA havde været isoleret fra den internationale tilstand. Denne splittelse var åbenlys og ikke skjult, og den var afgørende for udsættelsen af en verdenskrig. Den førende stat (USA) agerede ikke som blokkens foregangsland, som det var tilfældet med Storbritannien, dengang det var den førende stat, men påtog sig derimod rollen som lejrens leder og påtvang dette lederskab over "soldaterne". Derfor nærrede de stater i den vestlige lejr, som i deres styrke var tættest på den førende stat, som Storbritannien eksempelvis, et større nag og en større modvilje mod den førende stat, end de svagere stater.

Forklaringen på dette var USA's egen politik. USA besluttede nemlig, efter sin sejr i Anden Verdenskrig, at fravriste lederskabet fra alle staterne, samt at påtvinge sit hegemoni over hele verden. USA blev i den forbindelse ramt af storhedsvanvid, grundet dets styrke og enorme rigdom, således at det anså sig selv som forpligtet til at herske over verden, og at befolkningerne og staterne derfor burde søge dets hjælp og hige efter dets tilfredshed. Derfor invaderede USA Europa, med politiske handlinger og finansielle projekter, og sidenhen med militærkup i Europas kolonier, særligt i Englands kolonier. Det England, som plejede at være den førende stat, og som besad de fleste kolonier, efterfulgt af Frankrig og derefter Holland.

I stedet for at angribe kolonierne, angreb USA selve kolonimagterne gennem Marshall-planen, og gennem ydelsen af støtte og lån. Da USA havde fået overtaget over disse stater, gik det til kolonierne og begyndte at få dem under sin kontrol, en efter en, med det formål at tage alle kolonierne, men med en fremgangsmåde, som var forskellig fra den, USA brugte til at angribe de europæiske stater.

Med denne udvikling blev uenighederne mellem staterne i den vestlige lejr forstærket. Disse uenigheder var i øvrigt ikke nye, men bundede derimod i en gammel strid, som begyndte i den vestlige lejr før Anden Verdenskrig. Dengang var uenigheden dog ikke en strid inden for den samme lejr, men derimod en økonomisk strid mellem to stater. Den udviklede sig sidenhen til en politisk strid i samme lejr.

Disse uenigheder kan føres tilbage til de økonomiske problemer, og i særdeleshed problemet med olien. Dette skyldes, at aftalerne om olien var mellem Storbritannien og USA; og Storbritanniens afhængighed af USA's støtte var det, som resulterede i striden mellem de to stater og dermed mellem staterne i den vestlige lejr.

Efter at Storbritannien havde konsolideret sin position, i kølvandet på Første Verdenskrig, var det i rivalisering med Frankrig. Denne rivalisering var øjensynlig, og Stor-

britannien arbejdede på at svække Frankrig, ved at styrke Tyskland på den ene side, og ved, på den anden side, at opildne de patriotiske og de nationalistiske bevægelser i kolonierne. Således skabte Storbritannien besværligheder for Frankrig, og beskæftigede det med at imødegå truslen fra Tyskland.

Imidlertid opstod der en ny udvikling i den internationale tilstand på daværende tidspunkt, med Italien, og med Tysklands opstigning, der som en samlet magt truede både Storbritannien og Frankrig, og således opstod Rom-Berlin aksen. Derfor var det nødvendigt for Storbritannien, at få USA ud af dets isolation. Storbritannien lokkede USA med østens olie, og således blev aftalerne om olien indgået. Men efter USA's påbegyndelse af olieboringerne, indså de amerikanske olieselskaber værdien af østens olie, og ikke blot fra et økonomisk perspektiv, men for selve den amerikanske entitet. Derfor begyndte de amerikanske olieselskaber at fravriste oliefelterne og rettighederne til olien fra de engelske olieselskaber, og de begyndte at blive de engelske olieselskaber overlegne, og således opstod konkurrencen mellem de engelske og de amerikanske olieselskaber. I kraft af de amerikanske olieselskabers dragen til østen, kom USA ud af sin isolation. Derefter fandt Anden Verdenskrig sted, og USA overgik til positionen som den førende stat i

kolonialismen, mens Storbritannien, Frankrig og Holland faldt fra deres positioner.

For Hollands vedkommende betød udvikling en afslutning på dets stormagtsstatus, grundet dets svaghed, mens Storbritannien mistede noget af sin indflydelse i østen, i Middelhavsområdet, og hos nogle af småstaterne. Dette bevirkede, at Storbritanniens internationale position blev degraderet, og USA fortsatte med at forfølge det, for at eliminere Storbritanniens indflydelse i hele verden.

Frankrig blev svækket, efter tabet af sine kolonier i Fjernøsten og Afrika. På trods af De Gaulles forsøg på at genrejse Frankrig og genvinde dets internationale indflydelse, formåede han ikke at bringe landet tilbage til dets tidligere position på den internationale scene, skønt det stadig anses for at være blandt stormagterne.

Splittelsen i den vestlige lejr og dens fragmentering efter Anden Verdenskrig og under den kolde krig, svækkede således alle lejrens stater, med undtagelse af USA, som vedblev med at være den førende stat, og endda fik styrket sin position, takket være dets underminering af disse stater, ved at fratage dem deres kolonier, samt grundet dets styrke og indflydelse. Storbritannien fortsatte dog i noget tid endnu med at udføre politiske manøvre og mindre militæraktioner

for at påvirke dets allieredes position og skubbe USA væk fra positionen som den førende stat. Derefter overgik Storbritannien til at nøjes med at forsøge at bevare sine interesser, uden at påvirke sine allieredes position. Dette skyldes, at Storbritannien indså omfanget af sin svækkelse og det tab af magt, der ramte det, i særdeleshed over for en enorm stat som USA, med dens militære og økonomiske formåen.

Den vestlige lejr, som værende en enhed, var altså fragmenteret og konfliktfyldt; og alle dens stater var domineret af stridigheder og uenigheder, således at lejrens stater konkurrerede indbydes om interesser og lagde planer mod hinanden.

Den østlige lejr var derimod alene baseret på det ideologiske fundament, indtil begyndelsen af 1960'erne. Lejren blev ledet af Rusland (Sovjetunionen) gennem en intellektuel og militær ledelse. Således udgjorde Sovjetunionen den varetagende lærer på den ene side, og den ledende vagt på den anden side. Derfor var der i lejren ingen stater, som konkurrerede med Rusland (Sovjetunionen) om det intellektuelle og politiske lederskab. Lejrens stater turde end ikke modsætte sig den sovjetiske politik; og når det skete, blev denne modstand elimineret med militær magt om nødvendigt. Politikken i den østlige lejr, var, fra Stalins tid,

baseret på at styrke statens apparatur indenrigs samt at forberede de militære krigsstyrker til både forsvar og angreb på samme tid. Lejrens udenrigspolitik var baseret på det fundament, at fredelig sameksistens mellem kapitalismen og socialismen er umulig. Derfor anså lejren det som nødvendigt at vedblive med at betragte kapitalismen som en politisk stridspart, da denne reelt udgjorde en intellektuel modstander.

Under Anden Verdenskrig, samarbejdede Rusland (Sovjetunionen) med Storbritannien, Frankrig og USA, og de levede side om side for en kort periode. Men dette var en nødvendig undtagelsessituation, som hurtigt forsvandt efter krigens afslutning, og den kolde krig mellem Rusland (Sovjetunionen) og de vestlige stater vendte atter tilbage, men med bibeholdelsen af den politiske kontakt. Denne politiske kontakt fandt sted i FN, til internationale konferencer, diplomatiske formaliteter og spil for galleriet. Kontakten betød dog ikke en ændring i den grundlæggende kommunistiske politik, men var én blandt mange forskellige politiske fremgangsmåder. Den kommunistiske politik vedrørende den vestlige lejr var i udgangspunktet en del af den idé, som Sovjetunionen var baseret på. Den kommunistiske ideologi indeholder nemlig elementer, som foreskriver, at kapitalismen og kommunismen umuligt kan

sameksistere i fred - at den ene ideologi uundgåeligt ville besejre den anden i sidste ende. I alle kommunistiske værker er en undgåelse af konflikten mellem de to ideologier en umulighed. Dette var både Lenins og Stalins holdning uden uenighed. Alle kommunister var enige om denne idé, og det var ikke muligt for nogen kommunist, regent eller menig mand, at praktisere politikken om fredelig sameksistens mellem kapitalismen og kommunismen, da vedkommende ville blive anset som en afviger fra den kommunistiske idé i udenrigspolitikken.

Dette er realiteten af den tilstand som herskede mellem de to lejre, ideologisk, politisk og internationalt. Men fra 1961 skete der en ændring mellem de to lejre internationalt, og dette medførte en ændring både i de to lejres reelle tilstand og i den internationale tilstand. Denne ændring skyldtes, at der i den anden halvdel af 1950'erne, dvs. fra 1956, i begge lejre opstod bevægelse og utilfredsheder, som voksede og endte med at opløse de to lejre fuldstændigt, og til slut var lejrene reelt to stater: USA og Sovjetunionen. Disse to stater tillagde derefter ikke de øvrige stater i deres lejre nogen betydning.

Hvad den kommunistiske lejr angår, blev den kommunistiske stat etableret på et ideologisk, ikke-

nationalistisk grundlag, dvs. at den kommunistiske stat skal være i hele verden og for hele verden. Dette grundlag forpligtede den kommunistiske stat til to ting:

1- At være i konstant mobilisering indenrigs samt i seriøse forberedelser af de økonomiske og de militære kapaciteter, for at udbrede socialismen. Dette fordrede at lægge et vedvarende hårdt pres på befolkningen, politisk og økonomisk. Derfor var den kommunistiske stat et ondt mareridt for det russiske folk, og den russiske borger led af en permanent mangel på luksus og selv på nogle basale fornødenheder. Alt dette for udbredelsen af socialismen i verden.

2- At være i en tilstand af dybt fjendskab til alle de vestlige stater, ud fra at de er imperialistiske kapitalistiske stater, samt at føre kold krig imod disse stater på permanent basis, og at være i beredskab til at føre reel krig mod disse til enhver en tid. Dette betød, at verden var delt i to åbenlyst fjendtlige lejre, i en tilstand som kunne føre dem i reel krig til hver en tid. Men kommunismens akkumulerede dårligheder gjorde det umuligt for dens ophavsmænd at fortsætte ad dens teoris kurs til vejs ende. Derfor kom en ny skole til magten i slutningen af 1950'erne. Denne skole begyndte at nyfortolke kommunismen på en måde, som stemte overens

med Ruslands interesser. En fortolkning som var mere nationalistisk, end den var kommunistisk.

Indenrigspolitisk gav denne skole en politisk og økonomisk lempelse til folk. Presset på folket blev lettet, og forbrugsvarer blev gradvist tilladt.

Udenrigspolitisk blev der indledt forsøg på at tilnærme sig USA og skabe en stærkere relation til dette. Rusland (Sovjetunionen) og USA foretog nu hemmelige og hurtige kontakter for at blive enige om at forhindre krig mellem hinanden. Disse kontakter blev udvidet til at dække alle internationale sager, som der kunne være uenighed om.

Da disse kontakter modnedes, blev det afgørende møde mellem Khrusjtjov og Kennedy afholdt i 1961. Under dette møde blev der indgået en omfattende aftale om alle de internationale sager. Således afstod Rusland (Sovjetunionen) fra en vigtig idé, internationalt set: idéen om det vedvarende fjendskab mellem kommunismen og kapitalismen. Sovjetunionen adopterede dermed idéen om fredelig sameksistens, ud fra en kapitalistisk (vestlig) forståelse.

I den kapitalistiske lejr, havde USA ligeledes indset, at det blev modarbejdet af Storbritannien, som desuden konkurrerede med det om byttet. USA indså derfor, at den

daværende tilstand af kold krig mellem den østlige og den vestlige lejr var en udpinende tilstand for dets styrke, idet den kolde krig hverken var krig, således at USA kunne fokusere på de militære forberedelser, i stedet for den økonomiske udvikling, eller fred, så det kunne fokusere på den økonomiske udvikling i stedet for de militære forberedelser. Den kolde krig var derimod en tilstand mellem krig og fred, som krævede en enorm andel af statens ressourcer, i militære forberedelser til noget uvirkeligt, dvs. til en krig, som man ikke vidste hvorvidt ville finde sted. Desuden indså USA ligeledes, at netop Storbritannien antændte flammen til denne kolde krig og gav den brændsel, samt at formålet med dette var at fastholde USA i en tilstand, hvor dets ressourcer og kapaciteter blev udtømt, således at USA gradvist blev svækket, hvormed et misforhold ville indtræffe i den internationale balance. USA nåede derfor frem til, at det var i dets interesse at tilnærme sig (det kommunistiske) Rusland imod (det kapitalistiske) Storbritannien.

Kapitalismens dårligdomme hobede sig ligeledes op, og nytten er den højeste værdi hos kapitalisterne, som ikke har nogen faste værdier, men blot jager materielle værdier. Derfor forsøgte USA ligeledes at mindske omfanget af konflikten mellem sig og Rusland (Sovjetunionen) og forsøgte at indgå i forhandlinger med denne. Dette var

situationen allerede fra midten af 1950'erne, dvs. fra Eisenhowers tid, før Kennedy kom til magten.

Straks efter Kennedys indsættelse i præsidentembedet, gik han i gang med at fuldende tilnærmelsen mellem USA og Rusland. Der skulle ikke gå mere end lidt over et år efter hans indsættelse, før mødet i Wien fandt sted i juni 1961 mellem ham og Khrusjtjov. Under dette møde, blev der indgået en omfattende aftale om alle de internationale sager, som de to stater kunne være uenige om. Således afstod USA også fra en vigtig idé, som det havde båret på i næsten et halvt århundrede: Idéen om eliminering af kommunismen og udslettelse af den fra verdenskortet. I stedet begyndte USA at tilnærme sig Sovjetunionen i den såkaldte fredelige sameksistens og fortsatte med dette i mere end to årtier, indtil Reagan kom til magten i 1980'erne, hvor han genoplivede arbejdet for at udslette Sovjetunionen.

Altså blev interesserne for lederne af de to lejre, Sovjetunionen og USA, sammenfaldende, med det formål at bibeholde deres position som de to internationale beslutningstagere og forhindre fremkomsten af andre end dem. De to stater blev tilsyneladende også enige om at inddæmme Kina, uddrive Storbritannien fra dets kolonier og fjerne dets indflydelse fra Mellemøsten, samt at forhindre at Tyskland igen at blive en atommagt. Desuden blev de to

stater enige om en fredelig sameksistens og ikke at ty til militær magt i løsningen af problemerne mellem dem. De blev ydermere enige om at opdele verden mellem sig, at definere de to staters indflydelsessfærer hver især samt nødvendigheden af indbyrdes hjælp til hinanden i hver stats indflydelsesområder. De to stater blev, med andre ord, til to allierede, som udgjorde én international styrke. Med alle disse aftaler ændrede verdenssituationen og den internationale tilstand sig.

Ændringen i den internationale tilstand bestod i, at verden ikke længere var delt i to lejre, som var i politisk og økonomisk konflikt, og hvis indbyrdes forhold var problemfyldt, som det var tilfældet før 1961. Verden overgik til udelukkende at være delt i to lejre intellektuelt. Det skyldes, at den kommunistiske idé stadig eksisterede på det tidspunkt, i form af de kommunistiske stater; og den kapitalistiske idé eksisterede i form af de kapitalistiske stater. Disse to idéer kan ikke sammenkobles, og verden var derfor utvivlsomt delt i to lejre, ud fra dette aspekt. Men rent internationalt, ophørte de to lejre med at eksistere, og verden blev til én magt bestående af USA og Rusland. Disse to giganter var nu alene om at styre verden, med forspringet til USA i positionen som den førende stat.

På denne måde ophørte den østlige og den vestlige lejr med at eksistere, og der var ikke længere internationale lejre i verden. Følgelig forandredes den internationale tilstand fundamentalt, og den vendte tilbage til samme situation, som før Første Verdenskrig. Dvs. at den vendte tilbage til en tilstand med enkelte stater, hvor hver stat arbejder for at tilrane sig bytte og svække de øvrige stater. Konflikter gik nu fra at være mellem to lejre til at være mellem to stater. Forskellen på tilstanden under overensstemmelsesperioden (détenten) efter mødet i Wien og tilstanden før Første Verdenskrig var, at den internationale tilstand, efter mødet i Wien, blev styret af to storstater. De øvrige stater forsøgte at beskytte sig mod disse to staters onder, og forsøgte at danne en fælles enhed, som skulle udgøre en styrke til at modstå disse to stater. Dette er til forskel for tilstanden før Første Verdenskrig, hvor stormagterne var tætte på at være jævnbyrdige i deres styrke, selvom den førende stat var den stærkeste blandt dem. Denne lille relative styrkeforskel førte til et misforhold i magtbalancen og derved til en intens kamp om byttet, som resulterede i antændelsen af Første Verdenskrig.

I overensstemmelsesperioden var USA's og Sovjetunionens samlede styrke mange gange større end enhver stat i verden, og endda samtlige stater i verdens styrke. Dette var årsagen

til, at der ikke opstod nogen stor verdenskrig, på den måde, som det skete tidligere. Der eksisterede end ikke en risiko for, at de øvrige staters samling skulle føre til gnidninger, som kunne resultere i en verdenskrig.

Det samme gør sig gældende med hensyn til forskellen mellem den internationale tilstand i overensstemmelsesperioden og den internationale tilstand i tiden før Anden Verdenskrig: Den internationale tilstand før Anden Verdenskrig var dannet af splittede stater, på trods af at den tog form af fronter. Selvom disse stater var tætte på hinanden i begyndelsen, opstod der et misforhold i magtbalancen, idet Tyskland, Italien og Japan blev stærkere, hvilket derimod ikke gjorde sig gældende for England og Frankrig, alt imens USA fortsat var i sin isolation. Dette misforhold resulterede i Italiens, Tysklands og Japans fremrykning, hver især, for at besætte lande gennem krig. Gentagelsen af dette ledte til voldsomme gnidninger, som resulterede i Anden Verdenskrig.

Til forskel for dette, bestod den internationale tilstand i overensstemmelsesperioden i de to store giganter og enigheden mellem dem. Denne tilstand tillod ikke en international konflikt, som kunne resultere i en verdenskrig. Tilstanden tillod derimod kun konflikter mellem visse stater og de to giganter, eller mellem nogle stater indbyrdes.

Selvom denne tilstand resulterede i lokale krige, var de to gigantiske staters styrke i stand til at slukke disse krige.

Forståelsespolitikken, som blev indledt med aftalen mellem USA og Sovjetunionen i 1961, betød dog ikke afslutningen på kampen mellem kommunismen og kapitalismen. Aftalen havde sine påskud og årsager, da begge parter var blevet udmattet af den kolde krig, og af forberedelsen til noget ubekendt, som både kunne indtræffe eller udeblive. De to stater indgik derfor i gensidig forståelse mellem dem og opdelte verden mellem sig, så de kunne fokusere på at få orden på deres indre anliggender. Med afslutningen af Vietnam-krigen, begyndte overensstemmelsen at miste sin vigtighed. Frankrig var således blevet uddrevet fra sine kolonier, og vendte tilbage til Europa for at finde styrke heri. Storbritannien havde indset sin svækkelse og begyndte at forsøge at finde styrke gennem Europa for at redde, hvad der kunne reddes. Sovjetunionen var blevet en strategisk militær supermagt, som havde opnået et forspring i rumkapløbet og havde formået at udbrede sin tilstedeværelse til områder, som lå langt fra dens vitale sfære, og var derfor blevet til en effektiv global magt.

Heraf begyndte angrebene på overensstemmelsespolitikken fra de fleste politiske segmenter, både fra højreorienterede

og liberale. USA begyndte at snige sig ud af forståelsen, hvilket kan tilskrives, at Sovjetunionen i skyggen af denne havde opbygget en enorm masseødelæggelseskapacitet. Denne styrke var blevet et mareridt for USA og en trussel for det. Tiden med ubetinget sikkerhed for USA var ovre, og der indtrådte nu en ny tid med gensidig afskrækkelse, dvs. at den ene stats skæbne blev knyttet til den andens. En af sideeffekterne af denne udvikling var, at de europæiske stater begyndte at bryde med USA og følge en uafhængig politik i deres omgang med Sovjetunionen. Dette fik Kissinger til at kalde året 1973 for "Europas år".

USA og Rusland (Sovjetunionen) havde ved begyndelsen af 1973, da Paris-aftalen vedrørende situationen i Vietnam var blevet indgået, formået at uddrive Frankrig fra størstedelen af dets kolonier, og havde formået at tvinge Storbritannien til at nedlægge størstedelen af dets militærbaser rundt omkring i verden, og samtidig havde de også formået at uddrive Storbritannien fra mange af dets kolonier. Samtidig var Kina blevet inddæmmet. Derved havde overensstemmelsespolitikken mistet sin eksistensberettigelse.

Der er ingen tvivl om, at USA kom ud af overensstemmelsen som en kolossal militærmagt, endnu større end det var tidligere. USA havde ligeledes opnået en gennemgående

politisk indflydelse, i kraft af uddrivelsen af Storbritannien, Frankrig og Holland fra deres kolonier, hvor USA overtog deres pladser. Overensstemmelsen havde derfor båret frugt for USA. Det er dog ikke ensbetydende med, at den ikke havde ulemper; men dens ulemper kan ikke sammenlignes med dens fordele for USA.

I 1973 havde overensstemmelsen således mistet sin eksistensberettigelse, hvorfor USA rettede fokus på at eliminere de negative virkninger af overensstemmelsespolitikken. Derfor fastlagde USA følgende prioriteter: At begrænse Sovjetunionens udvidelse af sin indflydelse til områder, som lå fjernt fra dens vitale sfære, at udmatte Sovjetunionen økonomisk og at bringe Europa tilbage under den amerikanske paraply.

Sovjetunionens udvidede indflydelse, uden for dens vitale sfære, var skrøbelig, grundet den sovjetiske økonomis skrøbelighed, og denne indflydelse kunne let fjernes til hver en tid. Indflydelsen gav dog Sovjetunionen ret til at deltage i de internationale sager. Dette faldt ikke i god jord hos USA, da dets hensigt med overensstemmelsespolitikken var inddæmning af Sovjetunionen, og ikke at forvandle den til USA's ligeværdige modpart. Derfor anså USA det som en

nødvendighed at uddrive Sovjetunionen fra dens indflydelsesområder uden for dens vitale sfære.

Hvad angår den økonomiske udmattelse af Sovjetunionen, indså USA, at et våbenkapløb med Sovjetunionen ville udmatte den sovjetiske økonomi og lede til Sovjetunionens kollaps. Våbenkapløbet begyndte sidst i 1970'erne, under Carters tid, men blev intensiveret og udviklede sig til den mest fremtrædende begivenhed i Reagan-administrationens politik. Reagan var således den politiker, som opildnede våbenkapløbet. Reagan videreførte de programmer, som hans forgænger Carter havde lagt. Heriblandt var de vigtigste de mobile MX-missiler, og han tilføjede "Strategic Defense Initiative" (SDI), også kaldet stjernekrigs-projektet. Denne strategi bestod i at igangsætte en teknologi til at skabe et missilskjold, som beskytter mod fjendernes missiler.

Projektet snød Sovjetunionen til at tro, at dens atomarsenal ville være virkningsløst, i tilfælde af en atomkrig, hvilket betød et misforhold i magtbalancen og en tilskyndelse til USA til at igangsætte en atomkrig. Dette fik Sovjetunionen til at forsøge at udvikle sine forsvarssystemer, idet det ikke længere var muligt at fortsætte et kapløb om offensive våben, ifølge de daværende omstændigheder.

Følgelig flyttede våbenkapløbet sig fra udvikling af angrebsmidler til udvikling af forsvarsmidler. Selvom Reagans forsvarsstrategi fik nogen succes i begyndelsen, opnåede den alligevel ikke teknologien til at skabe det ønskede missilskjold. Det er således videnskabeligt bevist, at det er så godt som umuligt at udvikle laserkanoner, som retter laserstråler i den ønskede koncentration, der gør dem i stand til at destruere interkontinentale missiler, mens disse stadig er i rummet, inden de vender tilbage til atmosfæren. Men Reagan offentliggjorde vedtagelsen af dette forsvarsinitiativ, selvom det ikke var nået et fremskredent stadie i dets udvikling. Han formåede dermed at skabe uro hos Sovjetunionen og førte denne til et nyt våbenkapløb, som den sovjetiske økonomi, der i forvejen hang i laser, ikke kunne kaper.

Dette selvom at stjernekrigs-initiativet var et brud på ABM-traktaten, som USA og Sovjetunionen havde underskrevet i 1972, og som omhandlede anti-ballistiske missiler. Reagan insisterede dog på, at hans initiativ ikke var et brud på aftalen og eskalerede således situationen i forhold til Sovjetunionen. Man kan sige, at han, med denne handling over for Sovjetunionen, satte det endelige punktum for afslutningen af overensstemmelsespolitikken.

Disse tiltag fra Reagan, trak Sovjetunionen ind i et nyt våbenkapløb, som denne gang omhandlede defensive systemer og ikke offensive. Dette tilsigtede at udmatte Sovjetunionen økonomisk og føre den tilbage til dens vitale indflydelsessfære, som det var foreskrevet i Wien-aftalen fra 1961, eller endda at skubbe den mod dens kollaps.

Europa udnyttede på sin side overensstemmelsesperioden til at glide ud af USA's dominans. Derfor igangsatte de amerikanske politikere deres tiltag til at bringe Europa tilbage under den amerikanske paraply, efter at den var ved at forlade denne paraply i 1973. Det var året, som Kissinger navngav Europas år, idet de europæiske stater begyndte at proklamere, at deres interesser ikke var de samme som USA's interesser, og disse stater begyndte at holde lægge afstand til at indgå i en krig på USA's side, udelukkende i forsvar af amerikanske interesser.

USA opsatte i 1982 sine mellemdistanceraketter af typerne Pershing og Cruise i Europa, under påskud af, at Sovjetunionen havde opsat sine mellemdistanceraketter i Europa og havde afvist at afmontere dem. Således bandt USA de europæiske staters sikkerhed til sin egen under påskud af at forsvare dem. På denne måde bandt USA de europæiske staters skæbne uløseligt til sin egen.

Med Reagans valgsejr til sin anden præsidentperiode, blev Gorbatjov Sovjetunionens leder i 1985. Straks efter Gorbatjovs indsættelse ved magten, begyndte Sovjetunionen at levere den ene indrømmelse til USA, efter den anden, og således begyndte Sovjetunionen at vakle på vejen til kollaps. Derfor havde Reagan ret, da han, ved sin afgang fra Det Hvide Hus, svarede på et spørgsmål om sine vigtigste bedrifter som præsident, efter hans mening: "*De siger, at jeg har vundet den kolde krig.*"

Således indtraf der en fundamental ændring i den internationale tilstand, ved Reagans afgang fra Det Hvide Hus, idet at overensstemmelsespolitikken nu var fuldstændigt afsluttet, og Sovjetunionen vaklede efter at være blevet trukket ind i et våbenkapløb, som udmattede den økonomisk, samtidig med, at der blev ydet støtte til sovjetiske dissidenter og til oppositionens rækker. Samtidig blev der søsat en international mediekampagne for at bekæmpe den sovjetiske ideologi. Dette betyder at USA ikke længere søgte nogen overensstemmelse, men derimod førte et politisk, økonomisk og ideologisk angreb på Sovjetunionen. Dette resulterede i den sovjetiske indflydelses tilbagetog, eller tilbagetog for sovjetiske forsøg på indflydelse uden for dens vitale område, og det resulterede desuden i kollaps af den sovjetiske indenrigsøkonomi.

Derudover ledte det til opståen af grupper, som var i opposition til den sovjetiske politik i Sovjetunionen, i den østlige lejr generelt, og sidenhen i hele verden.

Denne tilstand varede ved, indtil Sovjetunionen kollapsede i begyndelsen af 1990'erne. Således blev USA nu den førende stat, uden en konkurrent i nærheden af dens position, som der var tidligere.

Konklusionen er, at den udvikling i tilstanden, som staterne i verden har gennemgået, er som følger:

Verden var før i tiden styret af: Den osmanniske stat, Preussen, Rusland, Østrig-Ungarn, England og Frankrig. Disse stater forvaltede verdens anliggender. De var i stand til at true freden og beslutte om der skulle være krig. Derefter blev USA etableret, og det afgrænsede de pågældende staters indflydelse til den gamle verden og holdt dem på afstand af Amerika. Sidenhen faldt Østrig-Ungarn fra sin position som en storstat, hvorefter der var fem stormagter tilbage i verden: Rusland, Tyskland, England, Frankrig og den osmanniske stat. Derefter faldt den osmanniske stat, og tilbage var de fire stormagter, som styrede verden: Rusland, Tyskland, Frankrig og England.

Efter Første Verdenskrig, kom Rusland i isolation, ved kommunismens etablering og det kommunistiske partis

overtagelse af magten i staten; og Tyskland faldt grundet dets nederlag i Første Verdenskrig. Stormagterne var nu to: England og Frankrig. England var den, der agerede i hele verden, undtagen Amerika, og Frankrig haltede gispende af sted efter England.

I 1933 overtog det nazistiske parti magten i Tyskland og arbejdede på at højne Tysklands position, hvorefter Tyskland igen blev en stormagt. Kort forinden, havde Mussolini overtaget magten i Italien og arbejdede for at højne Italiens position, hvorefter Italien blev anset for at være blandt stormagterne. Japans stjerne skinnede ligeledes, og dets indflydelse udvidede sig, efter at det var blevet en af de industrielle stater, og det blev ligeledes anset for at være blandt stormagterne. Sovjetunionen blev ligeledes styrket og fik en international tilstedeværelse, hvormed den vendte tilbage til at være en storstat. Der var nu derfor seks stormagter: Sovjetunionen, Tyskland, England, Frankrig, Italien og Japan. USA var fortsat i sin isolation.

Efter Anden Verdenskrig, blev Tyskland, Italien og Japan besejret, og deres positioner blev derfor svækket. USA kom samtidig ud af sin isolation og stormede frem for at deltage i de globale anliggender, imens det bibeholdt Englands og Frankrigs anseelse som stormagter. Derfor var stormagterne nu fire: Sovjetunionen, England, Frankrig og USA.

Senere hen, efter aftalen mellem Sovjetunionen og USA i 1961, faldt både England og Frankrig fra deres positioner som stormagter, og der var nu reelt to stormagter tilbage: Sovjetunionen og USA. Med de to staters aftale, blev de til én styrke, og verden havde derved én stor styrke, som bestod af de to stater. Herefter var der ikke længere andre stater, som styrede verden, end disse to stater. Dette varede ved, indtil tiden omkring Sovjetunionens fald.

Med Gorbatjovs indsættelse som leder af Sovjetunionen i 1985, omtrent på samme tid, hvor Reagan vandt sin anden præsidentperiode, begyndte Sovjetunionen at levere den ene indrømmelse til USA, efter den anden, og Sovjetunionen begyndte derfor at vakle på vejen til kollaps. Derfor havde Reagan ret, da han, ved sin afgang fra Det Hvide Hus, svarede på et spørgsmål om hans vigtigste bedrifter som præsident: "*De siger, at jeg har vundet den kolde krig*".

Dette bragte den internationale tilstand tilbage til at være under én stats kontrol, og dermed ophørte Sovjetunionen med at blive betragtet som en stormagt. Derefter gik Sovjetunionen i opløsning, og Rusland arvede dens kapaciteter og militære styrke. Men Rusland led nu af politisk fallit, og tab af sin ideologiske identitet, udover dets indenrigsøkonomiske og politiske problemer, som

kommunismen havde forårsaget. Dette førte til en tilbagegang i Ruslands påvirkning på den globale politik.

Med dette blev USA den eneste stormagt i verden, dvs. den storstat, som var i stand til at styre den globale politik, uden en konkurrent om denne position. Den europæiske "trio" (Frankrig, Storbritannien og Tyskland) har dog forsøgt, og forsøger til stadighed, at komme ind på scenen, som det skete under besættelsen af Irak i 2003, og som det skete under disses møder, i samme år, for at etablere en europæisk styrke, uafhængigt af NATO, og i deres drøftelse af det amerikanske projekt for Mellemøsten, som blev fremlagt ved G8-topmødet i juni 2004. Men alt dette har ikke opnået at være andet end forsøg, som ikke udgør en decideret rivalisering om positionen som den førende stat, som man kender den. Disse handlinger fra de tre stater er udelukkende forsøg på, sammen med USA, at få del i noget indflydelse på den internationale politik.

Dette er tilstanden, som verden er nået frem til i dag. Her er det vigtigt at forstå, at det, som har styret verden gennem historien, har været stormagterne, og i særdeleshed den førende stat, samt at stormagter kan blive svækket, hvormed andre stater vil overtage deres plads, og foretage ændringer, hvormed den internationale tilstand ændrer sig. Det er denne

ændring i den internationale tilstand, som ændrer formen for relationerne mellem stormagterne, og som skaber forskelle i styrke og svaghed mellem den førende stats position og de øvrige konkurrerende staters position. Således kan en ændring svække den førende stat, som det skete for England, da det fik konkurrence fra Tyskland; eller den kan styrke den førende stat, som det skete for USA, da det slog ned på Englands og Frankrigs indflydelse, og begrænsede den internationale indflydelse til at være forbeholdt USA og Sovjetunionen, efter mødet i Wien. Ændring i den internationale tilstand kan ligeledes føre til, at den førende stat står uden en konkurrent om denne position, som det var tilfældet efter Sovjetunionens sammenbrud. Derfor skal alt dette opfattes med dybde og med udviklingens omskiftelighed, for at international politik kan forstås.

Bevæggrunde for stridigheder mellem stater

International konflikt har siden historiens begyndelse, og vil indtil dommedagen, være drevet af én af to bevæggrunde:

- Kærligheden til herredømme og stolthed,
- Jagten på materielle goder.

Kærligheden til herredømme er enten kærligheden til nationens og folkets herredømme, som i tilfældet med Nazityskland og det fascistiske Italien, eller kærlighed til ideologiens herredømme og dens udbredelse, som i tilfældet med den islamiske stat gennem omtrent 1300 år, og som i tilfældet med den kommunistiske stat gennem 30 år af dens levetid, før den kollapsede i begyndelsen af 1990'erne, 70 år efter dens etablering.

Hvad angår den bevæggrund at begrænse en anden stats opstigning, som i tilfældet med de stater, som bekæmpede Napoleon, eller de stater som bekæmpede den islamiske stat, eller de stater som bekæmpede Nazityskland, så hører denne under kærligheden til herredømme, idet det er at stå imod andres herredømme.

Med den islamiske stats og den sovjetiske stats ophør, er den bevæggrund, som hersker over hele verden, blevet jagten på materielle goder; og det vil forblive med at være således, indtil den islamiske stat vender tilbage til eksistensen, som en stormagt, der har påvirkning på den internationale strid. Med denne vil også bevæggrunden, som er kærligheden til ideologiens herredømme og dens udbredelse, vende tilbage.

Den farligste bevæggrund for stridigheder mellem staterne er kolonialismen i alle dens former. Det er kolonialismen, som har været årsag til de mindre krige, til de to verdenskrige, til golfkrigene, til krigene i Afrika, til krigene i Afghanistan og Irak; og det er kolonialismen, som stadig forårsager uroligheder og kriser i verden.

Den konkurrence, rivalisering og strid, som eksisterer i dag mellem USA, Storbritannien, Frankrig og Rusland, den åbenlyse såvel som den skjulte, om sager som Irak, Afghanistan, Mellemøsten og andre internationale sager, er udelukkende en kamp om kolonialisme, og om kontrol med goder og ressourcer. Det er derfor kolonialismen, som dominerer den internationale strid på nuværende tidspunkt, med hvad dette indbefatter af strid om ressourcer og kamp om indflydelse samt en konkurrence om kontrol på alle måder og i alle former.

Sandheden er, at jagten på materielle goder, og i særdeleshed den kolonialistiske grådighed, er det, som har tilvejebragt den politiske kamp mellem stormagterne. Denne kamp har reelt resulteret i lokale og globale krige. For at undgå disse krige, har man opfundet begrebet om den såkaldte internationale fred, og argumentet om bevarelsen af sikkerhed og fred.

Argumentet om bevarelsen af sikkerheden er ikke nyt, men derimod et gammelt argument, som har eksisteret siden begyndelsen af det nittende århundrede. Argumentet for traktaten som kaldes "Aix-La-Chapelle-traktaten", indgået i 1818 mellem de fem stormagter på daværende tidspunkt, var bevarelsen af sikkerheden. Gennem denne traktat eller alliance, gjorde de fem stormagter sig til beskytterne af sikkerhed og orden i den internationale gruppe. Disse stater blandede sig ligeledes i andre staters anliggender, hver gang det var belejligt, med påstanden om, at der var en trussel mod fred og orden. Argumentet om bevarelsen af fred og orden i den internationale gruppe blev således gjort til et påskud for storstaternes indblanding og for igangsættelse af krig, og det blev gjort til et internationalt motto, der bruges som et middel til at bevare kolonialismen og stormagternes indflydelse.

Freden skulle - ifølge deres påstand - bevares gennem alliancer mellem storstaterne eller gennem internationale konferencer; og efter Første Verdenskrig, blev den bevaret gennem internationale organisationer. Således blev der i fredstraktaterne fra 1919 indskrevet etableringen af en international organisation til bevarelse af freden, hvilken var Folkeforbundet. Men de stater, som etablerede forbundet, levede ikke op til deres løfter og begik brud mod formålet med organisationens etablering. Disse stater skulle nemlig, ifølge traktaten, afgive suveræniteten, mens organisationen selv skulle forestå bevarelsen af freden og forhindre krig. Men stormagterne gav ikke afkald på deres kolonier, og ændrede ikke på deres tilstand, men gjorde det til deres prioritet at skabe balance mellem de forskellige styrker og bevare deres egne interesser. Ydermere opdelte disse stater Tysklands og den osmanniske stats territorier mellem sig. England fik den største del af kagen, hvilket forårsagede et brud på den fred, som organisationen var blevet etableret for at bevare, og forårsagede flere krige, som kulminerede med Anden Verdenskrig. Efter krigen blev forsøget gentaget på at etablere en international organisation til bevarelse af den internationale fred og sikkerhed. Stormagterne England, USA og Sovjetunionen, og sidenhen også Frankrig, drøftede nødvendigheden af at etablere en efterkrigsverden, på en ny

måde, som skulle sikre en stabil fred og forhindre krig. Dertil føjede de lettelsen af økonomisk samarbejde mellem de forskellige og divergerende regimer samt beskyttelsen af menneskerettigheder.

Siden da har FN været beskytteren af fred og orden. Begrebet fred og ”global fred”, er forblevet internationale slogans, som alle gentager, og som gøres til påskud af stormagterne for at bevare freden og forhindre de øvrige stater i frigørelse og befrielse fra kolonialismens lænker. På denne måde udviklede idéen om bevarelsen af freden sig, indtil den blev til det, den er i dag.

Idéen om bevarelsen af fred gennem en international organisation frembragte myten om våbenedrustningen. Folkeforbundet forsøgte at drive spørgsmålet om nedrustning frem, og England gjorde denne til et middel for at svække Frankrig, samtidig med at det tilskyndede Tyskland til oprustning, for at skabe en balance i Europa, mellem Tyskland og Frankrig. Herefter mislykkedes nedrustningen, og Anden Verdenskrig fandt sted.

Efter at FN blev dannet tog det ligeledes sagen om nedrustning op. Dog er det endnu ikke lykkedes nogen stormagt at bedrage en anden stat, sådan som England

gjorde med Frankrig i Folkeforbundet. FN har heller ikke formået at skabe nogen effekt for nedrustningen. Folk kan derfor nærmest ikke mærke idéens eksistens, og den er derfor stadig kun ord uden en realitet.

Striden mellem stormagterne har ligeledes tilvejebragt det, der kaldes internationale konferencer, og såkaldte alliancer. Med hensyn til konferencerne, var konferencen i Wien i 1815 den første, der blev afholdt af denne type. Derefter blev der afholdt flere konferencer forud for Første Verdenskrig, deriblandt Berlin-konferencen, som blev afholdt for at aftale tilintetgørelsen af den islamiske stat og fordelingen af dens besiddelser. Efter Anden Verdenskrig blev der afholdt flere konferencer, heriblandt i Berlin, i Geneve og konferencen i Paris. Men efter aftalen mellem USA og Rusland (Sovjetunionen), og deres etablering af en international styrke, er der ikke siden blevet afholdt nogen konferencer af denne art, undtagen i år 1969, hvor repræsentanter for stormagterne Frankrig, England, Rusland (Sovjetunionen) og USA afholdt en konference inden for FN's arbejdsprogram, for at drøfte det, der kaldtes Mellemøstkrisen. Dog kan disse statslederes afholdelse af dette ikke kaldes en konference da den blev afholdt inden for FN-regi.

Konferencerne efter Anden Verdenskrig blev afholdt for at drøfte de eksisterende problemer mellem den østlige og den vestlige lejr. Dette skyldes at den østlige lejr stod svagt i FN, og derfor forsøgte Rusland (Sovjetunionen) at tage initiativet fra den vestlige lejr og skubbe USA væk fra positionen som den førende stat. I denne sammenhæng forsøgte Rusland (Sovjetunionen) derfor at flytte problemerne ud af FN's regi. Rusland (Sovjetunionen) lykkedes både med at udvide uenighedskløften mellem Storbritannien og Frankrig på den ene side og USA på den anden ved konferencen i Berlin, og med at få vedtaget afholdelsen af konferencen i Geneve, samt selve afviklingen af denne konference. Således udgjorde afholdelsen af konferencer en svækkelse af USA og en styrkelse af Rusland (Sovjetunionen).

England forsøgte at afholde bilaterale konferencer med USA, for at løse dets problemer uden for FN. I den forbindelse blev Bermuda-konferencen afholdt, men den var ikke en succes. Derefter blev der ikke afholdt flere konferencer mellem staterne i den vestlige lejr, og det blev begrænset til konventionelle møder mellem USA og Storbritannien. USA indså, at afholdelsen af konferencer uden for FN-regi svækkede dets position, og det ville resultere i svækkelsen af dens internationale placering. USA begyndte derfor at afvise afholdelsen af konferencer uden

for FN-regi, især efter enigheden eller rettere sagt alliancen med Rusland (Sovjetunionen) efter mødet i Wien i 1961.

Hvad angår alliancer mellem stater, er disse meget gamle, og de bliver dannet af stater for at styrke deres position imod andre mager, eller for at forhindre hinanden i at skabe misforhold i deres indbyrdes balance. Således var Aix-la-chapelle-traktaten fra 1818 en alliance. De alliancer som blev dannet mellem henholdsvis Storbritannien og Frankrig og mellem Østrig og Tyskland var for styrkelse og bevarelse af balancen. Alliancen, som efterfølgende blev dannet, mellem Frankrig og England mod Tyskland i Første Verdenskrig, samt alliancen mellem USA, England, Frankrig og Sovjetunionen mod Tyskland under Anden Verdenskrig, var eksempler på en alliance mod en stormagt.

Det var givet, at NATO-alliancen burde være blevet afviklet med Sovjetunionens og den østlige lejrns sammenbrud, men USA bevarede alliancen og gik endda efter at udvide den. USA gjorde rent faktisk dette, ved at indlemme en række østeuropæiske stater i alliancen, og arbejder stadig på at indlemme flere stater. Dette skyldes, at formålet med alliancen er blevet ændret fra at være rettet mod den østlige lejr til at være rettet mod de vestlige stater, som er medlemmer af alliancen. USA kunne nemlig mærke

europæernes forsøg på at vride sig ud af dets greb. USA beholdt derfor alliancen for at holde de europæiske stater under sin myndighed, især fordi USA er den, som har kontrol over NATO, og for at bevare de europæiske staters sikkerheds- og forsvarsmæssige afhængighed af USA.

I dag er de stater, som deltog med USA i den anden Golfkrig, og i besættelsen af Irak, og som blev kaldt allierede stater, et eksempel på alliancer, som har til formål at styrke den amerikanske indflydelse i regionen, og styrke den amerikanske administrations egenrådighed, og som et middel i den moderne amerikanske kolonialisme.

Dette er de fundamenter, som den internationale politik generelt bygger på, og som politikken hos de enkelte stater, som har påvirkning på den internationale politik, bygger på. I lyset af disse fundamenter er det muligt at forstå de politiske tiltag, som finder sted i verden, og fortolke dem på en måde, som harmonerer med sandheden, og som stemmer overens med realiteten, eller som er tæt på dette. De politiske handlinger som bliver foretaget af enhver stat, stor eller lille, kan udelukkende forstås på basis af disse fundamenter, eller det, som udspringer derfra eller som har en forbindelse dertil. Så selve handlingen skal forstås, samt hvor den finder sted og dens omstændigheder, og derefter skal handlingen

forbindes til et af de ovennævnte fundament. Da vil denne handlings natur opfattes, og dens bevæggrunde kan opfattes; og det er endda muligt at opfatte dens resultater.

Verdens store sager

De politiske handlinger, som finder sted i verden, er mange og vedrører adskillige sager. De vigtigste af disse sager kan afgrænses til seks store sager: Europa, Mellemøsten, Centralasien, det indiske subkontinent, Fjernøsten og Afrika.

Afgrænsningen af undersøgelsen til disse seks sager skyldes følgende årsager:

1. Den igangværende kamp mellem stormagter, eller konkurrencen mellem dem, finder sted i disse områder. Derfor er det naturligt, at disse områders sager er de vigtigste globale sager.
2. Befolkningerne i disse områder lever i en intens tilstand af ophedning og uregerlighed. Derfor har det været nødvendigt for stormagterne at forsøge at kontrollere disse befolkningers tilstand; særligt fordi størstedelen af disse områder har muslimske befolkninger, som ser frem til at komme af med deres regenter og etablere en islamisk stat.

3. I realiteten finder størstedelen af de politiske begivenheder i verden sted i disse områder, hvorfor de udgør en god model til at forstå de øvrige politiske sager.
4. Disse områder bugner af ressourcer og rigdomme, og derfor flokkes de kolonialistiske stater og de monopolistiske selskaber om dem og bruger alle deres kræfter på at få kontrol over dem, og tilegne sig eneret til udnyttelse af disse områders ressourcer og rigdomme.
5. Det amerikanske kontinents områder blev taget ud af konflikten, fra Monroe-doktrinen vedtagelse fra år 1823, med hvilken USA forhindrede de europæiske stormagter i at blande sig på det amerikanske kontinent og true USA's vitale interesser der. Derfor er den internationale konflikt, i traditionel forstand, ikke-eksisterende på det amerikanske kontinent, og dermed er USA's interesser på kontinentet på afstand af reelle trusler.

Hvad angår det, der opstod af relationer mellem Sovjetunionen og Cuba i slutningen af 1950'erne og begyndelsen af 1960'erne, så forholdt USA sig tavs over for dette, hvilket skyldtes, at USA ønskede at lokke Sovjetunionen til gradvist at udvide sine forpligtelser

uden for de sovjetiske territorier og Østeuropa, for derved at belaste unionen økonomisk og militært, idet Sovjetunionen dermed ville føle sig tvunget til at forsvare Cuba mod truslen fra USA. Belastningen af Sovjetunionen, gennem at få denne til at forsvare Cuba, var altså årsagen til, at USA tav om forholdet mellem Sovjetunionen og Cuba. Da tingene eskalerede og blev et spørgsmål om atombasen, gjorde USA sit yderste for at få den pågældende base fjernet fra Cuba.

Konklusionen er, at det amerikanske kontinent står uden for den internationale kamp i den traditionelle forstand. Det, der kan forekomme, er interne uroligheder på det amerikanske kontinent, hvilke USA sædvanligvis har en finger med i.

Således er det de seks ovenstående sager, der udgør verdens store sager.

Før vi tager fat på disse sager, er det relevant at udpege stormagterne, som har en påvirkning på den internationale politik. Dette skyldes, at klassificeringen af en given sag som værende en stor international sag, først og fremmest fordrer, at denne sag udgør en arena for påvirkningsfulde politiske handlinger. Og eftersom de politiske handlinger, som kræver opmærksomhed, er stormagternes handlinger, er det nødvendigt at kende stormagterne i enhver tidsalder.

Stormagterne er de stater, som har en påvirkning på den internationale politik, og som foretager handlinger, der påvirker andre stater. Stormagten er derfor ikke den folkerige stat, den rige stat eller lignende, men derimod den stat som har en tilstedeværelse, der påvirker den internationale politik og de øvrige stater. Ud fra dette, er USA den førende stormagt på nuværende tidspunkt, dvs. i det femtende Hijri århundrede (1425), svarende til det enogtyvende århundrede e. kr. (2004). Det skyldes, at USA har den stærkeste påvirkning på den internationale politik, og endda er tæt på at styre hele den internationale tilstand alene. De øvrige stater lever ikke op til at konkurrere med USA om dets position eller om at styre den internationale tilstand. Men eftersom Rusland er arvingen efter Sovjetunionen, som var en stormagt indtil dens kollaps, og idet Sovjetunionen, sammen med England og Frankrig, var en stormagt før Anden Verdenskrig, klæber hver af disse tre stater sig til en fortsat tilstedeværelse i den internationale politik. Hver af dem foretager således handlinger, alene eller gennem Europa, som påvirker den internationale politik og påvirker USA.

Selvom denne påvirkning er svag og ikke når op på niveau med at være en rivalisering med USA om dets position i den

internationale politik, i traditionel forstand, betyder denne konkurrence alligevel, at disse tre stater kan betegnes som stormagter. Den gavmilde brug af begrebet i denne sammenhæng skyldes de politiske handlinger, som England udfører, og som giver det en tilstedeværelse, eller en delvis tilstedeværelse, i den internationale politik. Ligeledes gør Frankrig og Rusland forsøg på at fastslå deres tilstedeværelse i den internationale politik, som det skete i forbindelse med Irak-krigen.

Hvad Tyskland angår, har det, som tysk folk og tysk stat, været en stormagt i historien. Men efter Tysklands nederlag i Anden Verdenskrig, mistede det sin position som stormagt, nøjagtig på samme måde som efter dets nederlag i Første Verdenskrig. Derfor kan Tyskland vende tilbage til at være en stormagt, uanset hvor lang tid der går, på samme måde som Tyskland vendte tilbage til at være en stormagt kort tid efter Første Verdenskrig. Tysklands deltagelse med Frankrig i visse internationale sager bekræfter dette faktum.

Hvad Kina angår, er det svært at betragte det som en stormagt med påvirkning på den internationale politik, dvs. med påvirkning i verden eller i mange af dens dele, i traditionel forstand. Dette på trods af at Kinas befolkningstal er 1,2

milliarder, og på trods af at Rusland har Kina med i sine beregninger, og at USA ligeledes har Kina med i sine internationale beregninger.

Kina anses ikke som stormagt af to årsager:

1- Kina har aldrig nogensinde været en storstat og har aldrig haft en påvirkning på den internationale politik.

2- Siden Kinas forvandling til at være kommunistisk og indtil nu, har det ikke haft en interesse i at udbrede kommunismen internationalt eller i at påvirke de forskellige regioner i verden. Kina har derimod begrænset sine interesser til sin egen region, især efter dets fiasko med nogle politiske tiltag, som Kina forsøgte at tage i Afrika og i nogle asiatiske lande. Denne aktivitet havde ikke nogen påvirkning, og Kina formåede ikke at holde den i gang, hvorefter det vendte tilbage til dets oprindelige sfære.

Hvad angår Indien: på trods af et befolkningstal på over 953 millioner, og at landet besidder atomvåben, er Indiens påvirkning på den internationale politik næsten ikke-eksisterende. Derfor er det ikke korrekt at tænke på Indien som en stormagt. Der er end ikke en sandsynlighed for, at det får en påvirkning på den internationale politik.

Med hensyn til Japan, så fik landet en påvirkning på den internationale politik i tiden med aksemagterne før Anden

Verdenskrig, men denne påvirkning var midlertidig, på lige fod med Italiens påvirkning; og derfor anses hverken Japan eller Italien som stormagter.

Hvad den islamiske *ummah* angår, var denne en storstat, indtil korstogene. Efterfølgende blev den atter en storstat efter at den fik succes med at tilintetgøre korstogene. Den islamiske ummah fortsatte med at have en påvirkning på den internationale politik, indtil det nittende århundrede. Derefter blev dens internationale påvirkning svækket, indtil denne ummahs stat blev tilintetgjort i begyndelsen af det tyvende århundrede, efter Første Verdenskrig.

Men forudsætningerne for en stormagt er stadig til stede i denne ummah, og tegnene på dens vitalitet er begyndt at røre på sig, siden slutningen af det forrige århundrede. Den islamiske ummahs daggry er næsten ved at indtræffe, hvorefter den atter vil blive en storstat, og endda den førende stat med Allahs tilladelse.

Det er derfor nødvendigt at opnå kendskab til disse folkeslag og stater, da de påvirker verdens store sager:

1- De fire førende stormagter: USA, Storbritannien, Frankrig og Rusland.

2- Folkeslagene i de respektive stater, som har været stormagter, og som har potentiale til igen at blive stormagter, og disse er: den islamiske ummah og Tyskland.

3- Til disse folkeslag og stater tilføjes: det japanske folk, idet Japan udgør en økonomisk magt med en stor international økonomisk påvirkning i verdens store sager, på trods af at Japan ikke er en stormagt i den kendte betydning.

Hvad Kina angår, er denne en stormagt, men kun i sit regionale nærområde. Altså kan det beskrives som en regional stormagt. Kinas påvirkning på de internationale sager, ude i verden, er derfor svag, med undtagelse af i dets regionale nærområde. Derfor vil vi undlade at omtale Kina i afsnittet om stater og befolkninger med international påvirkning, og i stedet vil vi omtale det, når vi berører sagerne i Kinas regionale nærområde.

Vi indleder omtalen af disse stater og folkeslag på følgende måde:

1- Den islamiske Ummah

Denne nation kom til verden, da Allah (swt) sendte Sit sendebud Muhammad ﷺ for at redde menneskene fra *jahilliya*s mørke og bringe dem ind i Islams lys. Derefter kom

Islams stat, denne ummahs stat til verden, efter at Allahs Sendebud udvandrede fra Mekka til Medina Al-Munawwara. Den islamiske stat fortsatte efter Allahs Sendebuds død ﷺ, i de retskafne khulafa's tid, og med khulafa efter dem. Den islamiske stat erobrede lande og spredte godhed i verdens hjørner, indtil den blev nedlagt i begyndelsen af det forrige århundrede. Det forventes dog, at denne stat bliver genetableret i en nær fremtid med Allahs tilladelse.

Denne stat blev i begyndelsen båret frem af araberne, men sidenhen blev Islam spredt til verdens hjørner, og mange etniske grupper indtrådte Islam, af arabere og ikke-arabere. Alle disse blev sammensmeltet i Islams smeltedigel, uden forskel på en araber og en ikke-araber, undtagen ved *taqwa*. Eftersom araberne var de første til at bære Islam, er det nødvendigt at stifte bekendtskab med det arabiske folk, og derefter den islamiske ummah generelt.

Det arabiske folk levede gennem erobringer og var vant til krig, og i kraft af dette tilegnede det sig hvad der kaldes den militaristiske natur, og det der kaldes ansvarlighed over for andre. Derfor var dette folk egnet til at bære det islamiske budskab, gennem den metode, Allah åbenbarede, som er *dawah* og *jihad*, dvs. materiel kamp for at sprede godhed, ikke for at slavebinde mennesker. Således indledte det krige med menneskene, efter at Islam blev overbragt dem på en

bemærkelsesværdig måde, med det formål at sprede den islamiske tanke, som det bar på, ikke for at kolonisere disse befolkninger og slavebinde dem. Der opstod således hos dette folk en idé om at være en fakkel, der brænder for at lyse, og at et af dets mest fremtrædende karakterer er at bære ansvaret for andre og sidestille dem med sig selv.

Efter at den islamiske ummah omfavnede Islam, blev den som ét folk, og tilegnede sig den såkaldte militaristiske jihadi natur, idet jihad er dens *deens* spydspids. Idéen om at sprede menneskenes retledning fremkom hos den islamiske ummah, og tanken om at yde medmenneskelig støtte blev forankret i den. Derfor, uanset hvor meget den degraderes, og uanset hvor lang tidsmæssig afstand der kommer mellem den og dens rødder, som omfavnede Islam og bar den ifølge dens metode, som er dawah og jihad, vil den islamiske ummah i sin helhed stadig besidde den militaristiske jihadi natur, samt det som kaldes ansvarligheden over for andre samt ideen om udbredelsen af retledningen til menneskeheden, på samme måde som araberne, der var de første til at bære Islam. Dette skyldes, at befolkningerne, der omfavnede Islam, blev sammensmeltet i Islams smeltedigel, uanset etnicitet.

2- Det tyske folk

Det tyske folk er et ældgammelt folk, både som et folkeslag og i dets originalitet. Det er et stædigt, viljestærkt, hårdt og modigt folk, men også et folk med en overdreven selvtillid, og som går til yderligheder i at påberåbe sig retten til at være herre over andre. Det militante aspekt og krigsførelse er en egenskab hos det tyske folk. Denne egenskab er så dybt forankret hos dette folk, at det virker som om den er instinktiv, eller at det er en naturlig egenskab, som folket har fra fødslen. Det militante aspekt er det, som skræmmer Tysklands naboer, og i særdeleshed stormagterne som Storbritannien, Frankrig og Rusland. Det tyske folk har brugt mange år på at føre krige og interne togter, og har i adskillige generationer været i krig med sine naboer, som Frankrig eksempelvis.

Det tyske folk lever på industri, og i særdeleshed den udviklede krigsindustri. Selvom Tyskland har forbud mod at besidde atomvåben, skræmmer det alligevel dets naboer og indgyder frygt i dets konkurrenter og fjender. Dette er årsagen til, at stater, som selv var i indbyrdes konflikt, ofte plejede at konspirere sammen for at forhindre Tysklands acceleration mod at opnå stormagtsstatus. På trods heraf, er det tyske folk et levende folk med potentialet til at genvinde positionen som stormagt. Således vil den levende organismes vækst som regel overkomme dets forhindringer.

Lige såvel som andre vestlige befolkninger, blev nyttemoralen blevet til en del af det tyske folks liv, efter at det adopterede kapitalismen. Derfor er Tyskland, som er hjemstedet for det tyske folk, en kolonialistisk stat. Før første Verdenskrig, havde Tyskland kolonier, og det gik ind i Anden Verdenskrig med intentionen om at generhverve de kolonier, det havde mistet, fravriste yderligere kolonier fra de andre stater, samt at skabe sig nye kolonier. Således er kolonialismen Tysklands politik og ikke, som det antages, kun Hitlers politik alene. I dag har Tyskland heller ikke bevæget sig meget væk fra kolonialismen. Selvom det er blevet forhindret i den brede og direkte form for kolonisering, er det alligevel blandt eliten af stater, som udøver økonomisk kolonialisme. Således ekspanderer Tyskland økonomisk, og i særdeleshed blandt de øst-europæiske lande, i et ekstraordinært økonomisk hegemoni.

Hvad styresystemet angår, er det diktatoriske aspekt forblevet tydeligt, trods Tysklands påståede demokrati. Dette aspekt viser sig i alle tyske magthaveres handlinger, nye såvel som gamle.

På trods af, at Tyskland blev påtvunget hårde omstændigheder efter Første Verdenskrig, formåede det

alligevel at overvinde disse omstændigheder og vende tilbage til at være en stormagt. I denne proces blev Tyskland hjulpet på vej af to faktorer:

1- Den intellektuelle sansning hos det tyske folk, som motiverede det til at arbejde for at bringe Tyskland tilbage til at være en stormagt.

2- Storbritanniens ønske om at skabe et misforhold i den internationale balance mellem sig og Frankrig. Det fik Storbritannien til i hemmelighed at støtte Tyskland i at vende tilbage til konkurrencen mod Frankrig og til at være Frankrigs ligeværdige rival. Det resulterede i at Tyskland blev en storstat.

Efter Anden Verdenskrig forelå der ikke nogen faktor, som kunne hjælpe Tyskland med at blive en stormagt igen. Samtlige allierede uden undtagelse lagde alle begrænsninger på Tyskland for at forhindre det i at vende tilbage til at være en stormagt. Blandt de vigtigste faktorer, som indtil nu har forhindret Tyskland i at blive en stormagt igen, er følgende:

Den første faktor er beskæftigelsen af tyskerne med økonomi frem for militærindustri, og dermed distrahering af dem fra at opnå en påvirkning i den internationale politik. Deres fokus blev rettet mod det økonomiske aspekt, hvilket har forandret tyskernes følelser og dirigeret deres aktivitet

væk fra militærindustrien, som forvandler stater til stormagter med påvirkning og tilfører dem politisk produktivitet.

Den anden faktor er Ruslands (Sovjetunionens) konstante bevågenhed over for den tyske trussel mod sig. Denne bevågenhed forlader ikke Rusland et øjeblik, og får det til at føre en konsekvent politik, som er blottet for enhver barmhjertighed og uden nogen moralsk værdi rettet mod Tyskland. Denne politik mod Tyskland har kun ét formål: at eliminere Tyskland for altid. Derfor eliminerer Rusland ethvert forsøg fra Tyskland på at bevæge sig. Af denne grund lykkedes det ikke for USA, da det vedtog genoplivelsen af Tysklands militarisering efter 1955.

Storbritanniens forsøg på at genforene Tyskland lykkedes heller ikke. Frankrigs havde heller ikke succes, da De Gaulle forsøgte at forene Europa og gøre denne forening til en hjælp til Tyskland, der skulle give det muligheden for oprustning og genforening. Ingen af disse forsøg lykkedes grundet Ruslands (Sovjetunionens) resolute modstand mod disse.

Hvad angår den tyske genforening, der senere fandt sted, var denne ikke et resultat af politiske handlinger eller politiske

planer, som de tyske politikere havde iværksat. Den var derimod et resultat af de indrømmelser, som Rusland gav USA i forbindelse med Sovjetunionens fald. Dette kan henføres til, at USA ønskede at svække den europæiske forening gennem Tysklands forening, for derved at besværliggøre eller forsinke den europæiske integration gennem at skabe økonomiske problemer for det forenede Tyskland, som den europæiske forenings største kreditor, ved at indlemme det økonomisk svage Østtyskland i Tyskland. Men Tyskland formåede at overkomme denne knibe, og begyndte at se frem mod at vriste sig fri af USA's pres og vende sig mod Europa, og i særdeleshed Frankrig, for at blive en del af begivenhederne med det formål at påvirke dem. Tyskland spillede en vigtig rolle i det fælles europæiske marked, som senere blev til den Europæiske Union. Tysklands arbejde i denne proces sker dog stadig gennem de økonomiske midler, hvilket betyder, at det vil have indflydelse i de europæiske lande, og i særdeleshed de østeuropæiske, gennem økonomisk støtte. Men dette vil ikke betyde, at Tyskland får en rolle i den internationale politik. Det skyldes at påvirkning i den internationale politik grundlæggende bygger på militær magt og politiske handlinger, som resulterer i iværksættelse og gennemførelse af politiske planer, hvilket er noget som Tyskland stadig mangler, skønt det er begyndt at forsøge koordinering med

Frankrig inden for dette felt. Disse forsøg og handlinger er dog ikke proaktive, men derimod reaktioner. Dog er disse reaktioner spidset til på en måde, som påvirker USA, som det skete under begivenhederne op til den amerikanske aggression mod Irak, eller som med Frankrigs forsøg sammen med Tyskland, og sidenhen med deltagelse af Storbritannien, i sagen om den fælles europæiske forsvarsstyrke, som skal være separat fra NATO. Denne sag har irriteret USA, på trods af at styrken kun er i etableringsfasen.

Alt dette tyder på, at Tyskland er begyndt at se efter at have en rolle i den internationale politik. Tysklands tilbagevenden som en stormagt er derfor en mulighed, man sagtens kan forestille sig, uanset hvor lang tid der går. Dette skyldes at, uanset hvor stor en succes, de kunstige styrker får med at forhindre fremvækst i de levende befolkninger, vil denne succes være midlertidig, men til slut vil den levende organismes fremvækst overvinde alle forhindringer for dens vækst.

Tysklands nuværende politik kan opsummeres på følgende måde:

Den tyske europapolitik bygger på et pragmatisk europæisk grundlag. På den ene side samarbejder Tyskland med Frankrig om etableringen af den fransk-tyske akse som værende hjørnesteinen for den forenede europæiske politik i fremtiden; og på den anden side tager Tysklands politik hensyn til de amerikanske interesser i Europa og til den strategiske amerikanske varetægtelse af tysk sikkerhed efter Anden Verdenskrig. På denne måde bringer Tyskland ikke de amerikanske interesser i fare, og sætter dem endda altid højest på sin prioriteringsliste. Fra en tredje vinkel, tager Tysklands politik den økonomiske særegenhed i betragtning. Denne del af den tyske politik kommer til udtryk ved forsøg på at opnå egenrådighed over de østeuropæiske staters økonomier og opsluge disse for sig selv, uden at lade sine europæiske allierede få del i disse.

Det bemærkes på det seneste, at den tyske politik er begyndt at vise voksende interesse for de militære og politiske aspekter, som har globale perspektiver. Eksempler på dette er Tysklands stigende deltagelse i NATO's aktiviteter i Afghanistan, Bosnien og Kosovo, samt den tyske udenrigsministers deltagelse i politiske aktiviteter, sammen med sine franske og britiske kolleger, heriblandt de tre udenrigsministres besøg til Iran og udøvelse af pres på denne, for at få Iran til at acceptere underskrivelsen af en

tillægsprotokol for uanmeldt inspektion af de iranske atomanlæg. Blandt eksemplerne er også Tysklands aktive rolle i den succesfulde mægling i sagen om gidseludvekslingen mellem den jødiske entitet og Hizbollah.

Således ses en udvikling i den tyske politik, som går på at komme ud af den tidligere isolationistiske rolle, som betød, at Tyskland holdt sig til de økonomiske aspekter. Iagttageren vil kunne se tyskernes tiltagende politiske rolle, der virker som om den er på niveau og ligevægtig med den franske og den britiske rolle.

Hvis Tyskland ønsker at fremskynde sin tilbagevendelse til at være en stormagt, skal det tage fat i militærindustrien og gøre den til en vital sag. Tyskland skal desuden besidde politisk bevidsthed i sine møder med Frankrig og Storbritannien. Det er nemlig en velkendt sag, at Frankrig og Storbritannien forsøger at gøre EU til et middel til at styrke deres internationale indflydelse, og at Frankrig læner sig op ad Tyskland for selv at komme frem i Europa. På sin side bruger Storbritannien sin politiske snilde i sine møder med Frankrig og Tyskland til at opnå egne interesser. Tyskland skal derfor, selvom det forsætter sin koordinering med Frankrig i særdeleshed og EU's medlemslande generelt, gennem egne kræfter forsøge at være en militær magt, med

en tysk politisk tyngde i EU, for at forhindre at det kun bliver brugt som et middel til at opnå andres interesser. Tyskland bør samtidig iagttage den internationale tilstand ud fra en tysk, og ikke en europæisk synsvinkel, og det bør tage Europas historie som en lektie.

3- Det japanske folk

Det japanske folk er vokset frem med handel og søfart og har levet på et snævert landområde. Et af dette folks mest fremtrædende kvaliteter er mod, og en af dets vigtigste egenskaber er ordentlighed i tilgangen til sagerne. Derfor ilede det japanske folk mod industrifremstilling, straks efter at den industrielle revolution fandt sted. Dermed blev Japan en af stormagterne, på trods af landets lille størrelse. Ligeledes afholdt Japan sig ikke fra at indlede en krig mod Kina for at tage en del af landet, og det afholdt sig heller ikke fra at angribe USA, fordi det anså landet som en trussel mod sig. Af denne grund var en af USA's vigtigste planer for at få kontrol over Japan, at få de japanske industrier til at være baseret på et ikke-militært grundlag, men derimod på handel og udvikling af økonomien; alt sammen for at forhindre Japans opstigning på internationalt plan. Japan er nu en økonomisk magt med en meget anseelig position.

4- Det amerikanske folk

Det amerikanske folk er en rig befolkning, som er opstået på et land med enorm rigdom. Sidenhen indtrådte det amerikanske folk i en bitter kamp mod de europæiske stater, som havde koloniseret det, og specifikt mod England. Det amerikanske folk opnåede sin selvstændighed ved våbenmagt, på et bevidst og indsigtfuldt grundlag. Dette tilvejebragte flere karakteristika hos amerikanerne, hvoraf et af de vigtigste er pragmatisme, dvs. filosofien om instrumentalisme. Ligeledes udviklede det amerikanske folk, i kraft af dets bekæmpelse af den europæiske kolonialisme, en tilbøjelighed til de ædle værdier og en agtelse af disse. Men det amerikanske folk adopterede den kapitalistiske ideologi, ligesom resten af den kristne verden. Derfor er der to faktorer, som trækker det amerikanske folk i hver sin retning: overbevisning og ærbarhed som én faktor, og nyttetænkningen og kolonialisme som den anden faktor. Storbritannien plejede at udnytte den første faktor som en styrke for sig i krig og i økonomien, dengang det var denne første faktor, som var den dominerende i det amerikanske folk. Men det amerikanske folk blev overvundet af den anden faktor, dvs. nyttetænkningen og kolonialismen, så snart det fik smag for kolonialismen med golfens olie, i

forbindelse med Anden Verdenskrig. Derfra blev det amerikanske folk styret af den kapitalistiske ideologi, og kom således ud af sin isolation og drog til at kolonisere befolkninger og underlægge verden sin dominans og indflydelse. Det amerikanske folk vil kun vende tilbage til sin isolation, hvis det bliver tvunget med magt. Det skyldes, at den kapitalistiske ideologi er blevet det, der dominerer det amerikanske folk og styrer dets liv; og det er nyttemålestokken alene, som kontrollerer dets adfærd, udover arrogancen og selvglæden, som fylder det amerikanske folks liv.

Amerika var til at begynde med en koloni for de europæiske stater, især for England, og var opdelt i adskillige stater. Amerika forsøgte i begyndelsen at lette trykket fra den engelske kolonisering, og derefter indledte det en intens befrielseskrig mod denne, som resulterede i uddrivelsen af englænderne fra landet. De amerikanske stater blev herefter enige om at etablere en union mellem sig og samles i én stat. Staterne fik succes med dette og begyndte derefter at indlemme de øvrige stater, frivilligt nogle af gangene og ved brug af militær magt i andre tilfælde. De indlemmede stater blev gjort til delstater i staten, indtil USA fik den form, vi kender i dag, hvor det består af 51 stater. USA brød frem

som en stærk stat, og bevægede sig på den internationale arena som en stærk stat. USA formåede desuden at beskytte både Nordamerika og Sydamerika mod de europæiske staters indflydelse, og forvandlede sig dermed til en anden verden, som kaldes den nye verden. USA blev etableret af et aktivt folk, som besidder store rigdomme i dets land. Selvom det styresystem, som USA etablerede i sit land, er et demokratisk system, er det et system, der blev grundlagt på basis af dyb tænkning og med en praktisk opfattelse af selve styrets betydning samt af, at det er et styre for mennesker, varetaget af mennesker. Amerikanerne forestillede sig derfor ikke det ideelle styre på et teoretisk plan, men forstod dette realistisk og praktisk. Dette er til at bemærke i måden hvorpå republikkens præsident vælges, i de vidtrækkende beføjelser, som er blevet givet ham, i hans rolle i staten, i bestemmelsen af de øvrige statsapparaters beføjelser i den stærke enhed som manifesterer sig i staten, og som staten bygger på, til trods for at den amerikanske styreform er føderal, samt i det store råderum som er blevet givet folket i valget af statens overhoved og i valget af statens institutioner. Dette har haft en stærk indflydelse på udviklingen af statens styrke og på væksten i denne styrke i en kolossal fart. USA var kommet ud af sin isolation inden Anden Verdenskrig og tog del i styringen af verden, og forsøgte endda at opnå monopol på denne styring. Men fra 1961 til 1979 inddrog det sin fjende,

det sovjetiske Rusland i dette, og dermed satte det en grænse for de andre storstaters ambitioner med hensyn til administrering af verdens anliggender.

Da USA mente at have opnået sine mål med overensstemmelsen og inddragelsen af Rusland (Sovjetunionen), samt at denne overensstemmelse havde ført nogle negative konsekvenser med sig, idet de europæiske stater begyndte at forsøge at undslippe USA's greb og etablere forhold til Rusland (Sovjetunionen). Samtidigt begyndte Sovjetunionen at foretage modige men ikke-succesfulde forsøg på at indtræde i den internationale politik for at skabe en international pol, uafhængigt af USA's politikker. Da USA så dette, besluttede det at vende tilbage til eskaleringspolitikken i relation til Rusland (Sovjetunionen) samt at indlede et nyt våbenkapløb, hvilket varslede en ny kold krig. USA førte desuden en kulturel, intellektuel og økonomisk krig mod Rusland (Sovjetunionen) og Østblokken, og lænkede disse stater med traktater, hvilket til slut førte til Sovjetunionens sammenbrud, hvormed USA blev tilbage som den ene supermagt og staten med størst påvirkning på den internationale politik.

Der findes to ledende partier i USA: Det demokratiske parti og det republikanske parti. Der kan næsten ikke sanses nogen stor forskel på de to partiers skrevne programmer, og selv ikke i den førte politik. De to partier følger nærmest samme skole, og der sker næsten ikke nogen ændring i forbindelse med udskiftning i magten mellem de to partier, hverken i indenrigs- eller udenrigspolitikken. Og hvis der sker en ændring, skyldes det et skifte i omstændighederne og ikke forskellen i de to partiers programmer.

Det demokratiske parti er det klassiske parti, folkets parti, og har det overvældende flertal i befolkningen. Derfor besidder det demokratiske parti oftest flertallet i kongressen. Hvad det republikanske parti angår, er det et nyere parti af oprindelse end det demokratiske parti, og det er de riges og pengemændenes parti. De fleste af partiets medlemmer er folk med store formuer og ejere af monopolistiske selskaber. Partiet tæller desuden et stort antal intellektuelle, og det har ikke haft interesse for at tiltrække størstedelen af folket eller for at få de almene folk på sin side. Havde det ikke været for det amerikanske valgsystem, ville det republikanske parti overhovedet ikke have haft succes med at opnå præsidentembedet, da partiet er mindretallets og ikke flertallets parti.

USA er som resten af de kapitalistiske stater, idet det kontrolleres af ejerne af de monopolistiske selskaber og forretningsmænd, som er dem der har indflydelse på dets politik. Men eftersom ethvert individ har en reel ret til medborgerskab, og er i stand til at påvirke styret, om end det er gennem valg eller gennem at stille regenterne til regnskab, træder det frem ved USA's styre, at det er hele folkets styre, mere end det er tilfældet med de øvrige kapitalistiske stater. Ydermere, grundet landets uudtømmelige rigdomme, samt dets overflod af uddannede, intellektuelle og tænkere, og atmosfæren af "frihed" som hersker i landet, er USA's styrke en reel styrke og ikke en tilsyneladende styrke.

Selvom den amerikanske befolkning ikke er et gammelt folk, og det består af individer og grupper med forskellige afstamninger, er de reelt knyttet sammen af nationaliteten og medborgerskabet i et stærkt bånd. Selv udlændingen, som bor i USA i få år og får statsborgerskab og retten til medborgerskab, værner i højere grad om den amerikanske stat, dets folk og dets interesser, end han bekymrer sig om sit oprindelsesland. Dette er et resultat af den styrke, som landet nyder godt af hos dets individer og i forholdene imellem folk.

Hvad angår USA's udenrigspolitik, er den de rige amerikaneres politik og de monopolistiske selskabers politik. Det vil sige, at det er en ren kolonialistisk politik, hvor der ikke er plads til nogen ædle værdier.

På trods af at amerikanske politikere undertiden ser ud til at være godtroende, næsten tåbelige nogle gange, er de i virkeligheden dybsindige på en måde, som overgår mange politikere i verden; og de besidder en enorm evne til hurtigt at omstille sig, samt til variation i fremgangsmåder og til løsning af problemer.

USA's kolonialistiske fremdrift, sideløbende med politikernes høje kulturelle niveau, har muligvis en påvirkning på deres politiske aktivisme. De amerikanske politikere ser på verden som værende deres farm, og på de stater, som førhen var storstater, som havende en indflydelse, de ikke fortjener; og de mener, at tiden er inde til, at disse skal gå på pension, hvile sig og stille sig tilfredse med tilstanden i resten af verden, som underkaster sig de stærkes kontrol.

USA råder i dag over et kæmpemæssigt atomvåbenarsenal, der i antal, flere gange overgår de atomvåben, som alle de andre atommagter besidder tilsammen. USA's militær-

udgifter, sammenlignet med de andre storstater, viser USA's overlegenhed over disse stater:

I 2002 var de vestlige storstaters militære udgifter som følger:

Storbritannien: 35 milliarder dollars

Frankrig: 32 milliarder dollars

Tyskland: 23 milliarder dollars

I alt: 90 milliarder dollars.

Imens brugte USA alene 350 milliarder dollars i samme år. Dette er udover den kvalitative forskel, der er i våbnene, samt vurderingen fra nogle eksperter, som lyder, at USA er årtier foran Europa, hvad angår den teknologiske udvikling. USA har desuden kontrol over FN og dens underorganisationer og besidder den største finansielle andel i Verdensbanken og IMF, og har dermed kontrol over den brede politiske indflydelse, som disse har i verdens lande. USA har ligeledes arbejdet på at styrke sin handel gennem globaliseringspolitikken. Til dette formål har USA mobiliseret Verdenshandelsorganisationen (WTO) og arbejdet på at gøre organisationen til en af USA's midler til at intervenere i de lokale markeder, under påskud af ensartede toldtariffer, og på denne måde har USA arbejdet på at liberalisere handlen.

I kraft af at USA besidder en stor økonomisk styrke samt det største antal multinationale eller oversøiske selskaber, har USA draget nytte af den juridiske dækning, som WTO giver USA, med hensyn til åbning af markeder, som stort set har været lukkede eller svære at integrere i den åbne internationale handel, som bliver styret af USA.

Disse kolossale militære, politiske og økonomiske kapaciteter, som USA besidder, har gjort det muligt for det at blande sig i alle stater som eksisterer i vores verden i dag, og det har gjort USA til en del af den lokale politik for alle verdens lande. USA forsøger således at praktisere hegemonistisk politik over alle stater uden undtagelse og uden forskel mellem udviklede lande og tredjeverdenslande. Selvom USA fejler undertiden i dette hegemoni, afholder USA sig ikke fra at forsøge at opnå det.

På denne måde har USA en finger med i alle eksisterende problemer i verden, og det er USA, som opildner spændingsfelterne i verdens brændpunkter. Derfor har USA indført nye kategoriseringer for staterne, som ”ondskabens akse”, ”stater der sponsorerer terrorisme” og lignende kategoriseringer, som har ramt selv USA's allierede stater, og stater som følger USA. USA stillede endda verden et

ultimatum om enten at være med USA eller med terrorismen, uden nogen tredje mulighed!

USA skaber kriser, problemer og spændinger, for derefter at administrere disse kriser og lede efter løsninger til dem. Alt dette gør USA ud fra sin strategi om at opnå hegemoni over verden.

USA udnytter, på den værst tænkelige måde, sine militære og økonomiske kapaciteter i sine politiske handlinger, således at USA's indflydelse ikke begrænser sig til den økonomiske og handelsmæssige side, som det er vanen for de traditionelle kolonialistiske stater under normale omstændigheder. USA udbreder derimod sin indflydelse til alle aspekter af det civile liv. På den måde har USA fået indflydelse i uddannelsessektoren, medier, det sociale liv, intellektuelle miljøer, kulturlivet og inden for sikkerheden.

I uddannelsessektoren er USA's rolle således blevet tydelig i fastlæggelsen af undervisningspensum, der er blevet formet på en måde, som stemmer overens med USA's ideologiske syn. Derfor ser vi arabiske lande, som Saudi-Arabien, Kuwait, Jordan, Egypten og andre, gå i gang med at revidere deres pensum, under påskud af udvikling og tilpasning til den moderne tidsalder. Saudi-Arabien har således ændret et af de

vigtigste religiøse emner i sine skolebøger: *Al-Walaa W'al-Baraa* (Loyalitet og afstandtagen). Jordan, Egypten, Kuwait og andre lande har ændret på emner, som vedrører Jihad og kamp mod kuffar-aggressorer af jøder og kristne, og der er blevet ændret ved lignende islamiske tanker, som USA hader.

Hvad angår medier, har USA øremærket millioner af dollars til at opnå mediemæssig påvirkning på de arabiske og muslimske masser. Til det formål oprettede USA radio-stationen Sawa og tv-kanalen Alhurra, for at sprede sin gift i hvert hjem i de arabiske lande.

På det sociale felt fokuserer USA på kvinden, for at fjerne hende fra de islamiske værdier. Til det formål, har USA afsat finanser og presset regeringer til at arrangere kvinde-konferencer og til at inkludere kvinder i regeringerne og parlamenterne. USA har desuden udbredt idéen om kvinde-frigørelse på ny, og i en ny form og kontekst.

Inden for det intellektuelle og kulturelle felt, mobiliserer USA tænketanke med fokus på demokrati og pluralisme og har desuden etableret menneskerettighedsorganisationer. Disse tænketanke og organisationer promoverer frihedstanker med vestlige koncepter og på den amerikanske måde. USA har understøttet disse organisationer og tænketanke

med Hollywood-film, og med avancerede teknologiske kulturproduktioner, som dominerer sendefloden på de fleste arabiske og ikke-arabiske tv-kanaler.

Inden for det sikkerhedsmæssige felt, har USA arbejdet på at forbinde efterretningstjenesterne i de arabiske lande, og de øvrige lande i den islamiske verden, til sine efterretningsapparater, og i særdeleshed til FBI og CIA, til den grad, at vi i dag ser agenter fra FBI og CIA gå rundt i byerne i de muslimske lande i fuld frihed og under lovens beskyttelse, som det er tilfældet i Sudan, Yemen, Kenya, Tanzania, Libyen, Pakistan og andre lande. Denne efterretningsmæssige sammenkædning omfatter også udlevering af eftersøgte til USA, og den har tilladt amerikanske specialstyrker at udføre bestemte militære operationer mod de folk, som USA kalder terrorister.

På denne måde er de amerikanske arme blevet så lange, at de når ind til detaljerne i samfundenes daglige liv i de muslimske og ikke-muslimske lande, hvor de skaber fordærv, som de lyster. Dette ser vi i Mellemøsten, Afrika og det sydlige Asien, og også i Latinamerika, hvor USA væltede Haitis valgte præsident Aristide og sendte ham i eksil, og hvor USA nu arbejder på at vælte Venezuelas præsident Chávez. Således besidder USA nærmest kontrollen med de svage

stater, grundet regenternes overgivelse og underkastelse til USA.

Men dette amerikanske hegemoni vil ikke vare længe, og det er på vej til ophør. På trods af den amerikanske tilstedeværelse alle steder på jordkloden, og på trods af regenternes og regeringernes samarbejde med denne amerikanske tilstedeværelse, vokser befolkningernes afsky til USA, især de islamiske befolkningers, og hadet til amerikanerne er voksende, grundet deres arrogance, hovmod, partiskhed til fordel for jøderne, og deres kolonisering og slavebinding af andre. Denne tiltagende afsky og dette voksende had til USA vil skabe modstand og bekæmpelse af den amerikanske tilstedeværelse alle steder, om end det er på dets egen halvkugle (Amerika) eller uden for denne. Dette er udover det pres og den skade, som har ramt de øvrige stormagters interesser på grund af USA's tyranni, egenrådighed og forsøg på fortsat hegemoni, samt forsøg på at have amerikansk monopol på styring af de internationale anliggender.

Eksistensen af en stat, som adopterer den kapitalistiske ideologi, som bygger på kolonialisme og udsugning af andres blod, og det faktum at denne stat sidder på styringen af verden, uden at nogen anden stat udgør en modpol, der skaber balance og konkurrerer med USA om ledelsen af

verden, betyder, at verden lever i konstant elendighed med uophørlige problemer og kontinuerlige kriser. Det, som bevidnes og er sanseligt af USA's fordærv og hærgen bekræfter dette.

Verdens elendighed og ulykkelighed, som er et resultat af de kapitalistiske stater, og i særdeleshed USA, vil ikke ophøre før etableringen af Khilafah-staten som vil implementere den sande ideologi, den mægtige Islam, som Allah har nedsendt til Sit sendebud ﷺ som en barmhjertighed til menneskeheden. Da vil Islams retfærdighed afsløre kapitalismens grusomhed, i dens materialistiske idé og dens kolonialistiske metode. Islams barmhjertige styrke vil ligeledes tilintetgøre USA's tyranni og hovmod og tvinge USA tilbage i dets isolation og dets "nye verden", hvis den da overhovedet har nogen "ny verden" tilbage. Derefter vil godheden sprede sig til verdens hjørner, og verden vil ånde lettet op, efter at den længe har lidt af ulykkelighed og elendighed.

5- Det engelske folk

Det engelske folk har været kendetegnet ved fiskeri og bådebyggeri, siden dets opståen. Sidenhen begyndte det

engelske folk at beskæftige sig med søfart og handel, hvilket har formet egenskaben af at jage nyttemidler, udnyttelse samt handelsmandens natur i dette folk. I betragtning af dets lands lille størrelse, har det været nødvendigt for det engelske folk at gøre brug af andres hjælp, ligesom fiskerne gør brug af hinandens hjælp på havene og sjældent sejler ud alene. Sidenhen kom den kapitalistiske ideologi til det engelske folk, hvorefter det adopterede denne, og hvormed nyttemålestokken blev rodfæstet i dette folk. Derfor er det øjensynligt, at Englands politiske liv, siden dets opståen og indtil nu, bygger på at gøre brug af andres hjælp, samt at gøre maddingen klar, hver gang det ønsker at fiske efter noget, om end det er et land, det ønsker at kolonisere, eller en stat det ønsker tage til hjælp. Således blev hele Englands politik bygget på alliancer, sammenslutninger og deltagelse i kolonisering. Af denne grund lod England andre lande tage del i koloniseringen i det nittende århundrede, og gav visse stater frie hænder til at kolonisere nogle lande, for at få disse stater på sin side og få dem til at forsvare engelske interesser. Derfor arbejdede England for at få Frankrig ind i Mellemøsten efter Første Verdenskrig, for derved at have det på sin side, hvis der opstod en trussel mod regionen, hvor Frankrig ville blive sat i fronten. Det var til den grad, at der blev sagt: ”England kæmper til den sidste franske soldat”.

Således har fiskerens natur dannet egenskaben af at gøre brug af andres hjælp for at opnå egne interesser hos dette folk.

Desuden er Storbritannien kendt for en anden egenskab, som faktisk er en af dets vigtigste karakterer, nemlig fastholdelse af det gamle, og ikke at forsømme det ved kun at ændre eller udvikle på det i et langsomt tempo, og når der ikke er nogen vej udenom en ændring. Det engelske folk er således et konservativt folk i ordets bogstaveligste forstand.

Helt fra dets tidlige historie, har det engelske folk været underlagt ældgamle familier, de rige og kapitalhaverne. Selv om det engelske folk hævder at praktisere demokratiet, og at det er et demokratisk folk, fremgår det, ved nøje iagttagelse, at det ikke er tilfældet, og at folket ingen påvirkning har på tilvejebringelse af regenterne. De, som derimod former styret er de gamle familier og monopol-haverne og ikke folket. Heri er der ingen forskel mellem fortiden og den moderne æra, idet at det engelske folk stadig den dag i dag, som i gamle dage, bliver styret af de gamle familier og kapitalisterne.

Storbritannien har fra gamle dage bekæmpet enhver folkelig bevægelse, som er opstået, på en ondsindet måde, og har elimineret disse bevægelser med en fremgangsmåde af

samme art som den pågældende bevægelse. I den forbindelse var Cromwell-revolutionen, som englænderne er stolte af, ikke en folkelig bevægelse, men de ældgamle familiers revolution mod den folkelige revolution. Baggrunden er, at en folkelig revolution opstod på daværende tidspunkt. Denne revolution ønskede at fjerne de gamle familiers og kapitalhavernes magt, og denne revolution var tæt på at lykkes. Men de ældgamle familier konspirerede mod denne folkelige bevægelse og sendte Cromwell for at starte en revolution, hvor han krævede nogle bestemte rettigheder. Dette fik mange mennesker til at slutte sig til ham, hvorefter de gamle familier opfyldte nogle af hans krav. På denne måde eliminerede han den folkelige revolution og slog den ihjel i dens vugge.

I årtier er det det konservative parti, som reelt har styret Storbritannien. Arbejderpartiet (Labour) er blot et middel, som bliver bragt frem, når det er nødvendigt, grundet et behov, som England har for det, eller når der er sager, som det konservative parti ikke er i stand til at løse. I de tilfælde bliver partiet Labour bragt frem for at blive brugt til at løse disse sager. Labours ledere har tilsyneladende forstået dette forhold på det seneste og forsøger at tilpasse sig dette. Magtens skifte mellem de to partier er derfor gået fra nærmere at være en rollefordeling mellem de konservative

og Labour, til at Labour er et middel i hænderne på de konservative. Således ses det, at Labours nuværende leder og den britiske premierminister, Tony Blair, har ændret partiets karakter, så det er kommet meget tæt på det konservative partis politik; og det fremstår på den politiske scene på en måde, som ikke adskiller sig fra de konservatives største ledere, til den grad, at han har gjort de konservatives tidligere leder, Margaret Thatcher, til sit forbillede i indenrigs- og udenrigspolitikken. Desuden adskiller Labour-partiet sig ikke længere betydeligt fra det konservative parti. De to partier i Storbritannien har udviklet sig til at være paralleller til henholdsvis det republikanske og det demokratiske parti i USA.

Selv når der i Labour er personer, som forstår situationen i England, med de gamle familiers og kapitalisternes kontrol, bliver disse personer sat under omstændigheder, som resulterer i, at de fjernes fra indflydelse i partiet og dermed fra politisk indflydelse. Labour-medlemmerne Bevan, fra 1930'erne indtil 1960'erne, samt George Brown i 1960'erne, er de bedste eksempler på de konservatives kontrol, selv med Labour, og på ekskluderingen af dem, som ønsker at begrænse magtelitens kontrol med magten. I selve det konservative parti vælges dets leder ikke gennem valg, men derimod ved at den tidligere leder udnævner denne. Dette

skete, da Mcmillan udpegede Lord Hume, og da Margaret Thatcher udpegede John Major. Selvom Heith og Major blev valgt ved afstemning, var valget af dem dog en formalitet, idet de først blev udpeget, og derefter blev valget foretaget som en formalitet. På baggrund af dette er styret i England i virkeligheden baseret på udpegelse, selvom det kaldes et demokratisk styre. Udpegelsen sker iblandt en bestemt klasse, og det er de ældgamle familier, kapitalhaverne og monopolisterne, der udpeger.

Eftersom Storbritannien er en ø midt i havet, hvis ressourcer ikke er tilstrækkelige til dens beboere, blev det en uundgåelig sag, at beboerne måtte drage ud i verden for at søge til livets ophold. Men selvom de drog ud for handel, drog englænderne ud som kolonialister og ikke som forretningsmænd. De drog ud for at udsuge befolkningernes blod og udplyndre deres ressourcer og ikke for at foretage byttehandel. Dette skyldes at de i første omgang ikke besad nogen ressourcer at bytte med, og netop dette var årsagen til at de drog ud i verden, altså for at søge efter ressourcer. Dette var deres tilstand da de drog ud fra øen. Da de så omfavnede den kapitalistiske ideologi, af hvilken egennytte er en uadskillelig del, passede denne ideologi med englændernes natur, og det kolonialistiske aspekt blev således rodfæstet i dem. De udviklede sig dermed til en

førsteklasses kolonialistisk stat. Da englænderne desuden var få i antal, ude af stand til at modstå magter, der var større end dem selv, gjorde de brug af andre befolkninger og stater til at hjælpe sig. Denne hjælp blev hentet i forskellige sammenslutninger, herunder alliancer, konferencer og traktater. Derfor er det sammenslutnings-baserede aspekt en uadskillelig del af englændernes politik.

Selvom at englændernes intelligens er normal og på niveau med andre folkeslags, udnytter de dog deres intelligens til det absolut yderste, hvorfor de har udmærket sig i at forstå politiske handlinger, i at forstå politik og i at løse problemer. Dette har frembragt problemløsnings-mentaliteten hos englænderne på en fremtrædende måde.

Grundet deres presserende behov for udvidelse, blev deres industrier baseret på krigsindustrien, hvilket resulterede i, at de udviklede sig til at være en stat, i ordets bogstaveligste forstand, som besidder kampevne, krigsmaskineri og en industriel styrke, i tillæg til deres rodfæstede indsigt i politik og regeringsførelse, samt den udspekulerethed de besidder, som oftest er kendetegnet ved lumskhed.

Hvad Englands udenrigspolitik angår, er denne bygget på kolonialismen, men med to fremtrædende aspekter:

- At værne om den internationale balance.
- Bevarelse af en tilstedeværelse i den internationale politik, uanset omkostningerne.

Dette er årsagen til, at England deltog på en fremtrædende måde i korstogene og var i spidsen for stormagterne i den hellige alliance.

Da Napoleon stormede frem med erobringer, stod englænderne i spidsen for de styrker, som knækkede ham, og som slog Frankrig tilbage til dets oprindelige position.

Da Tyskland satte i bevægelse under Bismarck, deltog England i Berlin-konferencen, hvor et af Englands formål var at begrænse Tysklands styrke. Da England følte at der var en usædvanlig vækst i Tyskland, erklærede det krig mod Tyskland og bekæmpede Tyskland i to verdenskrige.

England forsøgte ligeledes at trække hele verden ind i en verdenskrig for at ændre verdenskortet og for at svække de to giganter (USA og Sovjetunionen), som styrede verden på daværende tidspunkt, under overensstemmelsesperioden.

Da England så blev sat på afstand af den internationale politik, efter aftalen mellem de to giganter, var det som om det mistede sin entitet. Det begyndte at agere febrilsk, og

forsøgte med alle sine kræfter at vende tilbage til en international tilstedeværende og deltagelse i den internationale politik.

England benytter sig af indgåelsen af aftaler med staterne, samt tiltrækning og påvirkning af personligheder, og har intet imod at fodre modparten med en stor bid for at kunne forhandle med denne. England kender hverken til venner eller fjender i politik, men kender udelukkende til egen interesse, intet andet. Det anser den såkaldte internationale moral som et middel til manipulation og tror ikke på dens eksistens. Og selvom England, for at opnå tillid, forsøger at undgå at fremstå som løgnagtig, gør det dog brug af løgn, som sit mest effektive våben i sin politik. Storbritanniens daværende premierminister, Churchill, mødtes med Roosevelt og Stalin for at drøfte krigen og Tysklands fremtid; og blandt det han sagde til de to, uden omsvøb, var: *"I krigstid er sandheden så dyrebar, at den altid bør beskyttes af et vagtværn af løgne"*.

Dette viser, i hvor høj grad løgn er en essentiel del af britisk politik.

Dette er Storbritanniens realitet og dets politiks realitet. Storbritannien skal derfor behandles på grundlag af, at det er en kolonialistisk stat, og på basis af, at det lever på

udnyttelsen af dets befolkning. Tiden og begivenhederne har ikke ændret dette. Det har manipuleret de folkelige revolutioner, der er blevet optændt i landet, så ingen revolution har fået lov at lykkes.

Ligeledes vil bekæmpelsen af Storbritanniens kolonialisme kun lykkes ved at få indsigt i dens midler og ved den åbenlyse konfrontation kombineret med kløgtighed, som udadtil virker naiv, men som gør brug af skjulte fremgangsmåder. Storbritanniens styrke indenrigs udtrykkes af digtet: "Helbred mig med det, som er sygdommen", mens dens styrke udenrigs ligger i at benytte andre til egen fordel, endda selv dem, der bekæmper det.

Der er ingen andre veje til at overvinde Storbritannien end ved at fratage det dets konventionelle politiske våben og konfrontere det alene, uden en støtte eller partner.

6- Det franske folk

Det franske folk er et folk, som har dannet en rodfæstet stat i hjertet af Europa.

Frankrig udviser stolthed over for alle Europas øvrige stater, over at det franske folk er det, som kom med de høje tanker som frihed, retfærdighed og lighed. Frankrig er ligeledes kendt for at have produceret skarpe mænd i politik og

tænkning. Under alle omstændigheder er det en kolonialistisk stat, som adskiller sig fra andre stater ved den store indflydelse, frihedstankerne har på Frankrig, som værende et højt individualistisk ideal, som med tiden er blevet til et kendetegn ved dette folk, eller rettere sagt en naturlig egenskab hos franskmændene.

Siden det franske folk tog ideen om frihed til sig, har splittelse rodfæstet sig i det, således at det franske folk er tættere på at være en samling af individer end at være en nation, et folk eller et fællesskab. Derfor har det sjældent haft stærke regeringer, og landet har sjældent været regeret over af et stærkt styre. Af denne årsag har det været nemt for England at udnytte Frankrig gang på gang. Frankrig red derfor med på Englands vogn fra Napoleons afgang og frem til De Gaulles tid. Dette skyldes den dybe rodfæstelse af ideen om frihed i Frankrig. Selv da Frankrig drog ud i verden for kolonisering i Amerika, Asien og Afrika, var det Storbritannien der fik det ud for at bruge Frankrig som en styrke til sin fordel. Dette selvom at de to stater, i deres kolonihistorie, på overfladen så ud til at konkurrere indbyrdes.

På dette grundlag, kan der ikke udpeges en enkelt egenskab ved det franske folk, som er mere fremtrædende end

frihedskarakteren. Den intellektuelle frihed frembragte filosofferne, digtere og tænkere mm... Den politiske frihed har frembragt værdighed, stolthed og selvtilid, og har på den måde produceret en stor skare af dygtige mænd. Den personlige frihed har gjort Paris til hjemsted for utugt, dekadence og dyrkelse af lysterne og nydelse. Friheden er det, som har skabt åbninger i Frankrig, så fremmede og især englænderne har haft held til at infiltrere landet. Friheden i den absolutte forstand er derfor den grundlæggende årsag til Frankrigs lidelse.

Hvad angår politiske partier, kan man ikke sige, at der i Frankrig findes det ene og det andet parti osv. Dette skyldes, at det er vanskeligt eller rettere sagt umuligt for et folk som det franske at have partier i den virkelige partimæssige forstand. Der findes derimod grupper af individer, som kalder sig partier. Dette har gjort tilstedeværelsen af et stærkt eller stabilt styre vanskeligt i Frankrig. For enhver franskmænd er en regent i sig selv, og hver franskmænd har ambitioner om at regere. Derfor kan man hverken definere Frankrigs indenrigs- eller udenrigspolitik, da den givne politik er afhængig af regenternes luner, og af disses forståelse af frihed. Udenrigspolitikken bliver formet i henhold til Frankrigs evne til at overvinde andre for at kolonisere dem og udvide sin indflydelse til at omfatte dem.

Frankrig betragtes som en kolonialistisk stat, da den har adopteret den kapitalistiske ideologi. Egennytte er derfor en essentiel del af Frankrigs liv, og derfor værner Frankrig om kolonialismen og søger at bibeholde sine kolonier.

Skal man nødvendigvis give en idé om Frankrigs udenrigspolitik, bemærkes det, at den bygger på at opnå indflydelse i udlandet, om det er gennem kolonier eller gennem kulturel eller økonomisk indflydelse. Frankrigs politiske handlinger rettet mod stormagterne drejer sig om at fremhæve Frankrigs profil og tage del i storheden og hegemoniet. Frankrig mestrer i den forbindelse ikke den politiske manøvrering, men er oftest præget af konfrontation. Dette gør det nemt at opdage tilstedeværelsen af en konflikt mellem Frankrig og USA i disse dage, mens USA's konflikt med andre er sværere at opdage, især hvad angår Storbritannien.

Vejen til at modstå Frankrigs handlinger er derfor ved ikke at såre dets arrogance og ved at fratage det muligheden for at være initiativtager, samt ved ikke at anse det for at være en storstat, undtagen i det omfang, stormagterne accepterer det i den internationale politik.

6- Det russiske folk

Det russiske folk er et aktivt folk som besidder vitalitet, men som også besidder naivitet og simpelhed. På trods af, at det russiske folk adopterede den kapitalistiske ideologi først, derefter den kommunistiske for atter at vende tilbage til den kapitalistiske ideologi, har det alligevel været et tilbagestående folk i forhold til Europa, og det har ikke formået at komme på niveau med de europæiske befolkninger. Dette har givet russerne et mindreværds-kompleks i forhold til europæerne, hvilket har påvirket russernes adfærd negativt.

Det russiske folk er et krigerisk og modigt folk i dets eget land, men det mister disse egenskaber, når det forlader sit land. Derfor var det længe forventet at russerne ville miste kontrollen over de østeuropæiske lande. Nu ses det klart, at det russiske folk faktisk har mistet disse lande efter at have mistet Sovjetunionen. De historiske kendsgerninger bekræfter, at det russiske folk ikke har haft sejre uden for dets land i nogen af historiens begivenheder. Ruslands knibe i det lille land Tjetjenien understreger dette. Men det russiske folk har besejret dets fjender, når det er blevet angrebet inden for dets land. Nogle af russernes mest kendte sejre, hvor de er blevet angrebet i deres eget land, er sejrene over

Napoleon og Hitler.

Styreformen i Rusland i zarernes tid var anderledes end i kommunisternes tid, som på sin side var anderledes end det nuværende system. Men fælles for styreformerne gennem de forskellige tider er, at de i alle tilfælde er diktatoriske systemer.

Zaren plejede, i en særlig grad, at læne sig op ad jordejerne. De store jordejere, i alliance med de mest rige, havde kontrol over landet som overmænd. Disse støttede den kejserlige indenrigs- og udenrigspolitik fuldt ud, og alle var de fælles om at udnytte folket på den værst tænkelige måde. Dette resulterede i landets degradering og folkets tilbageståen.

Før Første Verdenskrig var Rusland tilbagestående i forhold til Europa og blev udnyttet af nogle af de europæiske stater. Således var hovedindustrierne i landet kontrolleret af Frankrig, England og Belgien. De vigtigste fabrikker inden for udvinding af metaller var i hænderne på franskmændene, mens kulindustrien i Donets-regionen var i hænderne på udlændinge. Omtrent halvdelen af oliefelterne var i hænderne på englænderne og franskmændene, mens en stor del af fortjenesterne fra den russiske industri gik til udenlandske banker, og i særdeleshed de engelske og de

franske banker. Derfor var Rusland, indtil 1914, et tilbagestående land inden for styret, økonomien, kultur og uddannelse. På trods af dette var Rusland en stormagt. Det blev anset som en af storstaterne internationalt og havde påvirkning på den internationale politik. Da det kommunistiske parti overtog styret, var det kun fremgangsmåden i styret, der ændrede sig. Kommunisterne styrede således landet med jern og ild, med drab, blodsudgydelse, tyrannisering og terror, Kommunisterne rodfæstede således deres styre på folkets kranier.

Rusland (Sovjetunionen) formåede at tvinge verdens supermagt til at forkaste idéen om at bekæmpe det, og indgik aftaler med supermagten, indtil Rusland (Sovjetunionen) blev dens allierede eller semi-allierede. Rusland (Sovjetunionen) var altså en partner til verdens supermagt i styringen af verden. Faktisk blev verden styret af de to giganter, Rusland (Sovjetunionen) og USA.

Hvad angår det kommunistiske Ruslands politik, byggede denne på dets idé. Ruslands idé var at sprede kommunismen, og metoden til dette var sabotage, ødelæggelse, destruktion og at fremme modsætninger. Rusland forsøgte ligeledes at indføre kommunismen i visse lande, hver gang det fik chancen, og forsøgte også at opnå kontrol over de lande, hvor det lykkedes Rusland at gøre styresystemet kommunistisk.

I perioden efter kommunismens fald, stod det russiske folk, og ligeledes dets ledere, i en situation, hvor de havde behov for en ny identitet, som var anderledes end Zar-Rusland og forskelligt fra den kommunistiske æra. Derfor tyede de til kapitalismen, og blev dermed som dem der udskifter pest med kolera. Dermed blev russerne fattigere end de var i forvejen, og Ruslands image og position i verden blev rystet.

Styresystemet i Rusland er blevet kapitalistisk og ligner systemet fra zarernes tid, med nogle bevarede konturer fra den kommunistiske æra. Således er den kapitalistiske klasse og pengemoguler vendt tilbage til eksistensen og har fået indflydelse på styret, fuldstændigt på samme måde som i zarernes tid, dog med den forskel at det denne gang ikke er zarerne, som styrer Rusland, men derimod den tidligere sovjetiske efterretningstjeneste "KGB"'s agenter samt politikere blandt de tidligere kommunister, som har skiftet deres ham og er blevet kapitalister som følge af den nye "mode".

Hvad Ruslands udenrigspolitik angår, har den udviklet sig til at være fokuseret på blot at have en rolle, uden eksistensen af en international vision for udenrigspolitikken. Derfor er Ruslands tilstedeværelse på den internationale scene

skrumpet, og det går udelukkende efter at have en hvilken som helst rolle for ikke at blive fuldstændigt marginaliseret i den internationale politik. Denne tilstand udgør et tab af intellektuel og ideologisk identitet hos det russiske folk. Denne tilstand af politisk bankerot, både blandt ledere og befolkning, giver mulighed for at modstå Ruslands politik ved at indgå handels-relationer med Rusland, som vil gøre det muligt for muslimerne at træde ind i Rusland, så russerne kan se Islam praktisk i menneskers forhold. Bekæmpelsen af Ruslands forsøg på at påvirke den internationale politik skal ske ved, at det ikke gives en chance til dette, og at forholdet til Rusland skal begrænses til det handelsmæssige. Derudover skal Rusland bekæmpes på de øvrige områder, som resten af de kapitalistiske stater, da dets udenrigspolitik er baseret på udnyttelse og kolonialisme, skønt dette kun viser sig i Ruslands nabolande.

De fire sidstnævnte folk, dvs. det amerikanske, det engelske, det franske og det russiske, udgør befolkningerne i de stater, som for nuværende anses for at være stormagter, som har ambitioner om at kontrollere og konkurrere om den internationale politik på forskellige områder ude i verden, dog med indbyrdes forskelle mellem disse stater i styrke og svaghed i denne proces. Ved at iagttage disse stater

påvirkning på den internationale politik i dette århundrede (det 21. århundrede), kan man sammenfatte de politiske linjer for disse fire stater på følgende måde:

USA: Amerikas styrke har vokset sig mægtig efter Sovjetunionens pludselige sammenbrud. USA har udviklet sig til en gigantstat med den stærkeste påvirkning i verden, særligt fordi at ingen anden storstat har formået at udfylde det vakuum, som Sovjetunionen efterlod. USA kunne dermed udvikle sig til gigantstaten uden konkurrent, og det er, indtil nu, ikke lykkedes for nogen af de øvrige eksisterende stormagter at overtage Sovjetunionens tidligere position som storstat nummer to. Denne usædvanlige situation i den internationale tilstand, som har gjort det muligt for USA at hæve sig over andre, har givet amerikanske politikere en tendens til arrogance og hovmod i deres omgang med andre. Det er som om denne tilstand blev udtrykt af den amerikanske udenrigsminister i Clintons periode, Madeleine Albright, i hendes udtalelse:

"Amerika er den "uundværlige nation", og den besidder globalt ansvar. Det er rede til at gøre hvad som helst, når det vil. Lad alle vide, at vi gør hvad vi vil, og vi ændrer hvad vi vil. Ingen forbindringer står i vores vej, fordi verden tilhører os, verden tilhører amerikanerne".

Dette hovmod og arrogancen i den amerikanske politik har fået selv europæerne, som var USA's allierede, til at frastødes af denne ophøjethed over verden og af de udtalelser, som er præget af den arrogante amerikanske tone. Derfor svarede de igen, gennem deres aviser, som udtrykker deres ubehag over dette. Således skrev den franske avis "Le Monde Diplomatique", som svar på Albrights udtalelse:

"Det amerikanske hegemoni må ikke være en tvungen skæbne. USA fra i dag må forstå, at det ikke vil være i stand til at påtvinge sine love over de fem kontinenter, alene i overensstemmelse med sine interesser. USA kommer heller ikke til at være "verdens politimand" for evigt i konflikt- og kriseområderne".

USA baserer således sin politik på det udgangspunkt, at det ejer denne verden og er mest berettiget og mest egnet til dette! USA erklærer åbenlyst, at det vil være verdens leder, hvilket Bush udtalte under sin valgturné i de amerikanske delstater i august 2004. USA offentliggør ligeledes projekter for hele verden. "Den nye verdensorden", "Det nye Mellemøsten", "Det store Mellemøsten" osv....

Men dette hovmod og denne arrogance vil få fatale konsekvenser for USA, hvilket der allerede er tegn på. Således ser vi USA drukne i Afghanistans og Iraks sumpe. USA er blevet nedgjort, og dets prestige er blevet betrådt, på trods af det, som USA har begået af forbrydelser med

tilfældige bombardementer af civile og grusomme, barbariske handlinger i fængslerne. På trods af alt dette, sender USA mange kister hjem med ligene af sine soldater, som er blevet dræbt i Afghanistan og Irak, alt imens befolkningerne i regionen bærer på et stort nag til amerikanerne grundet grusomheden i deres forbrydelser, som har berørt mennesker, planter og sten, og endda undervisningspensa, medier og kulturlivet...

Europa, Asien og Afrika er ligeledes blevet intimideret af USA's udplyndring af deres ressourcer, konstante aggressioner og forsøg på at tilegne sig enerådighed i kontrollen over verdens regioner.

Den amerikanske politik er således kendetegnet ved to aspekter: På den ene side hovmod, arrogance, ekspertise i forbrydelser og et syn på verden som en farm, der tilhører USA. Og på den anden side er der et indædt had og dyb afsky til USA fra alle verdens befolkninger, fra USA's fjender og selv fra dem, som plejede at være USA's venner. Alt dette tyder på en smertefuld afslutning for USA og et grusomt sammenbrud, som altid har været den endelige skæbne for alle jordens tyranner.

Storbritannien: Storbritannien har den ene fod i Europa og den anden i Amerika, i en indre kamp mellem de europæiske orienteringer og konflikter på den ene side, og de angelsaksiske på den anden side. Storbritannien værner om en balance mellem disse to sider.

Denne balancering er blevet til fundamentet for Storbritanniens forhold til både USA og Europa. Således satser Storbritannien på begge heste, drager gavn af begge parter og styrker sig ved Europa og ved USA samtidigt. Storbritannien er hverken i stand til at forlade USA eller løsrive sig fra Europa. Dog hælder Storbritanniens interesser mest til Europa, hvorfor det ses, at det nærmer sig Europa i stigende grad med tiden. Storbritanniens indtrædelse i den europæiske union er et bevis herpå. Storbritannien har på det seneste taget del i formning af kernen til den europæiske hær, som skal være uafhængig af NATO. Storbritannien har gjort dette i samarbejde med Frankrig og Tyskland og på trods af USA's hårde modstand mod dette. Dette er Storbritanniens Europa-politik, og dette er den indfaldsvinkel, som Storbritanniens politiske handlinger i Europa tager afsæt i.

Frankrig: Hvad Frankrig angår, forholder det sig anderledes. Frankrig bygger sin politik på et rent europæisk grundlag og tillægger ikke USA en interesse. Frankrig

forsøger at styrke den europæiske union og forsøger at få kontrol over denne, for at den skal blive til en forenet europæisk politisk magt, som er fuldstændigt afskåret fra USA, og som skal være en ligevægtig modpol til den amerikanske magt på alle planer: politisk, økonomisk, militært og kulturelt, og som ikke begrænser sig til økonomien eller til formelt politisk samarbejde. Frankrig gør det at være tæt på Tyskland til hjørnестenen i at realisere denne politik, således at det anser den fransk-tyske akse for at være fundamentet for denne europæiske unionspolitik. Dette er Frankrigs europapolitik, som er en selvstændig, egen politik, der er udfordrende og tydelig, og som gør Frankrig og Tyskland til hjertet af den europæiske styrke og dens drivende dynamo.

Rusland: Med hensyn til Rusland, så bygger dets nuværende politik over for Europa på to aspekter:

Det første: At indtræde i de europæiske staters klub og deltage med dem i drøftelsen af de europæiske sager på lige fod. Dette har Rusland haft delvis succes med, idet at det er lykkedes for det at komme ind i Europarådet og i G7. Dog er det ikke lykkedes Rusland at indtræde i EU eller blot at blive kandidat til optagelse.

Det andet: Forsøget på at bevare et særligt forhold til de lande, der tidligere var en del af Sovjetunionen, samt til de lande, som plejede at kredse om den. Formålet er at gøre dette til et vedvarende formynderisk forhold. Rusland har dog lidt stor fiasko i denne forbindelse. Således har det fuldstændigt mistet kontrollen over alle de østeuropæiske lande, som er: Bulgarien, Rumænien, Tjekkiet, Slovakiet, Polen, Ungarn og landene i Eksjugoslavien. Ligeledes er Rusland i gang med at miste en del af sin kontrol over Georgien, Aserbajdsjan, Armenien, Ukraine, Hviderusland, Moldova og Centralasiens muslimske republikker. Rusland har kun fuld kontrol over Kasakhstan. I forvejen havde Rusland meget tidligt mistet al sin kontrol over de tre baltiske lande: Litauen, Estland og Letland.

En sammenfatning af den russiske europapolitik er, at det ikke er lykkedes Rusland at opgradere sig på europæisk plan i den grad, det havde planlagt og arbejdet for. Årsagen til dette er nok, at Rusland er en euroasiatisk stat, dvs. at det er en stat, som både er europæisk og asiatisk. Rusland kan derfor ikke påstå at det er rent europæisk og dermed ignorere sin store asiatiske dybde; ej heller kan Rusland frasige sig sine enorme forhold og interesser i relation til ikke-europæere. Rusland er således optaget af at definere sin brede vitale

sfære og er dermed splittet og kan ikke fokusere på den europæiske side alene.

Således har vi stiftet bekendtskab med stormagternes befolkninger (USA, Storbritannien, Frankrig og Rusland), og også den islamiske ummah, som er tæt på at få sin storstat tilbage: Den retsindige Khilafah, samt det tyske folk, som forventes at vende tilbage til at være en stormagt, om end efter længere tid. Vi har ligeledes berørt det japanske folk, grundet dets store økonomiske påvirkning.

Disse befolknings påvirkning af og på den internationale politik vil vise sig, når vi gennemgår verdens store sager.

1. Europa

Europas sag er verdens sag nummer et, og har været det i flere århundreder. Denne sag drejer sig om stormagterne og balancen mellem disse stater. Den drejer sig ligeledes om global kolonialistisk styring, i dens militære, økonomiske, politiske og kulturelle aspekter. Europas sag er en af de ældste sager, og en af de sager, der udgør den største fare mod det, der kaldes verdensfreden.

At Europas sag er den ældste sag, skyldes at det er sagen, for hvilken den såkaldte internationale familie eller det såkaldte internationale fællesskab opstod. Det er ligeledes for denne sag, at den såkaldte internationale lov er blevet til. Det var således med det formål, at Europa skulle modstå Islam, at den internationale familie, bestående af de kristne europæiske stater, blev til. Og med det formål at slå Napoleon tilbage og forhindre Frankrigs ekspansion, blev den såkaldte hellige alliance dannet. Sidenhen var det for at forhindre Tyskland i at tage Mellemøstens olie og for at begrænse Tysklands styrke, at Første Verdenskrig opstod. Derefter var det med det formål at bekæmpe Tyskland og forhindre det i at skabe uligevægt i magtbalancen, at de fire stormagter: Storbritannien, Frankrig, USA og Sovjetunionen blev enige om at knuse Tyskland og forhindre det i at blive en stormagt igen. Ligeledes var det for at forhindre styrkelsen af Tyskland, at der blev foretaget politiske manøvrer gennem mange år for at forhindre dannelsen af den europæiske union. På samme måde blev Tysklands forening forhindret i årtier. Politiske handlinger med dette formål blev iværksat af de to giganter, både før enigheden mellem dem og efter denne. Frankrig havde også en rolle i dette til at begynde med, men ændrede sidenhen sin holdning og begyndte at arbejde for at styrke Europa gennem

Tyskland. Storbritannien havde ligeledes en rolle i dette, selvom det udadtil lod som om det arbejdede for at forene Europa. Derfor er Europas sag og dens forgreninger en af de ældste sager.

At Europas sag er en af de sager, der udgør den største trussel mod den såkaldte verdensfred, skyldes Frankrigs, Storbritanniens og Tysklands adfærd og ageren, Sovjetunionens og USA's adfærd før enigheden mellem dem, deres adfærd under enigheden mellem dem, og også efter afslutningen på overensstemmelsesperioden mellem dem, og selv efter Sovjetunionens og østblokkens sammenbrud samt Warszawa-pagtens opløsning. Forud for denne overensstemmelse, repræsenterede Frankrig, Storbritannien og USA den vestlige lejr. Europas sag bestod i afviklingen af Anden Verdenskrig, mens den imellem de to blokke bestod i at undersøge Vesteuropas og Tysklands fremtid. Den vestlige lejr gik ind for foreningen af Europa for at dæmme op for Sovjetunionen, mens USA havde særligt fokus på at genoplive Tysklands militarisme og skabe en stærk tysk hær til at dæmme op for Sovjetunionen og skabe en ny balance mellem Tyskland, Frankrig og Storbritannien. Sovjetunionen repræsenterede østblokken og mente, at den virkelige trussel imod den kom fra Europa og i særdeleshed fra Tyskland.

Derfor modarbejdede Sovjetunionen Tysklands forening og foreningen af Europa, og var imod etableringen af en europæisk hær og imod Tysklands genoprustning. Sovjetunionen formåede, med den kolde krig, politiske handlinger og diplomatisk aktivitet at få succes med dette og forhindrede gennem årtier Europa i at rykke sig et eneste skridt frem i sin sag.

Med de to giganters aftale, som blev indgået mellem Khrusjtjov og Kennedy, ændrede situationen sig. Årsagen hertil er, at USA og Sovjetunionen blev enige hvad angår Tyskland og Europas sag. Dette viste sig straks ved de to ledes møde, idet USA's præsident, John F. Kennedy kom med følgende udtalelse: *"Sovjetunionens frygt for at blive invaderet militært af Europa er begrundet. Rusland er blevet angrebet af Europa to gange i historien. Første gang af Frankrig i Napoleons tid, og anden gang af Tyskland i Hitlers tid. Derfor skal der være noget, som garanterer at der ikke eksisterer en trussel mod Sovjetunionen fra Europas side, som for eksempel kunne være nedrustningen af Centraleuropa"*.

Denne udtalelse viser eksplicit, at Sovjetunionens og USA's holdning til Europas sag, og til Tysklands sag i særdeleshed, blev til én og samme holdning. Da overensstemmelsen afsluttedes, ændrede USA ikke sin holdning til Europa, hvad angår nødvendigheden af at standse og slå ned på Europas

ambitioner om selvstændighed og om at deltage i udformning af den internationale politik, at forhindre Europa i at vende tilbage til sine tidligere indflydelsesområder og afvikle dets indflydelse i Sydøstasien og Golfregionen, og ligeledes hvad angår at tæmme Europa og fastholde det under den amerikanske paraply i NATO samt at stå i vejen for ethvert europæisk forsøg på at etablere dets egen militærstyrke.

Årsagen hertil er, at da Europa sansede, at frygten for krig var borte, og efter at Europa havde restitueret og havde styrket sin økonomi, begyndte det at få ambitioner om at deltage sammen med de to giganter i udformning af den internationale politik og opbygge sin USA-politik på basis af inklusion og ligestilling, og ikke på basis af afhængighed af USA. Desuden begyndte Europa at arbejde for at vende tilbage til sine gamle kolonier. Dette gjorde sig særligt gældende for Storbritannien og Frankrig. Denne situation fik USA til at holde Europas bevægelser under nøje observation. Ligeledes skyndte USA sig at udfylde det tomrum, som opstod i de østeuropæiske lande efter østblokkens sammenbrud og Warszawa-pagtens opløsning, ved at etablere forbindelser til disse lande. Formålet med dette var at afskære vejen for EU, og i særdeleshed for Tyskland, for at udvide mod øst. USA bevarede ligeledes NATO og

modsat sætter sig fortsat etableringen af en europæisk militærstyrke, som er uafhængig af NATO.

Hvad angår Rusland, som er arving efter Sovjetunionen, så lægger det ikke skjul på dets bekymringer over EU's udvidelse østpå, og Rusland har arbejdet på at opnå visse garantier. Men grundet den internationale tilstand, som er et resultat af Sovjetunionens og østblokkens sammenbrud, samt Ruslands fornemmelse af sin svaghed over for USA, har der ikke været anden udvej end at koordinere med EU-landene for at nå frem til en enighed i spørgsmålet om Østeuropa. Rusland arbejder desuden, og i koordinering med nogle EU-lande, på at have påvirkning på den internationale politik. Dette har fået Rusland til at påtage sig en blødere indstilling over for EU og dets medlemslande, modsat situationen umiddelbart efter Anden Verdenskrig og i perioden med overensstemmelsen mellem USA og Sovjetunionen, samt en kort periode derefter.

Hvad Frankrig angår, arbejdede det for at forene Europa og gøre det til en tredje magt, som stod mellem de to blokke. Dette skete i perioden fra De Gaulle kom til magten og indtil hans besøg i USA og møde med Nixon i marts 1969. De Gaulle arbejdede for at styrke Tyskland til en grad, hvor det ikke udgjorde en trussel for Frankrig, samt for at skabe en føderal union mellem de europæiske stater, dog med garanti

for suveræniteten til Frankrig. Samtidig gjorde De Gaulle sit yderste for at holde Storbritannien på afstand af Europa, i sin overbevisning om at Storbritanniens traditionelle politik, siden tidernes morgen, har været at forhindre Europas forening med alle midler. Men efter De Gaulles fratræden i 1969 og hans død året efter, mødtes den franske præsident Pompidou med Storbritanniens premierminister Edward Heath i 1971 til lange og intensive forhandlinger, hvorefter Pompidou accepterede Storbritanniens medlemskab af EF.

Frankrig og Tyskland forsøger stadig at udvikle en fælles europæisk udenrigspolitik. Især Tyskland forstår den store modstand mod dets fremkomst som en tysk magt, og forsøger derfor, gennem koordinering med Frankrig, at fremstå som en magt inden for EU. Herigennem har Tyskland opnået mange af sine egne mål, herunder udelukkelse af Irak-krigen i 2003, at indtage en forenet position mod krigen, hvilket kan forberede atmosfæren til, at Frankrig og Tyskland gøres til en tiltrækningsakse for en fælles europæisk udenrigspolitik. De to staters arbejde for at skabe et nyt europæisk forfatningsudkast og en fælles europæisk militærstab, som er uafhængig af NATO, har udelukkende til formål at gøre Europa til en global magt, der er påvirkningsfuld i den internationale politik.

Hvad England angår, forsøgte det, i perioden med enighed mellem USA og Sovjetunionen, at styrke sit forhold til Tyskland og inddrage det i sin viden om USA's og Ruslands (Sovjetunionens) konspirationer mod Tysklands udvikling og styrkelse. Derefter besluttede det sig for at tilslutte sig det fælles europæiske marked, i kølvandet på det langstrakte møde mellem Pompidou og Edward Heath i 1971. Dette på trods af den store modstand mod dette indenrigs i Storbritannien. Storbritannien forsøgte at styrke sig igennem Europa over for de to giganter, både før og efter Sovjetunionens sammenbrud, men det påtog sig ikke en åbenlys fjendtlig indstilling over for USA. Dette kan henføres til tidens nødvendighed, i og med at Europa var og stadig er ved begyndelsen af vejen til at blive en international magt, og dens vej er fyldt med farer, og med risiko for at det mislykkes, især fordi USA er opmærksom på Frankrigs og Tysklands formål, og altid, som værende den stærkeste aktør på den internationale scene, arbejder på at forpurre de fransk-tyske planer, hvilket USA har midlerne til at gøre, hver gang det får en chance for det.

Storbritanniens politik i dag bygger på at have en fod i Europa og en fod i USA, for at jage dets interesser ethvert tilgængeligt sted.

Disse ”nationale” forskelle mellem de europæiske stater, og i særdeleshed stormagterne blandt dem, udgør en hindring i vejen for dannelsen af et stærkt forenet Europa, som har påvirkning på den internationale politik. Dette understreges af det, som vi blev bekendte med under udarbejdelsen af denne bog: nemlig at EU, som består af 25 medlemsstater, har ophævet sit møde afholdt i Dublin d. 18.6.2004 uden at vælge en unionsformand, og har udskudt dette til et senere tidspunkt. Men på trods af den nationalistiske faktor og det kapitalistiske nytteprincip, som EU's medlemslande adopterer, og som er de to faktorer, der forhindrer en virkelig europæisk forening, er EU alligevel blevet en kolossal økonomisk magt, som konkurrerer med den amerikanske økonomiske styrke, og euroen har udviklet sig til en konkurrent til dollaren i de internationale transaktioner. Desuden er der den internationale politiske påvirkning. På trods af de indbyrdes forskelligartede interesser for EU's medlemslande, og på trods af USA's infiltration af medlemslandene gennem dets stærke forhold til nogle af disse, især de østeuropæiske lande, som blev optaget i EU, d. 1.5.2004, er unionen blevet en trussel for USA's økonomiske planer til en vis grad.

Opsummerende kan det siges, at hvis EU var sammenhængende, kunne den have konkurreret mod USA om den

internationale indflydelse, økonomisk og politisk, og til en vis grad militært. Men EU er en løs union, hvilket svækker dens styrke betydeligt. Dette er naturen af en union, enhver union, idet den mangler den styrke som findes i én enhed.

EU er dog en økonomisk gigant, som USA frygter, og gør alt hvad det kan for at reducere, idet EU er en reel konkurrent til USA inden for det økonomiske felt. Nyhedsbureauet AFP skrev d. 19.4.2003: "*USA er i høj grad afhængigt af EU's investeringer for at dække sit store underskud i de nuværende budgetter, som overstiger 500 milliarder dollars, ifølge redegørelsen fra Fred Bergsten, direktøren for Institute for International Economics (PIIE), som er et privat forskningsinstitut i Washington*".

Ti stater skrev d. 16.4.2003 i Athen under på at blive optaget i EU efter cirka et år (maj 2004). Sammen med de femten stater som i forvejen er medlemmer af EU, bliver Europa til det største handelsområde i verden, som tæller 450 millioner mennesker.

Inde for det politiske og det militære felt er EU dog svag sammenlignet med USA. USA har haft succes med at svække EU med flere faktorer, herunder:

a- Bevarelsen af NATO, som i udgangspunktet burde blive afviklet efter opløsningen af Warszawa-pagten under ledelse

af Sovjetunionen, som blev opløst. USA insisterer på NATO's fortsættelse under påskud af at beskytte de europæiske lande, om nødvendigt, mod Rusland og andre. På denne måde fastholdes USA's militære hegemoni over Europa.

EU-kommissionens daværende formand, Romano Prodi, udtalte d. 19.4.2003: *"EU skal gøre sin stemme hørt inden for NATO, da vi ønsker en alliance, som hviler på to søjler: en europæisk og en amerikansk... Det vil være en sand NATO-alliance, i stedet for den alliance vi er vant til, som alene efterkommer USA. Vi kan ikke overdrage penge-kassen til Europa og overlade ansvaret for sikkerheden til USA."* (AFP).

b- Gennem den britiske politik, idet Storbritannien ikke ønsker at smelte ind i EU og dermed blive en stat ligesom Luxemburg eksempelvis. Derfor har Storbritannien en fod placeret i Europa og en fod i USA, hvorved Storbritanniens interesser er sammenfaldende med USA's på punktet om at svække EU. Storbritanniens formål er at bevare en indflydelse i Europa, og USA's formål er at undgå den konkurrence, der vil komme fra Europa, hvis det bliver til en forenet magt.

c- De ti stater, som d. 16.4.2003 skrev under på at blive optaget i EU i maj 2004, ligger for de flestes vedkommende

i USA's indflydelsesområde, eller som Prodi sagde d. 19.4.2003: "*Nogle af de nye EU-lande har stærke forbindelser til USA inden for sikkerhedsanliggender*".

d- USA's øgede kontrol over olieklenderne forstærker det amerikanske hegemoni over EU-landene, som har behov for olie. Ligeledes har USA's øgede hegemoni over regenter i tredje verdenslande givet det monopol på de profitable handelsaftaler og på at udplyndre ressourcerne i denne del af verden, hvilket fratager de europæiske lande disse gevinster.

Derfor siger vi, at den europæiske magtbalance ikke er sammenhængende, og der eksisterer nærmest ingen fælles europæisk styrke. Der er derimod tale om visse stærke stater i Europa, med Frankrig i spidsen, som arbejder for at danne en sammenslutning med andre europæiske stater og dermed en samlet europæisk magt. På den anden side er der Storbritannien, som ikke har interesse i at skabe en stærk europæisk sammenslutning, men derimod et Storbritannien med indflydelse i Europa.

Således betyder den europæiske sags dynamikker, de europæiske staters indbyrdes forhold, forholdene mellem de europæiske stater og USA samt forholdene mellem de europæiske stater og de øvrige varme sager, at Europa i sin

helhed fortsat har en enorm international vigtighed. Uligevægt i balancen mellem de europæiske stater, samt modsætninger i deres interesser og relationer, gør Europas sag til en farlig sag for den såkaldte verdensfred, om end det er ved sagens stabilitet eller dens rystelse.

Som følge af ovenstående, er påvirkningen fra den europæiske sag på de øvrige fem sager, samt dennes interaktion med og indtrængen i disse sager, noget som ikke kan overses. Derfor skal synet på Europas sag være på niveau med dens realitet og dens alvorlighed. - Fra at Europa bestod af stater, der kæmpede indbyrdes, til at det blev til et fælles økonomisk marked og derefter til en europæisk union, der forsøger at skabe sig selv en kvalitativ tyngde i verden. Dette vil fremstå tydeligt, ved gennemgangen af de øvrige sager og Europas forbindelse til disse.

2. Mellemøsten

Denne sag vedrører Islam og dens trussel mod vesten. Den vedrører ligeledes Mellemøstens strategiske beliggenhed samt regionens dominans over Europas, Afrikas og Asiens transportveje. Desuden vedrører Mellemøstens sag den

jødiske entitet som værende frontlinjen i forsvaret for de vestlige interesser. Mellemøstens sag vedrører også kolonialismen og dens materielle gevinster, i særdeleshed olien.

Der er således ingen tvivl om, at en sag der vedrører Islam, en strategisk beliggenhed, den jødiske stat, kolonialismen og olien, er yderst vigtig. Ikke alene for områdets beboere og for muslimerne, men for hele verden.

Hvad angår Islam, har den udgjort den største fare for USA og vesten og gør det stadig. I den forbindelse er Mellemøst-regionen det naturlige udgangspunkt for Islams kald (dawah) til verden. Derfor var det ikke underligt, at USA gjorde Islam til sin grundlæggende og eneste fjende efter socialismens fald. USA har gjort mottoer om terror, religiøs fanatisme og fundamentalisme til dække for sit togt mod Islam og muslimerne i denne region. USA gør alt i dets magt for at holde de islamiske politiske bevægelser på afstand af styret. Dette sker gennem metoder som underkuelse, brutalitet og mishandling, samt inddæmning, som USA's agentregeringer i regionen gør brug af. Bush erklærede det som et åbenlyst nyt korstog mod muslimerne. Den amerikanske justitsminister, John Ashcroft udtalte: *"For at sige det lige ud, ligger terrorismen i selve Islam, og ikke kun i nogle af dens tilhængere"*.

Han sagde desuden, at Allah opfordrer til terror i koranen, ifølge hans påstand.

Med hensyn til Mellemøstens strategiske beliggenhed, og regionens dominans over transportvejene, så bunder dens vigtighed i, at den strækker sig over de tre gamle kontinenter: Afrika, Europa og Asien, og dækker over stræderne Gibraltar, Bosporus, Aden, Hormuz og Suez-kanalen, og ligeledes over Middelhavet, Sortehavet, Det Røde Hav og Golfen. Dette i tillæg til, at regionen er knudepunkt for råmaterialer og varer mellem de tre kontinenter.

Mellemøstens strategiske beliggenhed var også et følsomt punkt mellem den vestlige og den sovjetiske blok før enigheden mellem dem. Dette skyldes, at Mellemøsten udgjorde det vestlige bælte i den militære ring, som var lagt rundt om det tidligere Sovjetunionen. Dette bælte var vestens forreste forsvarslinje for Mellemøsten og Afrika mod Sovjetunionen. Derfor blev der etableret militærbaser i Mellemøsten, herunder atombaser, og der blev gjort flere forsøg på at binde områdets stater i militære alliancer. Desuden blev der bygget adskillige lufthavne og motorveje af strategisk vigtighed i Mellemøsten. Men efter enigheden mellem de to giganter i 1961, havde regionen ikke samme

strategiske vigtighed, hvorfor militære alliancer blev negligeret og atombaser fjernet. De to giganter iværksatte fjernelsen af de engelske baser og fik succes med at fjerne baser i Aden, Libyen og øst for Suez. De arbejdede desuden på at fjerne baserne på Cypern. Dermed havde Mellemøsten ikke længere en strategisk vigtighed på daværende tidspunkt. Men efter afslutningen på den kolde krig og Sovjetunionens ophør, vendte Mellemøstens strategiske vigtighed tilbage, især for USA i forhold til Rusland og Europa. Derfor begyndte USA at genetablere militærbaser i Golfen. USA besatte Afghanistan og Irak og erklærede Pakistan og Kuwait samt Bahrain som strategiske allierede.

For nyligt har USA betegnet Mellemøsten som en frontlinje i forsvaret af USA, og der blev vedtaget et projekt for Mellemøsten, som blev navngivet "The Greater Middle East Project", og som sidenhen blev korrigeret til "projektet for Mellemøsten og Nordafrika". Projektet blev præsenteret til G8-topmødet, som blev afholdt i juni 2004, i området Sea Island.

Mellemøstens vigtige beliggenhed strækker sig fra Marokko ved Atlanterhavet i vest til Iran og Irak ved Golfen i øst, og fra Tyrkiet i nord til Sahara i syd. Dvs. at Mellemøsten

omfatter alle de arabiske lande samt Tyrkiet og Iran. Under alle omstændigheder kan man sige, at denne vigtige beliggenhed har gjort Mellemøsten til en essentiel destination for kolonialister og et mål for de grådige, grundet områdets kolossale vigtighed for fragt og transit. Dette gør sig ikke kun gældende i denne tid, men har gjort det siden korstogene og indtil vores dage.

Hvad angår den jødiske entitet, som er plantet i Palæstina, er denne blevet til omdrejningspunktet for Mellemøstens sag og en årsag til ustabilitet, ikke alene i Mellemøsten, men i hele verden. Dette er ifølge vesterlændingene selv, som har erkendt at 90 % af den islamiske verdens problemer, som bekymrer vesten, kan føres tilbage til problemet med tilstedeværelsen af den jødiske stat i Palæstina, dvs. i hjertet af den islamiske verden.

Med hensyn til Mellemøstens vigtighed i kolonialismen, har denne været årsagen til katastroferne for Mellemøsten, til dens tilintetgørelse som værende en storstat og en international magt, og til områdets forvandling til en vestlig koloni, hvor de vestlige stater konkurrerer om kolonisering og udbredelse af deres indflydelse. Mellemøsten er nemlig hjemstedet for mere end halvdelen af verdens oliereserver;

og de ressourcer, som findes i Jordan, Irak, Syrien, Tyrkiet og Iran mm. udgør en kolossal rigdom, som overstiger Europas og Amerikas rigdom tilsammen ti gange. Derfor konkurrerer staterne og strides om at kolonisere Mellemøsten. I denne forbindelse er USA's krige i Golfen for at få dominans over den øjensynlige for alle.

Kombinationen af disse fire faktorer i én sag: Islam, olien, den strategiske beliggenhed og "Israel" er nok til at forvandle denne sag til en af de farligste og mest komplicerede sager, til den grad at den er blevet den centrale knude i verden og alle problemernes moder. Mellemøstens sag er således for kompliceret til at blive løst, selv af supermagterne, og for stor til at de kan kapere den. Af denne grund er Mellemøstens sag en sprængfarlig sag, som er dybt kompliceret, og som stormagterne ikke besidder nogen løsning til. Denne sag vil kun blive løst når Islams stat (Khilafah) bliver etableret.

Mellemøsten var under Islams og den islamiske stats styre og indflydelse indtil midten af det attende århundrede. Men siden Berlin-konferencen, dvs. fra slutningen det attende århundrede, begyndte de store europæiske stater at forsøge at invadere Mellemøsten. Således blev Mellemøsten invaderet af Frankrig, Storbritannien og Italien. Invasionen

fortsatte indtil den udslettede den islamiske stat ved at nedlægge den osmanniske stat og dermed fjerne Khilafah fra eksistensen. Herefter blev Storbritanniens kolonisering, kontrol og indflydelse over Mellemøsten konsolideret. Storbritanniens indflydelse omfattede alle Mellemøstens lande, selv de lande, som ikke blev koloniseret, som Tyrkiet og Afghanistan. Frankrig fik kun en lille bid, som var begrænset til den nordlige del af Levanten, som kaldes Syrien, inklusiv dets sydvestlige kyst, som kaldes Libanon. Denne situation varede ved, indtil slutningen af Anden Verdenskrig, hvor Frankrig blev uddrevet og den engelske kolonialisme ændrede sig til en ny stil, hvorved opsplitningen af Mellemøsten i dele blev intensiveret, og hver del blev kaldt for en stat. Således blev Anden Verdenskrig afsluttet, mens hele Mellemøsten var blevet til en vestlig koloni eller rettere sagt en engelsk koloni. Derfor blev Mellemøsten anset som en del af den frie verden og en del af den vestlige lejr, mens den østlige lejr ingen tilstedeværelse havde i regionen.

Der var to faktorer, som hjalp Storbritannien til at være alene om koloniseringen af Mellemøsten:

Den første er Frankrigs svaghed, politisk, økonomisk og internationalt, som betød, at Frankrig ikke kunne hamle op med Storbritannien og konkurrere om koloniseringen af

Mellemøsten. Den anden faktor var USA's insisteren på at følge isolationspolitikken efter Første Verdenskrig. Derfor var Storbritannien alene om at kolonisere Mellemøsten helt igennem det nittende århundrede og op til halvdelen af det tyvende århundrede.

Men efter 1950 ændrede situationen sig fundamentalt. Der opstod en kolonialistisk kamp mellem Storbritannien og USA. Dette resulterede i krige, kup, manøvrer og konspirationer. Kampen fortsatte med at spidse til i perioder og bløde op i andre perioder, indtil det lykkedes USA at tilegne sig førerpositionen i Mellemøsten.

Storbritannien blev svækket i en grad, som gjorde det umuligt for det at konfrontere USA åbenlyst. Men det fastholdt alligevel hvad det kunne beskytte af sine kolonier og insisterede på at have en tilstedeværelse i regionen, om end delvist, ved at tage del i USA's projekter. Et eksempel på dette er besættelsen af Irak.

På baggrund af dette, kan det siges, at striden om Mellemøsten efter Anden Verdenskrig var effektivt koncentreret mellem USA og Storbritannien på følgende måde:

Den amerikanske og den britiske politik i Mellemøstens sag efter afslutningen på Anden Verdenskrig blev videreført ved gensidig inddragelse. De to stater plejede at mødes, drøfte

deres politik og koordinere planerne og fremgangs-måderne mellem sig. Storbritannien fortsatte med at tillade USA at løbe med nogle gevinster, især hvad angår Den Arabiske Halvøs olie. Storbritannien fortsatte således med at føje USA nogle gange, men stod imod det i de sager, det anså for at være skadelige for dets interesser.

Da jødernes sag i Palæstina blev fremlagt, var USA's holdning, at der burde dannes en jødisk stat i Palæstina, med det formål at skabe et middel til at kolonisere regionen. Storbritannien havde endnu ikke besluttet sig i forhold til etableringen af en jødisk stat, men svingede mellem at Palæstina skulle være en entitet under jødernes kontrol og at der skulle være en jødisk stat. Storbritannien ønskede at koordinere denne sag, og på samme tid kolonisere resten af de arabiske lande, hvorfor det ikke tog en beslutning i sagen, men videresendte den til FN. Da FN besluttede, med påvirkning fra USA, at den jødiske stat skulle etableres, forblev Storbritannien tavs og lod tiden bestemme, hvorvidt regionen kunne fordøje tilstedeværelsen af en jødisk stat mellem muslimerne, eller om denne islamiske krop ville frastøde denne stat?

Storbritanniens politik i forhold til den jødiske stat blev ført på basis af en afventen af, hvad dagene ville bringe. USA

begyndte alt imens at tage skridt efter skridt for at konsolidere "Israel" og fjerne enhver forhindring for denne konsolidering. Storbritannien modsatte sig USA i dette, men på en skjult måde, og således opstod en skarp kamp mellem Storbritannien og USA om eksistensen af den jødiske stat. USA forsøgte ligeledes at lægge olierør til Middelhavet gennem Jordan, Syrien og Libanon. Men Storbritannien stod imod, og var den stat, som var forankret i regionen og i stand til at påvirke alle dens regenter, da de var Storbritanniens agenter. USA nåede derfor til den holdning, at det eneste middel til at ændre regionens tilstand var at implementere samme politik, som USA havde ført i Sydamerika, hvilken var at indsætte militære regenter og gennemføre kup. Således gennemførte USA det første militærkup, som blev udført af Husni al-Za'im i Syrien, og som gav USA retten til at lægge olierør-ledningerne.

Olierørsystemet blev lagt, og på den måde overkom USA dette problem. Men Storbritannien, som nu mærkede, at USA ønskede at kolonisere regionen og tage den fra Storbritannien, begyndte at bekæmpe USA indædt, men med politiske fremgangsmåder og manøvrer, samt gennem regionens egen befolkning.

Efter Husni al-Zaims kup, og efter intensiveringen af Storbritanniens bekæmpelse af alle de amerikanske projekter og udviklingen i den skjulte kamp mellem disse to stater til noget som lignede en åbenlys kamp, forstod USA's diplomatiske repræsentanter i Mellemøsten truslerne mod USA's militære og økonomiske interesser i regionen. De konkluderede, at fastholdelsen af den amerikanske politik i en position ved siden den britiske politik betød, at USA ville blive fastholdt i en position, ligesom før Anden Verdenskrig, som et middel i tjeneste for Storbritannien. En position hvor Storbritannien nøjedes med at give USA en lille madding, for at dæmme op for det i regionen, forsvare den og forhindre USA i at få andel i regionens ressourcer; og på den måde ville regionen fastholdes under Storbritanniens dominans alene.

De amerikanske diplomater, som var officielt ansvarlige for den arabiske region, indså dette og blev overbevist om, at det var nødvendigt at indføre grundlæggende justeringer samt nye rettelser i Washingtons politik, således at samarbejde med regionens befolkning blev et grundlag for udviklingen og fuldkommengørelsen af denne politik. Men de amerikanske politikere indså på samme tid, at USA selv udgjorde et stort problem, udover etableringen af "Israel" og den dybe afsky og had, som muslimerne havde til denne entitet. Således indså de amerikanske diplomater, at det var

nødvendigt at løse disse problemer, før enhver seriøs tænkning i- eller påbegyndelse af en forvandling af regionen fra en britisk base til en amerikansk base kunne finde sted. Derfor indkaldte de til afholdelse af en konference for at drøfte dette emne. Således afholdt de den første konference i november, 1950 i Istanbul. Konferencen blev ledet af statssekretæren i det amerikanske udenrigsministerium for mellemøstlige og nordafrikanske anliggender, George McGhee. Konferencen varede i fem dage, hvor deltagerne gennemgik de vigtigste politiske, strategiske og økonomiske forhold for denne region og nåede frem til, at der ikke var nogen mulighed for amerikansk politik fortsatte forbindelse til den britiske politik, hvis USA virkelig ønskede at forvandle Mellemøsten til en amerikansk base og indføre samarbejde med regionens befolkninger som en fremgangsmåde til ændring af regionen. Amerikanerne tog det som et håndgribeligt bevis på korrektheden af deres holdning, at daværende præsident i Syrien, Shukri al-Quwatli, afviste at overdrage rettighederne til olierør-ledningerne til amerikanerne, hvorefter rettighederne blev taget gennem kuppet, som Husni al-Za'im gennemførte; i særdeleshed fordi englænderne vendte tilbage samme år, 1949, og igangsatte et kup, udført af Al-Hinnawi, som afsatte Husni al-Za'im, hvorefter Syrien vendte tilbage til at være på engelske hænder. Dette var en hjælpende faktor til under-

støttelse af amerikanernes holdning om at adskille den amerikanske politik fra den britiske, hvis USA ønskede at arbejde i regionen. Den pågældende konference udgjorde et af de vigtigste amerikanske diplomatiske instruktions-midler inden for den arabiske regions felt. Konferencen fremlagde sine anbefalinger for Det Hvide Hus, udenrigsministeriet, forsvarsministeriet og den amerikanske flåde. Disse anbefalinger blev indledt med vigtige punkter, som kan opsummeres til følgende:

De nylige erfaringer fra Anden Verdenskrig havde bevist, at Mellemøsten var en grundlæggende base, hvor alle de nødvendige elementer for at føre en krig mod Sovjetunionen var samlet. Ydermere var der overvejelser om angreb på de russiske oliebrønde i Kaukasus, for derved at fratage det sovjetiske krigsmaskineri dets rigeste olieklender. Men disse overvejelser havde ikke en stor chance for at lykkedes alene gennem det militære samarbejde med Tyrkiet, men krævede derimod etableringen af organiserede luftbaser i Syrien, Libanon og Palæstina, samtidig med at Irak og Egypten skulle forvandles til et stort lager, som skulle sikre forsyninger af mandskab, våben og proviant til ethvert offensivt anslag, der ville tilsigte at omringe og sabotere de sovjetiske oliefelter i Baku og generelt i Kaukasus.

De militære kampagner mod Grækenland, Sicilien og Italien under perioden fra 1941 til 1944 beviste ligeledes vigtigheden af Mellemøsten i forsyning og undsætning af denne type af afgørende krigsoperationer, på en måde som hverken efterlader nogen tvivl eller behov for yderligere undersøgelse, idet disse operationer sikrede de allierede styrker sejren og inddæmningen af de fjendtlige hære inden for "Fort Europa".

Den diplomatiske indberetning blev afsluttet med forslag, der blev formuleret som fire anbefalinger med accept fra konferencedeltagerne:

- 1: Løsrivelse fra den britiske politik i alt, som vedrører de uafklarede sager mellem Storbritannien og den arabiske verden.
- 2: Vedtagelse af arabernes nationalistiske krav som fundament for den amerikanske politik i Mellemøsten.
- 3: Støtte til Egypten i dets krav til Storbritannien og støtte til fremvæksten af en lignende bevægelse i Irak.

4: Afholdelse fra fortsat diplomatisk og økonomisk støtte til "Israel", og tilskyndelse af FN til at implementere opdelingen af Palæstina i to stater: en arabisk og en jødisk, samt til iværksættelsen af sikkerhedsrådets resolutioner vedrørende løsningen af spørgsmålet om de arabiske flygtninge, gennem at bringe dem tilbage til deres hjem og yde erstatning til dem, som ikke ønskede at vende tilbage.

Det siges at deltagerne gav en særlig anbefaling angående Egypten, som understregede nødvendigheden af USA's fravristelse af Egypten fra Storbritannien og uddrivelse af det fra landet, samt nødvendigheden af at etablere et stærkt styre i landet, som ville lede hele regionen, da det historisk er blevet bevist, at Egypten er porten til Mellemøsten.

Disse anbefalinger blev forelagt magtapparatet i USA, hvor det demokratiske parti havde magten på daværende tidspunkt. Det demokratiske parti hælder som regel til at udvise høflighed over for englænderne. Samtidig var det Truman, som var USA's præsident. Truman var kommet til magten ved hjælp af to faktorer: den jødiske indflydelse og den britiske indflydelse i visse amerikanske kredse. Truman var derfor bundet af flere forpligtelser til Storbritannien og til jøderne. De ovennævnte anbefalinger blev derfor ikke givet

den interesse, som diplomaterne ønskede. Anbefalingerne fik dog en vis interesse i Eisenhowers periode.

Under alle omstændigheder, blev den amerikanske politik aktiveret i Mellemøsten, efter diplomaternes ovennævnte konference. USA foretog således dristige forsøg på at finde forsoning mellem de arabiske lande og "Israel" og på at uddrive Storbritannien fra Jordan og Irak. Dette skete ved at det amerikanske diplomatiske system tog kontakt til Kong Abdullah og forhandlede om en aftale med ham, som indebar at opgive Storbritannien og i stedet gå med USA, for til gengæld at få frie hænder til at indlemme Irak og Hijaz, og derved etablere en stat bestående af Jordan, Irak og Hijaz. Han skulle også indlemme Syrien og Libanon, til gengæld for en fredsaftale med "Israel". USA lovede Kong Abdullah at yde ham de nødvendige lån og den nødvendige støtte til at opstarte denne nye stat økonomisk. Kong Abdullah accepterede tilbuddet og begyndte at arbejde for at realisere det pågældende projekt. Han rejste derfor til Irak og mødtes med Abd al-Ilah og Nuri al-Said, som han omtalte sagen for og bad dem om at gå med i hans projekt. Det næste de to gjorde var at ringe til den britiske ambassadør i Bagdad og afsløre Kong Abdullahs projekter for ham. Briterne forbød herefter Abd al-Ilah og Nuri al-Said at gå med på kong Abdullahs projekt. De to accepterede derfor ikke at gå med

på kong Abdullahs projekt og lod sagen være uafklaret, hvorefter kong Abdullah vendte tilbage til Jordan. Han sendte derefter bud til Riad Al Solh, (Libanons præsident) for at få ham med på sit projekt. Al Solh accepterede tilbuddet og gik tilsyneladende over til at være agent for amerikanerne, hvorefter englænderne straks myrdede ham i Amman, mens han var på vej til lufthavnen for at rejse tilbage til Beirut. En uge senere, blev kong Abdullah myrdet i Jerusalem, i Al-Aqsa moskéen, som et resultat af en åbenlys mord-konspiration, som blev planlagt af Glubb. Forinden var kong Abdullah, dagen før mordet, blevet eksplicit advaret af den amerikanske ambassadør mod konspirationerne og mod at rejse. Efter disse drab døde det ovennævnte projekt. Og i samme år, 1952, var der præsidentvalg i USA, hvor det republikanske parti fik præsidentposten med Eisenhower, som overtog embedet i 1953. Med Eisenhower på posten som præsident, spidsede kampen mellem Storbritannien og USA til, idet Eisenhower var kendt for at prioritere den vitale amerikanske interesse, i dens militære og internationale aspekt, over det jødiske og det britiske pres. Derfor fik kampen mellem USA og Storbritannien en meget tilspidset form, hvor et af dens vigtigste aspekter var USA's fratagelse af Egypten fra Storbritannien, og den efterfølgende uddrivelse af Storbritannien derfra. Forinden havde USA gennemført kuppet

i Syrien, som bragte dets agent Adib al-Shishkali til magten, og dermed kom Egypten og Syrien til at være med USA. Fra dette tidspunkt blev de arabiske lande til en vid kamp-arena for den anglo-amerikanske strid. Der blev udført handlinger i de arabiske lande, som forvandlede dem til en kasterbold, der skiftevis gik fra USA's hænder til Storbritanniens hænder og omvendt. Dette kom tydeligt til udtryk i flere handlinger, som omfattede Egypten, Syrien, Jordan, Irak, Saudi-Arabien og Yemen. De fleste af disse begivenheder var i Syrien, grundet dets centrale placering og påvirkning på alle andre arabiske lande generelt. Derfor blev der i Syrien foretaget mange politiske handlinger, hvoraf de mest fremtrædende var de mange kup: Straks efter at Husni al-Za'im blev dræbt, på en måde, som demonstrerede englændernes had til ham, og hans styre dermed blev afsluttet, begyndte Storbritannien at arbejde for at konsolidere styret i Syrien på et demokratisk grundlag og indlemme landet i Irak, som et skridt mod at skabe "Den Frugtbare Halvmåne". Det lykkedes derefter faktisk at afholde valg i Syrien og vedtage en forfatning for landet. Folkepartiet og Nationalpartiet kom til magten og offentliggjorde foreningen med Irak i deres partiprogrammer. USA forsøgte at forhindre Storbritanniens indsats, men formåede ikke at finde mulighed for dette, indtil Adib al-Shishkali kom til magten. Al-Shishkali var i begyndelsen

styret af USA bag kulisserne, og sidenhen åbenlyst. Han indsatte sig selv som præsident for republikken, og dermed blev Syrien rykket til USA's hænder, hvor det forblev indtil maj 1954, da englændernes agenter, med støtte fra Irak, gennemførte et kup mod Al-Shishkali, hvorved Syrien atter vendte tilbage til englændernes hænder, og det repræsentative styre blev genindført. På dette tidspunkt begyndte Storbritannien at forme Bagdad-alliancen.

I begyndelsen af 1955, indtrådte regionen i en voldsom fase i den anglo-amerikanske kamp på en tilspidset måde. USA begyndte nemlig, gennem Egypten, at spille spillet om befrielse, forening og socialisme. Abdel Nasser begyndte at føre en voldsom kamp for USA mod englænderne. Med tilskyndelse fra USA, opkøbte Abdel Nasser et stort våbenparti fra den kommunistiske lejr, og han lod befolkningerne tro, at han gjorde det for at gå i krig mod "Israel" og tilintetgøre det. Dette gav en kolossal genklang i hele det arabiske folk. Abdel Nasser adopterede den arabiske nationalisme, erklærede at Egypten er arabisk og nedfældede dette i den egyptiske stats forfatning. Han begyndte at kalde til social retfærdighed og forening. Abdels Nassers handlinger fik de arabiske befolkninger til at slutte sig om ham, og han blev således en af de arabiske landes nøglefigurer. Det, som hjalp denne udvikling på vej, var den fremgangsmåde, som USA benyttede til at slå ned på Stor-

britannien og skabe røre blandt regionens indbyggere. Således tog USA midler i brug til at lokke Rusland (Sovjetunionen) ind i regionen, på trods af det indædte fjendskab mellem de to stater på daværende tidspunkt, og gøre det til en international aktør i regionen og en international faktor mod Storbritannien. Trods USA's bekæmpelse af kommunismen, overtalte USA Gamal Abdel Nasser, Egyptens regent, til at adoptere socialismen og kalde til den. På denne måde var Egyptens køb af våben fra den kommunistiske lejr en faktor, som bragte Rusland (Sovjetunionen) ind i regionen. Ligeledes var Abdel Nassers kald til nationalismen en grundlæggende faktor til genoplivelsen af den arabiske nationalisme, efter at den var død eller tæt på at dø. Adoperingen af socialismen som var en videreudvikling af kaldet til social retfærdighed, var en virksomhedsfuld faktor til udbredelsen af venstrefløjsideerne og deres forvandling til en dominerende offentlig opinion i regionen.

Derudover havde Egyptens angreb på udenlandske alliancer, og på Bagdad-alliancen i særdeleshed, en betydelig effekt i at fjerne mistanken om, at Abdel Nasser skulle være agent for USA, især fordi han plejede at rette angreb mod den amerikanske kolonialisme. Derfor var der ikke efterladt den mindste tvivl hos de arabiske befolkninger i helhed om, at Abdel Nasser var den mægtige redningsmand, som Allah havde sendt til denne ummah for at redde den fra

kolonialismen. Alle mennesker knyttede sig derfor til ham, undtagen én enkelt skare, som forsøgte at afsløre og angribe ham, men dette havde ingen påvirkning overhovedet, og Abdel Nasser fortsatte med at have fuld kontrol over den offentlige opinion.

Grundet denne kontrol over den offentlige opinion, kom englændernes agenter i Jordan og Irak i en ustabil position som værende regenter. Englændernes agenter i Syrien og Libanon led under en ringe folkelighed; og således blev der skabt et fremragende klima for USA til at arbejde for at eliminere englænderne, uden at regionen ville opdage, at det som foregik af handlinger, var for at indføre USA's indflydelse til området i stedet for Storbritanniens. Regionen skulle have opfattet, at det er obligatorisk at arbejde for at eliminere begge staters kolonialisme, USA's og Storbritanniens, ikke at erstatte den enes kolonialisme med den andens.

I denne periode, skete der en intern udvikling i Syrien, som blev hjulpet på vej af den opbakning, Abdel Nasser fik fra befolkningen. Baath-partiet slog sig sammen med det arabiske socialistparti, hvilket betød, at Baath-partiet fik en tilstedeværelse i hæren. De to partier proklamerede herefter mottoerne: "Enhed, frihed, socialisme" og havde en

påvirkning på styret, som de tog del i. De to partier så i Abdel Nasser, og det han kaldte til, en mulighed for at få befolkningens opbakning og bevæge sig fremad med store skridt, med den enhed og socialisme som de ønskede. På denne måde overgik Syrien til at blive styret af regeringer, som overlod kontrollen til Baath-partiet, for at beskytte sig mod det og af frygt for den popularitet, som man indbildsk troede partiet havde i befolkningen. Syrien var således med englænderne i virkeligheden, men var underlagt idéerne om enhed og socialisme, grundet deres indflydelse på den offentlige opinion. Sidenhen nationaliserede Abdel Nasser Suezkanalen, hvorefter treparts-aggressionen blev udført mod Egypten. Som følge heraf, nåede Abdel Nassers popularitet uanede højder, og englændernes agenter turde ikke vise sig på scenen, og deres stemmer stilnede af, så de knap nok kunne høres længere.

I 1957 samledes en del officerer og drøftede styrets tilstand i Syrien, hvad angår dets binding til vesten og den vestlige indflydelses indtrængen i styret. De besluttede derefter at tage kontrollen over styret, men lod magthaverne, dvs. republikkens præsident og premierminister blive på deres poster, imens at de, officererne, forvaltede tingenes gang og kontrollerede styret. De afskar dermed reelt Syrien fra den vestlige kolonialisme.

Før denne løsrivelse fra den vestlige kolonialisme, var Syrien reelt med englænderne, men på overfladen var landet bundet til USA, eftersom de herskende idéer i landet var de idéer, som Abdel Nasser kaldte til: frihed, socialisme og enhed, og eftersom at Baath-partiet, som havde det afgørende ord i den offentlige opinion, fremstod som om det var en ven af Abdel Nasser eller hans allierede. Derfor blev Syriens løsrivelse fra vesten anset for at være rettet mod USA, selvom den i virkeligheden var rettet mod englænderne i højere grad end mod amerikanerne.

På trods heraf, blev denne løsrivelse mødt med stilhed fra englænderne, som ikke gav en lyd fra sig, mens USA mistede besindelsen og begyndte at arbejde med en tydelig fanatisme for at slå ned på officererne og bringe Syrien tilbage i vestens fold. Der blev gjort flere forsøg i denne forbindelse, men de mislykkedes alle.

Efter at USA ikke evnede at løse problemet, trådte Abdel Nasser til for at løse det. Han sendte Mahmoud Riad af sted, som begyndte at arbejde for en enhed mellem Egypten og Syrien, hvormed Egypten ville få kontrol over styret i Syrien. På denne måde fik USA kontrollen igen og begyndte at arbejde på at uddrive Storbritannien fra Irak og Libanon.

I begyndelsen af 1958, fandt revolutionen i Libanon sted, og derefter revolutionen i Irak. Således overgik Syrien, Irak,

Libanon og Egypten til USA's hænder, og kun Jordan var tilbage på englændernes hænder. Selv i Jordan plejede Abdel Nasser at forfølge Storbritannien, hvorved dets indflydelse nær var blevet elimineret i hele regionen. Men Storbritannien gav ikke op, og arbejdede videre fra dets base i Jordan. Og tidligt i 1961, havde Storbritannien opnået kræfter, der arbejdede til dets fordel i Syrien. Det samlede alle politiske kræfter: Folkets Parti, National-partiet, Baath-partiet, eller Baath-partiet og det socialistiske parti, imod Abdel Nasser og imod enheden. Syrien blev derfor løsrevet fra Egypten, og englændernes agenter genvandt kontrollen over styret. Men USA gennemførte et kup mod Abdul Karim Qassim i Irak, efter at han valgte at ophøre med at være agent for USA, og i stedet bevæge sig med kommunisterne. Dermed blev der skabt et amerikanskloyalt styre i Irak under Baath-partiet. Dette styre arbejdede for at ændre forholdene i Syrien og Jordan for at slutte dem til Irak. Dette skabte frygt i Storbritannien, og derfor gennemførte dets agenter et kunstigt kup i Damaskus og gjorde Baath-partiet til dække for styret. Men i 1971, efter Hafez al-Assads besøg i Egypten og hans indtræden i firepartsunionen, vendte han forandret tilbage til Syrien. Assad blev nemlig forsikret om, at han sagtens kunne blive præsident for den arabiske syriske republik, på trods af hans alevit-nusayri baggrund. Det blev tydeligt dengang, at USA stod bag dette, og at det ville støtte

Assad, så længe han bevægede sig med USA, samt at Egypten, og bag det USA, ville få sine folk i Syrien til at støtte ham og arbejde for at fjerne forhindringerne i vejen for indsættelsen af Assad, i form af hans alevit-baggrund, idet folk i Syrien ikke ville acceptere en alevit som præsident, men kun en muslimsk præsident. Således banede USA vejen for Assad og fjernede besværlighederne fra hans vej, efter at han indvilligede i at gå med USA. Herefter blev ovenstående proces sat i værk. Assad begyndte at arbejde gradvist for at blive republikkens præsident. Han besøgte det nordlige Syrien og derefter indledte han den folkelige kontakt. Da han erfarede, at folket fulgte med regenten, og at der ikke var nogen åbenlys opposition mod ham, begyndte han at arbejde praktisk for at opnå sit mål. Således blev Assad opstillet til præsidentvalget for den arabiske syriske republik, og d. 12/03/1971 blev fastsat som valgdatoen. Hafez al-Assad blev derefter præsident for den syriske republik, og dermed faldt Syrien i USA's hænder på ny; og der er det forblevet indtil i dag.

Dette er udpluk af den anglo-amerikanske kamp i Syrien, som er det mest fremtrædende aspekt af kampen i regionen. Hvad angår de resterende arabiske lande, vedblev Jordan med at være under englændernes kontrol. Dette skyldes, at to tredjedele af Jordans befolkning er palæstinensere, hvoraf

en stor del lever på FN-papirer, og af bidrag fra deres børn, som arbejder uden for Jordan. Den sidste tredjedel er oprindeligt beduiner fra det østlige Jordan, hvoraf en stor del lever af lønninger fra deres børn, som er i hæren. USA fandt derfor ikke en frugtbar jord blandt Jordans befolkning, som det fandt i Syrien. Derfor indtraf der ingen politisk handling i Jordan, hvoraf den internationale kamp kom til syne, med undtagelse af demonstrationerne, som fandt sted mod Bagdad-alliancen og det kunstige kupforsøg, som Kong Hussein satte op i 1957 for derigennem at uddrive nogle af Abdel Nassers agenter fra landet. Deraf udgør Jordan ikke et område hvor der har foregået vigtige politiske handlinger, som vedrører den anglo-amerikanske kamp, selvom Jordan udgør et af de vigtigste områder, som er genstand for striden mellem USA og Storbritannien, grundet de enorme rigdomme, som landet besidder under jorden og under vandet.

Hvad angår Irak: På trods af at Abd al-Salam Arif, som erstattede Baath-folkene på magten, gik med Abdel Nasser, fandt englændernes agenter og hærens generaler en god chance til at agere. Med en simpel indsats formåede de at få kontrol over hæren og de økonomiske aktører; og Irak vendte således tilbage til englændernes hænder.

Selvom USA vendte tilbage til Irak i Abdul Rahman Arifs tid, formåede englændernes folk blandt Baath-folkene at få kontrol over styret i 1968, og englændernes indflydelse i Irak fortsatte indtil d. 9/4/2003, da Bagdad, Saddam Husseins regime og Baath-styret i Irak faldt, da Irak kom under amerikansk besættelse.

Hvad Egypten angår, har det været den største amerikanske base, siden Abdel Nasser satte sig på magten. Egypten er stadig den vigtige amerikanske base, hvori der er ikke er foregået nogen vigtige politiske handlinger, som indgår i den anglo-amerikanske kamp, bortset fra begivenhederne i kølvandet på Abdel Nassers død. I denne periode, var tre betingelser til stede, som kunne få Egypten tilbage på Storbritanniens hænder:

1: Der blev etableret et svagt styre i Egypten som ikke kunne beskytte sig selv, endsige udfylde det vakuum som Abdel Nassers død efterlod.

2: Der opstod strømninger i Egypten, i hæren og i befolkningen, som kaldte til krig, uddrivelse af russerne (kommunisterne) og kaldte til total befrielse.

3: Kontakterne mellem englænderne og Egypten, som begyndte med den engelske udenrigsminister Douglas-Homes' besøg til Egypten, under påskud af deltagelse i Abdel Nassers begravelse. Besøget blev efterfulgt af yderligere besøg fra andre engelske embedsmænd gennem Libyen. Derefter blev disse besøg officielle, ikke alene ved Hassanein Heikals besøg, men ved officielle skrivelser og åbenlyse krav til Egypten om at styrke forholdet til Storbritannien. Derfor var Egyptens tilbagevenden til Storbritanniens hænder et spørgsmål om tid og ikke om indsats, ikke mindst på grund af Sadats nervøse begyndelse på hans styre. Men USA formåede at stabilisere Sadat i styret, på trods af alt dette. Ligeledes opsatte USA en kunstig krig i 1973 for at bane vejen til fred med "Israel". Således skabte USA en helt ud af Sadat og gjorde det muligt for ham at tage styringen. På denne måde forsvandt den internationale kamp i Egypten, og den største og vigtigste amerikanske base bestod indtil den dag i dag.

Hvad angår Nordafrika, kom Marokko under USA's kontrol, i forbindelse med Marokkos uafhængighed, i Mohammed den femtes tid, mens Algeriet kom i USA's hænder gennem Ahmed Ben Bella, men dette varede ikke længe. Mohammed den femte døde, og hans søn Hassan overtog tronen og gik med englænderne. Englænderne gennemførte så et kup mod

Ben Bella med hjælp fra Kong Hassan og Mohamed Khider. Sidenhen tiltrak de Tahar Zbiri og Boumedienne, som gennemførte kuppet, som væltede Ben Bella, og således blev USA uddrevet fra Algeriet, og Storbritannien fik indflydelsen i landet.

Hvad angår Libyen og Tunesien, er det ikke lykkedes for USA at trænge ind i disse to lande, ej heller at igangsætte politiske handlinger i disse. Derimod forblev den engelske indflydelse i disse lande stabil, og de har derfor ikke været en del af den anglo-amerikanske kamp.

Hvad angår Yemen og golflandene, er de alle sammen, med undtagelse af Saudi-Arabien, underlagt engelsk indflydelse, og der foregår ingen kamp i den gængse forstand i disse lande, undtagen i Yemen, hvor den engelske indflydelse i landet bliver udsat for chikane og tovtrækkeri fra USA's side. Hvad angår Saudi-Arabien, har USA formået at tiltrække visse individer fra kongefamilien, mens englænderne ligeledes fortsat har deres mænd i kongefamilien. Den anglo-amerikanske strid i Saudi-Arabien foregår gennem individerne i kongefamilien. For eksempel gik Saudi-Arabien over til at bevæge sig inden for den amerikanske linje med Fahd bin Abdul Aziz' overtagelse af styret. Hvis situationen ændrer sig, ved at en af englændernes mænd, som den

nuværende kronprins Abdullah, overtager styret, vil Saudi-Arabien vende tilbage til den britiske indflydelse, og så fremdeles. Dog forsøger USA, efter begivenhederne d. 11/9/2001, at konsolidere sin indflydelse i Saudi-Arabien, uden at skulle frygte, at individer i kongefamilien svinger i deres loyalitet. Dette forsøger USA at opnå gennem at ændre måden hvorpå styret bliver implementeret. Dette er ifølge nyheds-rapporterne tilsyneladende under overvejelse fra beslutningstagerne i den amerikanske politik i Washington.

Den anglo-amerikanske kamp i de arabiske lande forblev meget intens hele vejen gennem 1950'erne og 1960'erne. Den palæstinensiske sag forblev kernen i denne kamp. Det skyldes at briterne nåede frem til en overbevisning i 1964 om, at regionen ikke besidder evnen til at fordøje en fremmed ubuden stat; og at forsøget med at etablere en jødisk stat i Palæstina var mislykket, samt at det ville være bedre at etablere en sekulær stat i stil med den libanesiske stat. Dette skulle ske ved at genoplive Hvidbogen af 1939, som Storbritannien havde udgivet og vedtaget som fundament for at løse den palæstinensiske sag. Storbritannien drøftede idéen med jødernes ledere, som blev overbevist. Herefter besøgte Tunesiens leder, Habib Bourguiba, Egypten, Jordan, Libanon, Kuwait og Saudi-Arabien, hvor han fremlagde det ovennævnte britiske

projekt for de arabiske ledere og for nogle af de palæstinensiske personligheder. Bourguiba fik en generel accept af projektet, hvorefter Storbritannien påbegyndte forsøget på at implementere det. Men det lykkedes USA, gennem dets agent Abdel Nasser, at forpurre projektet, ved hans indædte modstand mod det.

Ud fra ovennævnte, er det tydeligt, at Mellemøstens sag, internationalt set, burde være en konflikt mellem regionens befolkning og de kolonialistiske stater, på samme måde som det, der skete i Amerika, da kolonialismen blev uddrevet, og USA blev etableret som stat; og på samme vis, som det var tilfældet med Kina i perioden mellem de to verdenskrige, da den japanske besættelse og den udenlandske indflydelse blev uddrevet, og der i stedet blev etableret en kommunistisk stat med dens position i verden. Dette er desuden det naturlige for enhver besat stat, som får en international og lokal mulighed for at befri sig fra den fremmede indflydelse og etablere sig selv som en stat med international tyngde. Men desværre blev dette ikke tilfældet med Mellemøstens sag. Mellemøstens sag blev derimod en intens kamp mellem USA og Storbritannien om kolonisering og udnyttelse af regionen, og for at skabe nye stærke begrænsninger, som udelukker regionens befolkning fra blot at tænke på befrielse og frigørelse.

Kampen mellem USA og Storbritannien fortsatte gennem 1970'erne og 1980'erne, dog med lavere intensitet.

Med Sovjetunionens kollaps i begyndelsen af 1990'erne, samt USA's succes med invasionen af Irak og opnåelse af kontrol over Kuwait og Golfregionen, ændrede styrkeforholdene sig i verden. Herefter begyndte USA at tegne et nyt kort for regionen, som i sin helhed skulle reducere briterne til en sekundær spiller. Briterne var ikke længere i stand til at strides med USA, deres position blev degraderet, og deres vægt blev mindre. Dette tvang dem til at arbejde gennem intriger og svage kneb. Briterne blev desuden nødsaget til at læne sig op ad den europæiske union for at få deres planer igennem, som i udgangspunktet var vage planer. Blandt disse er Oslo-aftalerne, gennem hvilke briterne forsøgte at omgå USA. Men det lykkedes USA at ændre disse aftaler i andre retninger, som tjener USA's mål. Derefter blev Storbritannien tvunget til at anerkende, at dets projekt om en sekulær stat var mislykket og måtte erklære dets afslutning. Storbritannien accepterede herefter det amerikanske projekt om etablering af en palæstinensisk arabisk stat ved siden af den jødiske stat. PLO's leder Arafat frasagde sig officielt idéen om den sekulære stat, til den nationale palæstinensiske konference, som blev afholdt i

Algeriet i 1988, og han erklærede officielt, siden da, i alle internationale fora, sin accept af idéen om to stater. Ligeledes blev kong Hussein dermed tvunget til modvilligt at erklære en juridisk og administrativ opsplitning mellem Jordanflodens øst- og vestbred, og han anerkendte samtidigt nødvendigheden af at etablere den palæstinensiske stat.

Således faldt projektet om den sekulære stat fra hinanden, praktisk og officielt, og tilbage står kun det amerikanske projekt, som er at etablere den palæstinensiske stat ved siden af "Israel". Dette projekt blev dermed et internationalt krav, som blev adopteret af FN, EU og Rusland, udover USA. Den internationale mellemøstkvartet blev dannet af disse fire parter for at støtte idéen om etablering af den palæstinensiske stat ved siden af "Israel", ved præsentationen af Bush' vision, som blev kaldt "køreplanen for fred". USA er på nuværende tidspunkt ikke seriøs omkring at iværksætte "køreplanen". Dette skyldes, at 2004 er et valgår i USA, og USA ønsker blot at beskæftige regionen med dette projekt. USA har for vane at beskæftige regionen med det ene projekt efter det andet, indtil tiden er inde for USA til at opnå sine interesser. På det tidspunkt vil jøderne underlægge sig USA's ordre, hvis USA kræver seriøst af dem at fuldføre dets projekter. Jøderne kan nemlig ikke modsætte sig USA's ordrer, hvis ordrene bliver givet til dem på seriøs vis. Især

fordi jøderne et klar over, at USA, i dets arbejde for at opnå sine interesser i regionen gennem sine fremlagte projekter for området, også tager hensyn til jødestaten på samme tid.

På samme måde som Storbritannien blev nødt til at gå med USA på idéen om den palæstinensiske stat, blev det også nødt til at gå med USA i invasionen af Irak og væltningen af Storbritanniens agent, Saddam Hussein. Dette gjorde Storbritannien for at bevare nogle af fordelene, der skulle bibeholde det som en stormagt, men med amerikansk islet.

Ligeledes lykkedes det for USA at indføre sin indflydelse massivt i alle golflandene samt Yemen og Jordan. Ligeledes formåede USA at konkurrere med den britiske og franske indflydelse i de nordafrikanske lande og Tyrkiet. På denne måde er USA den reelt kontrollerende stat for Mellemøstens lande, som overstiger 24 stater. Imens bliver Storbritannien nødt til at løbe i hælene på USA for at få nogle rester, og for at genere USA bag kulisserne, uden at turde fremlægge egne projekter, som modstrider USA's projekter i regionen, sådan som det gjorde før i tiden. Derfor kan det siges, at den åbenlyse kamp mellem de to stater blev afsluttet i slutningen af det forrige århundrede; og at den er blevet forvandlet til en fremgangsmåde med inddragelse og handler, samtidig med USA's kroning som den førende leder

for regionen, som besidder det største ord i regionen. Storbritannien påtager sig rollen som USA's tjenestepige for at beholde en plads i rampelyset. Storbritanniens og hele EU's nuværende evne til at gennemtvinge løsningsprojekter for regionen er svag. Derfor ser vi, at Storbritannien og EU-landene går med på USA's projekter og bevæger sig inden for disse. Storbritannien og EU er ikke i stand til at gennemføre noget som helst uden en aktiv rolle for USA. Men på trods heraf, kan man ikke sige, at Storbritannien har mistet sin rolle i regionen. Derimod er Storbritanniens "følelse" af mægtighed og af at være en stormagt stadig til stede, og dets politiske snedighed er ikke udslukket, alt imens Storbritanniens agenter stadig "trækker vejret". Dette betyder, at Storbritanniens styrke stadig er underliggende og rør på sig fra tid til anden.

Frankrig kæmper stadig for at have noget indflydelse i Algeriet, Tunesien og Libanon, i kraft af, at dele af de kultiverede kredse i disse lande bærer på den franske kultur. Frankrig har imidlertid mistet al sin indflydelse i Marokko og Mauretanien.

Hvad "Israel" angår, har det organiseret sin politik i samspil med de amerikanske interesser, og har integreret sig helt i disse interesser, særligt i de neokonservatives tid under Bush

Jr.'s administration, hvor det red med på bølgen om at forsvare USA's interesser intensivt og hurtigt. USA har dermed værnet om "Israel"s position som en regional stormagt i området og anset forsvaret af "Israel"s eksistens som et forsvar af USA selv. "Israel" er fortsat med at være det forkælede barn, som faderen ikke ønsker at gøre vredt.

De arabiske landes regenter er gået vidt i at tjene USA, nærmest til slaveri, og har dermed mistet den rest af troværdighed de havde hos deres befolkninger. Derfor ser deres herrer ned på dem, forøger nedgørelsen af dem og kræver endnu flere indrømmelser fra dem. Således har disse regenter gjort sig til redskaber i deres fjenders hænder, der er lette at udskifte, som i tilfældet med Saddam. Denne skæbne vil muligvis ramme andre af dem. Disse regenter har mistet deres befolkningers opbakning, og de forbliver ved magten takket være støtten fra deres herrer, og dermed er de under disses kontrol. På denne måde er deres situation blevet sværere end før, da de befinder sig mellem to ildebrande: Deres befolkningers ild og deres herrers ild. Så de er mellem deres befolkningers hammer og deres herrers ambolt. Derved er Mellemøstregionen i stand til at eksplodere hvert øjeblik det skulle være; og med et stort potentiale for fødslen

af en ægte islamisk stat, hvis tegn er begyndt at vise sig klart og tydeligt.

3. Fjernøsten

Fjernøstens sag er anderledes end Mellemøstens sag. Selvom Fjernøstens sag ligeledes er en strategisk sag og en sag relateret til kolonialisme, er situationen i dette spørgsmål fuldstændig forskellig fra Mellemøstens.

Hvis vi anser det indiske subkontinent for at være en separat sag i nyere tid, består Fjernøsten af fem folkeslag, som er: Kinas folk, Japans folk, Koreas folk, Indokinas folk og det indonesiske folk, hvoraf hver enkelte har sin egen sag.

Inden vi omtaler Fjernøstens enkeltsager, opsummeres Fjernøstens sag på en generel måde.

Ud fra det strategiske aspekt, er Fjernøsten vigtig for USA i relation til Rusland. Fjernøsten ligger op til USA's grænser på Stillehavets side og rummer to magter, som kan udgøre en trussel for USA, men også for Rusland: Kina og Japan. Fjernøstens sag er således en strategisk sag ud fra dette aspekt. Derfor har USA vedholdende haft styrker i Fjern-

østen og insisteret på at bibeholde disse styrker. Dette var tilfældet selv i tiden før USA blev angrebet af Japan i Pearl Harbour under Anden Verdenskrig.

Da USA blev angrebet af Japan, blev Fjernøsten en vigtig region for USA, rent strategisk. Derfor bevæger USA's krigsskibe og fly sig konstant frem og tilbage i regionen. Filippinerne udgør i den forbindelse en amerikansk base fra før Anden Verdenskrig og indtil nu. Således tillægger USA regionen en særlig stor vigtighed, for at beskytte sig mod den trussel, den rummer.

Hvad Rusland angår, foretager det ikke præventive militære foranstaltninger mod regionen. Dette skyldes, at Rusland grænser op til regionen gennem landområder, og der er ingen oceaner, som adskiller Rusland fra regionen, som det er tilfældet med USA. Dog forskanser Rusland sine grænser til Kina og forsøger altid at bevare forholdet til Japan venligt og venskabeligt.

Hvad angår det kolonialistiske aspekt i Fjernøsten, var dette før i tiden begrænset til England, Frankrig, Holland og Portugal. Selvom USA tog kontrol over Filippinerne, som blev en amerikansk koloni, eller noget der ligner det, tog

USA ikke del i kolonialismen uden for den nye verden, da den kolonialistiske bølge hærgede i det nittende århundrede. Man kan derfor sige, at England, Frankrig og Holland er de lande, som hovedsageligt påbegyndte koloniseringen af Fjernøsten, med deltagelse af Portugal i en lille del af regionen

Hvad England angår, koloniserede det øen Hongkong ved Kinas sydøstlige kyst, og det koloniserede Malayo, Singapore og den nordlige del af Borneo. Ydermere koloniserede England Burma og Ceylon, udover koloniseringen af Indien.

Hele Storbritanniens politik i dette område bygger på bevarelsen af disse kolonier. Da den vestlige lejr var én enhed, før giganternes aftale, modstred Storbritanniens politik USA's i Fjernøsten, trods dets påtrængende behov for USA's hjælp til at bevare de britiske kolonier. Storbritannien anså nemlig Kina som et marked for sin handel og anså derfor ikke Kinas tilstedeværelse i østblokken som en trussel mod den britiske tilstedeværelse i Fjernøsten. Derfor havde Storbritannien ikke noget motiv til at angribe Kina og komme i gnidninger med det i regionen. Storbritannien forsøgte således at holde regionen i ro og stabilitet, idet enhver bevægelse deri, ville skabe bekymring hos Storbritannien for dets kolonier.

Af denne grund bekæmpede Storbritannien Indonesiens bevægelser i deres kamp for at uddrive Holland fra deres land, og det smigrede sig ind på det kommunistiske Kina, anerkendte det og åbnede døren til handel med det, og det stod imod USA i dets Fjernøstenpolitik. Alt dette for at bevare kolonierne, da disse kolonier ikke alene var markeder for Storbritanniens varer, men lande der var rige på råvarer, som Storbritannien udnyttede alene, og hvor Storbritannien havde rodfæstet sig fra gammel tid. Derfor er omdrejningspunktet for Storbritanniens position i Fjernøsten bevarelsen af dets kolonisering af disse lande, med en hvilken som helst form for kolonialisme, samt bibeholdelsen af dets indflydelse i regionen.

Hvad Frankrig angår, formåede det, efter Anden Verdenskrig at genvinde Indokina, som udgøres af Vietnam, Laos og Cambodja. Denne koloni var en af de mest dyrebare og største franske kolonier. Den var en af de største kilder til den franske rigdom, da disse lande er rige på ressourcer. Frankrig formåede dog ikke at bibeholde denne koloni, da det blev overrumplet af Kina fra den ene side og USA fra den anden, indtil Frankrig blev nødsaget til at afgive hele kolonien og forlade den.

Kina havde etableret og forsynet den tidligere befrielsesbevægelse i Vietnam (Viet Minh). Denne revolution formåede at overvinde Frankrig og tvang det i sidste ende til at forlade de fleste landområder i Vietnam. Frankrig led et militært og politisk nederlag og trak sig til sidst definitivt ud af kolonien.

USA ønskede at tage kolonien Indokina fra Frankrig og lod derfor som om det hjalp Frankrig, mens det tilskyndede til revolution mod Frankrig med skjulte fremgangsmåder. USA placerede således Frankrig mellem et håb om at blive i kolonien med hjælp fra den vestlige lejr, især fra USA, og mellem manglende håb i at sejre over revolutionen. Slutteligt blev Genevekonferencen afholdt for at undersøge spørgsmålet om Indokina. Blandt konferencens resultater var Frankrigs tilbagetrækning fra kolonien og USA's indtræden i Laos, Sydvietnam og Cambodja i stedet for Frankrig, samt Kinas indtræden i Nordvietnam i stedet for Frankrig. Herefter stod Kina bag staten Nordvietnam og gjorde den uafhængig, (og efterfølgende blev Sydvietnam indlemmet). På denne måde blev Frankrig elimineret definitivt fra regionen.

Hvad angår Holland, tilskyndede USA indoneserne til at indlede en revolution mod Holland. Således gennemførte

indoneserne en knusende revolution, som blev støttet af både Rusland (Sovjetunionen) og USA, på trods af deres indbyrdes stridigheder. Imens stod Storbritannien på Hollands side imod indoneserne. Det endte med, at indoneserne sejrede militært over hollænderne. Herefter blev sagen bragt for FN, og indoneserne blev støttet af USA, hvorefter FN besluttede at tildele Indonesien uafhængighed. Holland trak sig derpå ud af Indonesien og havde derefter kun Vestpapua tilbage. Men Indonesien forfulgte, med støtte fra USA, Holland i området, indtil det formåede at uddrive det derfra. Og således forlod Holland hele regionen og havde derefter ingen kolonialistisk tilstedeværelse tilbage.

Hvad Portugal angår, havde det koloniseret Goa i Indien. Da Indien så, at Holland var blevet uddrevet fra regionen, fik det mod over for Portugal og annekterede Goa, med tilskyndelse fra Storbritannien og USA, og uddrev Portugal derfra. Således blev Goa en del af Indien.

Dermed var der ikke andre kolonialistiske stater tilbage i regionen end Storbritannien og USA.

Inden aftalen mellem de to giganter (USA og det tidligere Sovjetunionen) var England trygt ved dets forbliven i

regionen, men efter deres aftale og ændringen i den internationale tilstand, begyndte England at blive bekymret for dets kolonier og faren begyndte at true det. Det skyldes, at USA begyndte at forsøge at uddrive England fra regionen og overtage dets plads. Dette gjorde USA gennem en ny fremgangsmåde inden for kolonialismen, som var idéen om at gøre en ende på kolonialismen og give befolkningerne deres uafhængighed. Denne idé blev adopteret af FN, og på den måde begyndte USA at genere England og lægge pres på det, for at få det til at give befolkningerne deres uafhængighed. England undveg dette pres ved at etablere en union mellem den nordlige del af Borneo, Sarawak, Sabah og mellem Malayo og Singapore, og det dannede dermed en forbundsstat som det navngav Malaysia. På denne måde ændrede England formen på koloniseringen men vedblev med at kolonisere landet.

USA besvarede dette ved at opildne Indonesien mod England ved at få det til at gøre krav på den nordlige del af øen Borneo. Indonesien begyndte nu at angribe Borneo, Malayo og Singapore med oprørstogter, ligesom det opildnede lokalbefolkningerne til revolution mod England. Der opstod derved en situation mellem Indonesien og Malaysia, som lignede en krigstilstand, og som blev kaldt konfrontationspolitikken.

Situationen fortsatte på den måde i adskillige år. Da de to giganter så indgik deres aftale, var et af aftalepunkterne at afvikle militærbaserne i verden og eliminering af England i Fjernøsten. Herefter øgedes presset på England i Fjernøsten, og England besluttede at forlade dets base i Singapore og trække dets styrker ud af det østlige Suez og Fjernøsten. England begyndte, gennem dets agenter i Indonesien, at bekæmpe Sukarno, som ledte konfrontationspolitikken. På dette tidspunkt accepterede USA, at Sukarno blev fjernet fra den indonesiske scene; og amerikanerne bragte nye mænd til, blandt dets agenter i hæren, med Suharto i spidsen. Efter at England forlod basen i Singapore, blev Singapore løsrevet fra Malaysia, hvormed det nu bestod af det nordlige Borneo, Sarawak, Sabah og Malayo.

Efter disse operationer, kom der en vis ro i regionen, og handlingerne blev nu afgrænset til forberedelser til at slå ned på Kina. En definitiv eliminering af Storbritannien i regionen, uden at lade nogen form for britisk tilstedeværelse tilbage, var tilsyneladende en del af de to giganters plan for Fjernøsten. Det var i den forbindelse forventet, at de to giganter ville arbejde på at gøre en ende på den engelske tilstedeværelse i regionen efter at have lukket spørgsmålet om Kina. Men begivenhedernes tog fart, og dette er blevet forhindret indtil nu, både af USA's tilbagevenden til

eskalering med Sovjetunionen straks efter afslutningen af Vietnam-krigen, af Kinas accept af de to giganters krav samt USA's formodning om, at det gennem indtræden i Malaysia med økonomiske projekter og regionale organisationer ville være i stand til at overtage Englands position i Malaysia. Således besidder Storbritannien stadig en indflydelse i Fjernøsten.

Hvad USA angår, er Filippinerne bundet til det gennem kolonialistiske traktater, som i høj grad ligner de traktater, der havde bundet henholdsvis Egypten, Jordan, Irak og andre til Storbritannien. Selvom Filippinerne teoretisk set ikke er en amerikansk koloni, er den i praksis en koloni. Og efter at det lykkedes USA at uddrive Holland fra Indonesien, forsøgte det at overtage Hollands plads, men indoneserne bekæmpede USA i årevis og nægtede at uddrive én kolonisering for at tage en anden ind. USA begyndte derpå at skabe forhindringer for Indonesien og startede revolutioner mod dets styre; og det forholdt sig passivt over for Englands forsøg på at snige sig ind i Indonesien ved hjælp af agenter. USA tilskyndede desuden kinesernes indvandring til Indonesien, ligesom det tilskyndede kommunismens indtræden i landet.

Som følge af disse pressionsmidler, gav Indonesiens regenter efter for presset og accepterede de amerikanske lån og den

amerikanske militære bistand, så Indonesien kom under den amerikanske indflydelse. Det regnes derefter for en af USA's følgere siden Sukarnos tid.

Efter de to giganters (USA's og det tidligere Sovjetunionens) aftale, blev USA's position i Indonesien styrket, og USA's fik kontrol over Indonesien, især over hæren og landets økonomi. Dette har været ved indtil i dag.

Udover Indonesien, fik USA kontrol over størstedelen af Indokina, efter uddrivelsen af Frankrig derfra. USA fik ligeledes kontrol over Sydkorea og forsøger stadig at overtage Storbritanniens plads i dets kolonier i Fjernøsten. Hvis dette lykkedes for USA, vil Fjernøsten overgå fra at være en international sag til at være en amerikansk farm.

Dette er tilstanden i Fjernøsten i generel forstand. Hvad angår spørgsmålet om Fjernøstens befolkninger, er disse befolkninger intellektuelt set på et lavere niveau end Mellemøstens befolkninger. Men ideen om frigørelsen fra kolonialismen, som spredte sig i verden i tiden omkring og under Anden Verdenskrig, og yderligere efter krigen, påvirkede denne regions befolkninger mere end den påvirkede Mellemøstens befolkninger. Dette skyldes, at ideen blev bragt til regionen af kommunisterne, og den er en del af kommunismens kamp mod kapitalismen. Denne ide

spredte sig derfor fra Rusland (Sovjetunionen) gennem Kina til Fjernøstens befolkninger på en stærk måde., således at den opdannede disse befolkninger. Derfor finder vi, at Indokinas befolkning gjorde oprør mod Frankrig før og efter Anden Verdenskrig. Indonesiens befolkning gjorde ligeledes oprør mod Holland før og efter Anden Verdenskrig, og Koreas befolkning omfavnede den kommunistiske tanke, som havde en påvirkning på den. Selv befolkningen i Malayo, samt i det nordlige Borneo og Singapore, gjorde oprør mod englænderne. Disse oprør resulterede i, at Indonesien fik dets uafhængighed og smed Holland ud; Nordvietnam opnåede en status som en stærk stat, og England blev nødsaget til at etablere Malaysias union. Alt dette takket være ideen om befrielsen fra kolonialismen, som overvældede regionen.

USA og Storbritannien har indset dette forhold, og gør derfor deres bedste for, at deres indflydelse i regionen ikke skal fremstå i den gamle kolonialistiske form, men derimod i form af økonomiske, politiske, kulturelle og lignende aftaler, som på overfladen ligner internationale forhold og ikke kolonialistiske diktater.

Der er to bemærkninger tilbage vedrørende Fjernøstens sag:

1. Spørgsmålet om Nordkorea og fjernelsen af dets atomvåben, som fremprovokeres af USA.
2. Islams voksende udbredelse i regionen, i særdeleshed i Indonesien og Malaysia.

Hvad angår spørgsmålet om Nordkorea, er det blevet fremprovokeret af USA for at skabe et ophedet problem ved Kinas grænser. Dette skyldes, at det er USA's faste politik for regionen at omringe Kina med stærke stater eller ophedede problemer, som beskæftiger Kina hos det selv, så det ikke retter sit blik udad. Dette er af frygt for konkurrence fra Kinas side om indflydelse og påvirkning på USA's interesser. Havde det været muligt for USA at genforene Korea som det var tilfældet med Vietnam, for at skabe stærke stater rundt om Kina, havde det gjort det. Dette ser vi i den måde USA aktiverer Indien imod Kina.

Det forventes derfor, at USA vil fortsætte med at aktivere denne sag, for at holde den optændt, dog på den betingelse, at sagen optager Kina og ikke bliver et problem for USA alene. Derfor har USA været omhyggelig med at inddrage staterne i regionen i problemet med Korea og har arrangeret møder med deltagelse af seks parter: USA, Nordkorea, Kina, Rusland, Japan og Sydkorea.

Skabelsen af ophedet problemer inde i Kina eller på dets grænser er en fast linje i den amerikanske politik. USA vælger det rette tidspunkt til at aktivere denne kurs, sommetider gennem Indien, eller ved at skabe bevægelse internt i Kina, under mottoer om menneskerettigheder, og andre gange ved at skabe spændinger med Korea på Kinas grænser og lignende. USA udnytter i den forbindelse enhver passende mulighed. Den passende mulighed indtraf for USA, fordi det var i gang med at planlægge aggressionen mod Irak efter Afghanistan. Argumentet mod Irak var masseødelæggelsesvåben, hvor Irak og Iran var under anklage. To muslimske lande. Så for at det ikke skulle fremstå som om, at USA er imod masseødelæggelsesvåben, hvis muslimerne er i besiddelse af dem, mens det ikke løfter et øjenbryn, når andre besidder dem, fandt Bush en passende chance til at aktivere spørgsmålet om Nordkoreas våben, og han placerede Nordkorea sammen med Iran og Irak på ondskabens akse, i hans tale i januar 2002. Dette gjorde Bush for at fjerne muligheden for at beskyldte ham for at begå aggressionen mod Irak, fordi det var et muslimsk land med masseødelæggelsesvåben, ifølge hans påstand. Nu placerede USA nemlig andre lande, som var kommunistiske, på ondskabens akse, sammen med Iran og Irak. Det var klart, at målet for aggression var Irak, som det fremgik af Colin Powells briefing til kongressen, to uger efter Bush' tale om

ondskabens akse. Powell udtalte følgende om Iran og Nordkorea:

"Der er ingen planer om at føre krig mod disse stater... og vi har ingen plan om at bekrige Nordkorea eller indlede en konflikt med Iran".

Det forventes derfor ikke, at USA vil eskalere situationen, så den når til brug af militære handlinger for at løse spørgsmålet om masseødelæggelsesvåben i Nordkorea.

Hvad angår den voksende islamiske udbredelse, er den stormagternes mæredid, og i særdeleshed USA's, men også vestens generelt. Denne frygt får disse stater til konstant at føle faren, som Islam og den islamiske vækkelse udgør, især når vi ved, at mere end 250 millioner muslimer bor i den pågældende region. Således udgør Indonesien det største muslimske land og verdens fjerdestørste land, målt på befolkningstallet. Det vil sige, at det kommer lige efter Kina, Indien og USA.

Således er Indonesien og Malaysia i stand til at skabe en slagkraftig styrke i regionen, som ville være lige så stærk, som de andre påvirkningsfulde regionale magter. Dette er hvis Indonesien og Malaysia gør Islam til deres ideologi og livssystem. Muligheden for at Indonesien og Malaysia forbindes med resten af den islamiske verden er ligeledes til

stede, i kraft af den videnskabelige fremgang inden for informationsteknologi og transport.

Disse forhold bekræfter yderligere årsagerne til, at Fjernøsten er en international sag.

4. Centralasien

Centralasiens sag er forskellig fra både Fjernøstens og Mellemøstens sag. For selvom region er forbundet til Mellemøsten rent geografisk og ikke kan adskilles fra Fjernøsten, adskiller regionen sig alligevel ved den type af kolonialisme og indflydelse, der er til stede, og derfor adskiller regionen sig i typen af kamp, der foregår om denne samt formålene med denne kamp. Centralasien var desuden en del af Sovjetunionen, indtil dens kollaps, og kampen om Centralasien og Kaukasus begyndte først efter Sovjetunionens kollaps. Derfor er parterne i denne kamp nogen andre end i Mellemøsten og Fjernøsten. Hvad angår forskellen i kampens formål, er USA's formål med kampen at uddrive Rusland fra dets indflydelsesområder og begrænse

Rusland til dets vitale sfære. Dette skal ske ved at skubbe Rusland ud af landene i Kaukasus og Centralasien.

Sagen om Centralasien begyndte derfor efter 1991, da Sovjetunionen gik i opløsning, hvorefter femten nye republikker blev dannet på dens ruiner. Fem af disse republikker er beliggende i Centralasien, og flertallet af disses indbyggere er muslimer. Disse republikker er: Usbekistan, som er den største og vigtigste, Kasakhstan, Turkmenistan og Kirgisistan, som alle fire har et sprog, der ligner tyrkisk. Den femte republik, Tadsjikistan, har et persisk sprog.

Disse fem republikker er i naturlig forlængelse af hinanden, geografisk og befolkningsmæssigt. Sammen med den vestlige (muslimske) del af Kina, som hænger sammen med dem, udgør disse republikker en samlet region, som kaldes Turkestan (Østturkestan er den kinesiske del, og Vestturkestan er den centralasiatiske del). De fem republikker ligger nordøst for Det Kaspiske Hav. Mod øst grænser regionen op til Kina, som har besat en del af Østturkestan. Mod nord grænser området op til Rusland, mod vest til det Kaspiske hav og Rusland, og på sydsiden grænser det op til Afghanistan og Iran.

Inden undersøgelse af stridens detaljer, er det nødvendigt at berøre Centralasiens og Kaukasus' strategiske vigtighed.

Strategisk set udgør regionen en forlængelse af Rusland ind i Asien og helt til Mellemøsten. Centralasien afgrænses kun af naturlige grænser til Rusland og ikke af have eller oceaner, og det samme i forhold til Kina. Regionen udgør derfor Kinas bagdør. Eftersom størstedelen af regionens indbyggere er muslimer, frygter Kina for deres påvirkning på muslimerne inde i Kina, i Østturkestan. Grundet denne strategiske betydning, har USA, siden Sovjetunionens sammenbrud, lagt sine planer for at træde ind i regionen og begrænse Rusland på den ene side; og på en anden side omringe Kina og forhindre det i at udbrede dets indflydelse til nabolandene.

Det er lykkedes USA at få succes med nogle af dets mål. USA etablerede militærbaser i Usbekistan, efter at landets regent, Karimov, underlagde sig USA i ydmygelse og underdanighed. USA formåede, under mottoet om bekæmpelse af terrorisme, at indgå i militær koordination med Tadsjikistan, og i et økonomisk og kulturelt samarbejde med Kirgisistan. USA forsøger at udvide dette til Kasakhstan, og forsøger stadig at trænge ind i regionens resterende lande og tage dem fra Rusland. I Kaukasus formåede USA at vælte Shevardnadze og indsætte en regering, som var loyal over for USA i Tbilisi. Dette var et hårdt slag, som truede Rusland i dybden, idet det indebar fjernelsen af barrieren mellem

NATO-baserne i Tyrkiet og de russiske grænser, ved tilstedeværelsen af en amerikanskloyal regering i Georgien.

Fra det kolonialistiske aspekt, er Centralasien, og i særdeleshed Det Kaspiske Hav, rigt på olie, og regionen er ligeledes rig på mange metaller, især ædelmetaller som guld. På lige fod med Mellemøsten, er regionen en af verdens rigeste på naturressourcer og rigdomme. Dette har fået de amerikanske kapitalisters tænder til at løbe i vand; så de gør alt hvad de kan, for at trænge ind med deres gigantiske selskaber, under dække af investeringer i regionen. På samme vis som med Mellemøsten, er dette kolonialistiske aspekt en af de vigtigste årsager til regionens ulykker, og det er hovedårsagen til kampen om regionen.

Hvad angår kolonialismen i Centralasien og Kaukasus, begyndte denne i det attende århundrede, i den europæiske imperialismes værste periode. I den periode fravristede Rusland kolossale områder i Centralasien og Kaukasus fra henholdsvis den osmanniske stat og safavideriget, og indlemmede dem med tvang i Zar-Rusland. Efter Bolsjevik-revolutionen, fortsatte Rusland med at fastholde Centralasien og Kaukasus i et jerngreb, og lod ingen anden stat have en chance til at blande sig i regionen. Men med Sovjet-unionens sammenbrud og den svaghed, som ramte Rusland, fik USA mod til at trænge ind i regionen og foretage en række

af forsøg på at slå den russiske indflydelse tilbage. Dette binder i, at USA anser sig selv for at være enarving til verden efter Sovjetunionens kollaps og østblokkens ophør. USA anser ligeledes sig selv for at være arvtageren af den vestlige kolonialisme efter Anden Verdenskrig, dengang Sovjetunionen eksisterede, og da Sovjetunionen kollapsede, anså USA stadig sig selv som arvtageren af den vestlige kolonialisme. USA er besat af hovmod og storhedsvanvid og anser sig selv for at være den mest berettigede til at kontrollere denne verden. Derfor gør USA sit yderste for at underlægge verden sin indflydelse, ved at uddrive stormagterne, herunder Rusland, fra deres kolonier og indflydelsesområder.

Rusland har på sin side forsøgt at være Sovjetunionens arving i Centralasien og Kaukasus, og skyndte sig derfor at rekonstruere Sovjetunionens republikker efter dens kollaps ved at etablere ”Fællesskabet af Uafhængige Stater / SNG”, hvori det indlemmede staterne i det tidligere Sovjetunionen. Rusland bibeholdt ligeledes landets føderale form, for at fastholde store dele af Kaukasus under sin kontrol, som Tjetjenien, Ingusjetien, Dagestan og andre.

USA fik succes med sit forsøg i Usbekistan og Georgien, og fik succes med at invadere Afghanistan, som grænser direkte op til Centralasien. USA offentliggjorde strategien for de

strategiske allierede i Asien, og erklærede således Pakistan som en strategisk allieret. USA gør klar til at styrke sin position i Centralasien, og de amerikanske selskaber har den største indflydelse i Centralasien og Kaukasus. Men på trods af alt dette, er den politiske kamp om indflydelse i regionen kun i sin begyndelse; og afgørelsen af denne kamp kræver stadig noget tid. For selvom regionen er vital for USA, er den samtidig også lungen, som Rusland trækker vejret igennem, samt dets dør ud til verden; og derfor vil Rusland ikke uden videre trække sig fra regionen. Det er således ikke forventet, at Rusland forlader hele regionen inden for en overskuelig fremtid.

For at forstå den amerikanske strategi i Centralasien, er det nødvendigt at referere til udtalelser fra de amerikanske embedsmænd og agenter i regionen samt i dens nærområder:

Pervez Musharraf fremlagde i begyndelsen af 2004 idéen om at hans land skulle være transitland for handel og energirørledninger mellem tre regioner: Centralasien, Sydasien (Indien) og Vestasien (Mellemøsten). Dette skal ske ved at udnytte Pakistans beliggenhed mellem disse regioner... Islamabad har således bygget en række enorme havne ved det arabiske hav. Disse havne er forbundet med et moderne motorvejsnet i amerikansk stil, som strækker sig til den afghanske grænse.

Powell gav et indblik i disse projekter under en høring i komiteen, som er ansvarlig for militære udgifter i kongressen, d. 27. marts 2004, hvor han udtalte følgende:

"Kaukasus-regionen, Centralasien, Vest- og Sydasiens giver store muligheder, hvis de bliver forbundet med et handels- og transportnet. Men dette er kun muligt, hvis vi formår at skabe sikkerhed og fred". Han sagde endvidere: *"Pakistan har fokus på denne sag og har rekonstrueret sin struktur og sine havne... Vi vil fortsætte med at udnytte vejnettet i Afghanistan, med hjælp fra vores saudiske og japanske partnere".*

De amerikanske diplomatiske aktiviteter peger på et forsøg på at overtale regionen til at danne alliancer (militære, politiske eller økonomiske), som starter ved de pakistansk-afghanske grænser, og som går igennem Teheran og Kabul for at bane vejen for en omlægning af kortet for strategiske alliancer i centrum af regionen. Visse politiske kilder i Islamabad fremlægger gisninger om, at de militære institutioner i henholdsvis Washington og Islamabad muligvis indtræder i en ny alliance som overgår krigen mod terror. Snakken går desuden om amerikanske forestillinger om et "asiatisk NATO", som ledes af USA, i stil med det europæiske NATO. Denne alliance skulle indbefatte Washingtons traditionelle allierede i regionen, samt nye allierede for Washington i Usbekistan, Turkmenistan,

Kasakhstan og Aserbajdsjan, og have til formål at etablere et regionalt system, som skal sørge for sikkerhedsmæssig og militær beskyttelse af energirørledningerne, og således forhindre fremkomsten af et kinesisk eller russisk hegemoni.

Modsætningen mellem Washingtons og Moskvas positioner, i forhold til løsningen af problemerne med de tidligere sovjetiske republikker, er blevet tydelig. Dette blev klart i kraft af den amerikanske udenrigsminister Colin Powells besøg i Moskva d. 26/01/2004, idet den amerikanske ambassadør i Moskva før Powells besøg udtalte, at han havde i sinde at drøfte spørgsmålene om de tidligere sovjetrepublikker med den russiske side. Han påpegede, at et af de vigtigste formål med besøget var at søge "mødepunkter" mellem den russiske og amerikanske side i den tidligere sovjetiske region. Ambassadøren erkendte ligeledes eksistensen af "bestemte problemer" som stod i vejen for at få ordnet forholdene mellem to lande, i forhold til denne region. Samtidig med at Moskva afviser eksistensen af en "handel" mellem de to lande om at fordele indflydelsen i regionen mellem dem, har amerikanske kilder påpeget "problemer", som står i vejen for forholdet mellem de to lande, i forhold til måden hvorpå denne sag skal behandles. Begyndelsen på eskaleringen i polemikken om denne sag faldt tilsyneladende sammen med, at vestlige medier lakkede

informationer om det, der blev beskrevet som "indgåelse" af en russisk-amerikansk handel, som skulle dele indflydelsen i regionen mellem de to lande. Russiske analytikere anså udtalelserne fra den amerikanske ambassadør i Moskva som en indikation på en aftale mellem de to lande.

Det er i denne forbindelse velkendt, at Moskva tidligere havde udtrykt sin bekymring for den stigende amerikanske indflydelse i flere af landene i Fællesskabet af Uafhængige Stater, især hvad angår den amerikanske militære tilstedeværelse i de centralasiatiske republikker og i Georgien, samt det, der beskrives som direkte amerikansk indblanding i organiseringen af indenrigsforhold i lande som Georgien.

I forbindelse med Powells besøg, havde russiske politikere krævet drøftelse af denne sag med den amerikanske minister. Formanden for udenrigskomiteen i det russiske parlament, Konstantin Kosachev, kaldte til at indføre drøftelse af spørgsmålet om den amerikanske militære tilstedeværelse i regionen i besøgets arbejdsprogram.

Ovenstående tyder på, at USA endnu kun er ved vejens begyndelse i Centralasien og Kaukasus, og at de amerikanske

planer stadig er ved det første skridt. Dette skyldes, at kampen om regionen stadig er ny, da den, indtil for nyligt, var under Sovjetunionens monopol. Men kampen om regionen indebærer en trussel mod Ruslands vitale interesser samt regionale trusler mod Kina, og den udgør en strategisk interesse for USA, til realisering af dets planer om at forblive den eneste supermagt i verden, hvilket påkræver at Rusland slås tilbage fra dets indflydelsesområder, og at Kina inddæmmes. Alt dette gør denne sag til en af de vigtige internationale sager, om hvilken kampen går ud over de regionale grænser.

Der er en yderligere faktor, som gør regionen til et fokusområde for de stater, der har regional og international indflydelse, og som gør denne sag international. Denne faktor er regionens tilbagevendelse til dens Islam, efter at have være forhindret i dette med tvang, under den kommunistiske æra, som strakte sig over 70 år. Efter Sovjetunionens sammenbrud, ilede regionens folk tilbage til deres Islam med en bemærkelsesværdig styrke, ikke alene andagterne, men de ser også frem til styret med Islam og Khilafah-systemet, på et beundringsværdigt niveau. Det er til den grad, at **Hizb ut Tahrir**, grundet dets kald til **Khilafah**, har tiltrukket titusindvis af regionens folk, mænd og kvinder,

i løbet af få år. Deres *Iman* er forunderlig, da de stormede ind i besværligheder, uden at frygte andre end Allah.

For deres regenter, som tilhører den tidligere æra, var denne stærke tilbagevendelse til rødderne imidlertid ildeset, og de har tyranniseret og tortureret deres befolkninger. Til dette formål tog de imod støtte fra amerikanerne, briterne og sågar jøderne for at forhindre den politiske Islams tilbagevendelse til styret. De lokale efterretningstjenester satte i gang og har samarbejdet med de russiske, amerikanske og britiske efterretningstjenester for at stoppe denne overvældende islamiske bølge i disse lande. De har brugt fremgangsmåder med underkuelse og tyrannisering, ligesom de har gjort brug af betvivelse og fordrejning af den islamiske idé, samtidig med at de har sminket og pyntet den sekulære idé. Men Islam havde allerede rodfæstet sig i disse befolkningers hjerter og bliver stærkere dag for dag. De sataniske fremgangsmåder vil derfor ikke afskrække folk fra deres Islam og deres Iman. Følgelig har Vesten indset Islams rodfæstelse i disse befolkningers hjerter, hvor den har forvandlet sig til en glødende fakkell. Den amerikanske ekspert i tredjeverdens-anliggender, Robert D. Kaplan, skriver følgende:

"I det centrale Asien... I denne del af verden, vil Islam, grundet dens ubetingede støtte til de underkuede og de undertrykte, være mere

tiltrækkende. Denne stødt voksende religion på internationalt plan, er den eneste religion, som er klar til konfrontation og kamp”.

Denne region, som er blevet en af Islams vigtige højborge, udgør den øverste del af den islamiske bue, som strækker sig fra Indonesien og Malaysia i Sydøstasien og helt til Mellemøsten. Desuden sender regionens mulighed for geografisk forbindelse til Pakistan og Iran alvorlige advarsler til russerne og amerikanerne om, at en gigantisk atom-bevæbnet islamisk stat kan etableres i disse vidtstrakte områder. Derfor var en af formålene med USA's besættelse af Afghanistan at tage hånd om denne region på nært hold, særligt eftersom regionens regenter ikke tilhører Ummah, og deres dage er talte.

Den farlige situation, som er affødt af væksten i de islamiske strømninger i disse lande, har været årsagen til afholdelse af regelmæssige konferencer for disse lande med henholdsvis Rusland og Kina, med det formål at afværge truslerne, der udspringer af denne region. Den vigtigste af disse konferencer var Shanghai-konferencen, som satte den såkaldte islamiske fundamentalisme og de islamiske bevægelser øverst dagsordenen.

Således er de omfangsrige ressourcer i regionen, dens strategiske beliggenhed for Rusland og Kina, USA's ambitioner, samt den voksende islamiske vækkelse i regionen, alle faktorer, som tilsammen gør Centralasien til en vigtig international sag.

5. Det indiske subkontinent

Det indiske subkontinent er en gammel sag, som dog ikke har været så fremtrædende i tidligere tider, som den er i vores tid; og den har ikke været en af verdens store og primære sager. Det, som er nyt i denne sag, og som har gjort den til en større sag er tre forhold:

- 1- Den islamiske påvirkning, som Kashmir-sagen har gjort eksplosiv.
- 2- Kinas voksende styrke i regionen.
- 3- Indiens og Pakistans indlemmelse i klubben af stater med atomvåben.

Hvad den islamiske påvirkning angår, er det ikke længere en let sag at holde den under kontrol. Derfor var en af årsagerne til invasionen af Afghanistan at føre et nyt korstog for at slå ned på de islamiske bevægelser, som støtter muslimerne i Kashmir. Især efter at muslimernes styrke blev tydelig i 1999, da de islamiske militser med støtte fra Pakistan, invaderede Kargil-højderne ved den pakistansk-indiske grænse i Kashmirs højland. Militserne var ved at besejre den indiske hær og befri Kashmir, hvis ikke det var for forræderiet fra Pakistans tidligere premierminister, Nawaz Sharif, og hans generalstabschef på daværende tidspunkt, Pervez Musharraf, som trak styrkerne ud i lydighed til USA's ordre.

Netop denne episode fik advarselslamperne til at blinke hos amerikanerne. Dette fik dem til at have et meget stort fokus på den tiltagende styrke, som muslimerne i regionen havde. Derfor lagde amerikanerne pres på deres nuværende pakistanske agent Musharraf, for at slå ned på- og opløse de islamiske lejre i Pakistan, under påskud af at krigerne, som kæmper mod Indien i Kashmir, kommer fra disse lejre, og at de er terrorister.

USA lagde yderligere et pres på Pervez Musharraf for at få ham til at afstå politisk fra at støtte Kashmirs islamiske sag, hvorefter han ligeledes efterkom disse amerikanske krav og erklærede sin afståelse fra kravet om retten til selv-

bestemmelse til Kashmirs folk. Herefter begyndte forhandlingerne reelt mellem Indien og Pakistan i Islamabad, for at afgøre Kashmir-sagen på et bilateralt grundlag. Forhandlingerne tog afsæt i, at styret i Pakistan anerkendte, at hinduerne har en ret i Kashmir, som de kan forhandle på basis af og gøre til virkelighed, og ikke i at uddrive den hinduistiske besættelse fra Kashmir.

Formålet med USA's pres på dets agent, Pervez Musharraf, i spørgsmålet om Kashmir, er ikke kun at slå den voksende islamiske styrke i Pakistan tilbage, men også at skabe en balance i regionen. Indien skal således ikke beskæftiges med en konflikt med Pakistan, for at Kina derved bliver den eneste styrke i regionen. USA ønsker derimod en våbenhvile mellem Indien og Pakistan, således at Indien kan stå imod Kina, mens det er trygt ved, at tingene er i ro ved dets vestlige grænser mod Pakistan. Derfor blev Indien og Pakistan indlemmet i sammenslutningen (SAARC) for de sydasiatiske lande. På denne måde danner USA en stor styrke, som er i stand til at modstå Kina med fuld berettigelse og evne. Men i tilfælde af, at kampen mellem Indien og Pakistan fortsætter, vil Indien ikke være i stand til at modstå Kina eller være en modvægt til det. Især fordi Kina er blevet en voksende økonomisk magt, og den største demografiske styrke i verden, som desuden besidder et permanent medlemskab i

FN's sikkerhedsråd. Kina er ydermere en gammel atommagt. Kina er altså efter alle målestokke en opstigende magt. Det har desuden undgået at begå samme fejl som Rusland, dvs. at det har bibeholdt den interne sammenhængskraft. Kinas stærke leder, Deng Xiaoping, som moderniserede Kina efter Mao Zedong, udtalte: *"Den største fejl, som Gorbatjov begik, var, at han tillod politisk frihed, før han havde moderniseret økonomien"*.

Således er USA begyndt at gøre Kinas voksende styrke til et yderst vigtigt fokuspunkt. USA ønsker i den forbindelse at beskæftige Kina i regionen, ved at danne en styrke, som kan modstå det. Derfor er det vigtigt for USA, at det får afviklet konflikten mellem Indien og Pakistan, for at det kan tage sig af Kina. Dette forklarer USA's tavshed om og accept af Indiens og Pakistans besiddelse af atomvåben, og endda facilitering af dette for Indien i særlig grad, hvad angår anskaffelsen af avancerede våben, og den våbenteknologi, det har brug for. Beviset for dette er, at USA forbød "Israel" at sælge avancerede radarfly af modellen Falcon til Kina, mens det tillod salget af disse fly til Indien. Ydermere har USA selv indgået aftaler om et strategisk partnerskab med Indien. Det vil altså sige, at USA er begyndt at behandle Indien på samme måde, som det behandler "Israel", selvom Indien hverken er en vestlig eller en angelsaksisk stat.

Dette er det mest fremtrædende i denne sag: Det islamiske aspekt, det kinesiske aspekt og spørgsmålet om atomvåben. Derfor har USA lagt sin strategi for regionen på basis af at inddæmme den islamiske og den kinesiske styrke, samt at skabe modvægt til Kinas styrke, ved at skabe ro i regionen og eliminere årsagerne til konflikt i området, således at det bliver egnet til at udgøre en sammenhængende stormagt, som modsvarer og skaber ligevægt i forhold til Kinas styrke.

6. Afrika

Afrikas sag er forholdsvis ny og kom først på den internationale scene efter 1960. Denne sag handler udelukkende om kolonisering og intet andet. Afrika består af lande, som er intellektuelt tilbagestående, men besidder enorme mængder af råmaterialer og landbrugsressourcer, i ufatteligt omfang.

Da de kolonialistiske stater stormede frem for at kolonisere verden i slutningen af det attende århundrede og begyndelsen af det nittende århundrede, invaderede de det afrikanske kontinent, hvor hver kolonimagt begyndte at kolonisere dele af kontinentet i det omfang de kunne. Der

fandt i den forbindelse ikke noget større sammenstød sted mellem kolonimagterne. Derfor stabiliserede de fleste kolonimagter deres tilstedeværelse i Afrika, og hele kontinentet blev koloniseret af Europa. Således fandtes der i Afrika engelske, franske, spanske, hollandske, tyske, italienske, portugisiske og belgiske kolonier. England havde den største andel af Afrika, efterfulgt af Frankrig, derefter Belgien og derefter Portugal.

De otte nævnte kolonimagter fortsatte med at have kontrol over deres kolonier i Afrika, indtil afslutningen på Anden Verdenskrig. Da FN's charter derefter blev forfattet, indeholdt det paragraffer, som vedrørte afslutningen på kolonialismen i Afrika. Men disse paragraffer blev formuleret på en måde, som foreskrev en gradvis afkolonisering. Derfor nåede staterne først frem til at drøfte kolonialismens afslutning i Afrika efter 1960. Før da, blev nogle kolonier, som de italienske, gjort til protektorater, som en indledning til at afvikle koloniseringen af dem. Der blev ligeledes foretaget politiske handlinger som indledende skridt til at afslutte koloniseringen. En af de vigtigste af disse politiske handlinger var idéen om positiv neutralitet, konferencer for positiv neutralitet og de alliancefrie landes bevægelse (NAM).

Positiv neutralitet var oprindeligt en engelsk idé, som Storbritanniens premierminister Churchill gav den engelske agent Nehru og bad ham om at erklære denne idé for at være Indiens politik og arbejde for udbredelse af denne blandt landene i Asien. Hemmeligheden bag Englands videregivelse af denne idé til Nehru var, at England indså, der var fare for at det mistede dets kolonier i Fjernøsten og i hele Asien på grund af både USA og Rusland (Sovjetunionen). Truslen fra Rusland (Sovjetunionen) bestod i, at Sovjetunionen opildnede koloniernes befolkninger til at befri sig fra kolonialismen. Dette indså englænderne særligt efter, at de så begivenhederne i Indonesien.

Samtidig var kolonierne i fare grundet USA, idet det lagde pres på England for at give kolonierne deres uafhængighed, for derefter selv at trække disse lande over til sig gennem lån og ekspertrådgivning.

Hvad idéen om uafhængighed angår, har England lang historisk erfaring med at gøre den til et middel til ændring af fremgangsmåden i koloniseringen. Således gav England nogle af dets kolonier uafhængighed og gjorde dem til stater, og det dannede af disse det såkaldte britiske Commonwealth. Derfor var det ikke særligt bekymret for idéen om uafhængighed, men accepterede den og gik med på den; for det vidste, hvordan idéen skulle bruges til at rodfæste dets

kolonisering. Men England var samtidig bange for, at USA skulle få dominans over de uafhængige stater gennem lån, bistand og eksperter. Derfor opfandt England idéen om positiv neutralitet og gav den til Nehru for at han skulle bruge den mod USA og Rusland (Sovjetunionen). Nehru kaldte følgelig til idéen om positiv neutralitet, meget aktivt og på en opsigtsvækkende måde. Rusland (Sovjetunionen) opfattede formålet med denne idé og bifaldt den derfor. Det begyndte således at arbejde for at udnytte idéen, da det indså, at et uafhængigt lands neutralitet betød, at der var håb om at adskille det fra vesten.

USA's politikere var til gengæld uenige om idéen. Nogle af dem bifaldt den, fordi den gav USA mulighed for at tiltrække de neutrale lande, gennem deres accept af lån og støtte. Andre var imod idéen, da den gav kommunismen mulighed for at trænge ind i disse lande.

Under alle omstændigheder, fortsatte Nehru med at kalde til positiv neutralitet, og han ønskede efterhånden, at det skulle materialisere sig i konkrete handlinger, som skulle repræsenterede idéen. Han tog derfor kontakt til Kina og foreslog at arrangere en konference for de neutrale lande. Kina indvilligede straks i dette, og en komité til forberedelse af konferencen blev dannet. Komitéen begyndte at tage kontakt til visse lande, som var tidligere kolonier, men som

havde fået uafhængighed, og inviterede dem til konferencen for positiv neutralitet.

Indonesien var medlem af komiteen, og det var på daværende tidspunkt endnu ikke blevet trukket over til USA, selvom det dog var bekymret for, at dets deltagelse i komiteen kunne tolkes som en bevægelse i retning af kommunismen. Derfor forsøgte Indonesien tilsyneladende at tage USA til råds, som tilskyndede det til at være en del af komiteen. På daværende tidspunkt var Eisenhower præsident i USA, og han var fortalere for idéen om neutralitet. Indonesien gik derfor frem med idéen og foreslog at konferencen skulle afholdes i Indonesien, i byen Bandung. Herefter gav hele komitéen deres accept af forslaget, og konferencen blev anholdt i Bandung i 1954.

Rusland (Sovjetunionen), Kina, England og USA forsøgte alle at udnytte konferencen. Dens resultat blev dog tilfredsstillende for Rusland (Sovjetunionen), Kina og USA, eftersom der blev vedtaget beslutninger, som kaldte til befrielse. England var derimod ikke tilfreds med konferencens udfald, fordi det havde ønsket, at kun den positive neutralitet skulle drøftes, eller at positiv neutralitet skulle være det altoverskyggende emne til konferencen. Desuden udnyttede USA konferencen til det yderste, ved at få Tito, Sukarno og Abdel Nasser til at adoptere konferencen

og den pågældende idé på en stærk måde. De hægtede sig på Nehru, agent for Storbritannien, den oprindelige ophavsmand til idéen. Disse regenter gjorde konferencen til et middel og en anledning til at kalde til befrielse fra kolonialismen og til at føre kampagne mod kolonimagterne; og i denne forbindelse var deres bestræbelser først og fremmest rettet mod Afrika.

I begyndelsen af 1960, havde idéen indtaget dens rolle i Afrika, og det var lykkedes for USA at få sig agenter i Afrika. Siden da, flyttede kampen sig til Afrika, hvor USA begyndte at gøre seriøse forsøg på at uddrive kolonimagterne fra kontinentet og overtage deres plads. Derfor begyndte USA at lægge pres på disse stater for at få dem til at give kolonierne deres uafhængighed.

Inden da, nærmere bestemt i 1954, havde USA påtaget sig at optænde revolutionen i Algeriet. Det havde anskaffet sig agenter og havde fået Egypten og de arabiske lande til at støtte denne revolution. Den havde en stor effekt på kolonimagterne hvad angår at afgive deres kolonier.

Hvad England angår, er det ekspert i at give landene uafhængighed. Derfor gav det, over en kort periode, uafhængighed til flere kolonier. Således blev staterne

Zanzibar, Tanganyika, Nigeria, Uganda, Nordrhodesia-unionen, Sydrhodesia og Nyasaland m.fl. etableret.

Imens var Frankrig tøvende. Men efter at De Gaulles så, hvordan at tilstanden hurtigt ændrede sig i verden, gjorde han brug af samme plan, som Storbritannien havde fulgt. Så han gav uafhængighed til flere stater. Således blev staterne Marokko, Tunesien, Algeriet, Senegal og Gabon m.fl. etableret.

Hvad Belgien angår, havde det besat Congo, som var Afrikas skatkammer, og som besidder den største forekomst af uran: stoffet som er essentielt i fremstilling af atombomber. Derfor var det ikke en let sag at give Congo dets uafhængighed, særligt fordi England havde kontrol over de selskaber, som udnyttede minerne i Katanga, en af Congos provinser. Det udgjorde således et stort problem at give Congo dets uafhængighed. Men USA øgede presset på Belgien, indtil det gav Congo dets uafhængighed, så det blev en selvstændig stat.

England tog dette yderst ilde op og fik sat sin agent, Moïse Tshombe, i gang, så han erklærede Katangas uafhængighed. USA tog derpå sagen op i FN, som udsendte en international styrke for at tage Katanga tilbage.

FN's daværende generalsekretær, Dag Hammarskjöld, rejste dertil, hvorfor England udsatte ham for et komplot og slog ham ihjel. Konflikten spidsede til mellem USA og England og varede ved i flere år, indtil USA fik overtaget i Congo, indsatte en regering som var pro-amerikansk og smed Tshombe ud af landet. På denne måde kom der ro på spørgsmålet om Congo, omend for en periode.

I denne periode, frygtede England for Nordrhodesia-unionen, og for Sydrhodesia og Nyasaland. England opløste derfor denne union og gav uafhængighed til Nyasaland, som blev navngivet Malawi. Det tildelte ligeledes Nordrhodesia uafhængighed, og landet blev nu kaldt Zambia. England forsøgte at placere Sydrhodesia i en tilstand, som kunne sikre dets fortsatte kolonisering af landet. Men fordi USA vedblev med at forfølge England i spørgsmålet om Sydrhodesia, tildelte det derefter landet uafhængighed, og det blev kendt som Zimbabwe.

USA fik ligeledes succes med at fravriste landene i Afrikas horn og har også haft succes med at tage landene ved Afrikas store søer: Uganda, Rwanda og Burundi fra Frankrig. Men det lykkedes ikke USA at tage Chad fra Frankrig i slutningen af 1990'erne. Sagen i Chad blev afgjort til fordel for

Frankrigs agent, Idriss Déby, da han besejrede styrkerne tilhørende Hissène Habrés, som var svingende i sin loyalitet. Habré var til at begynde med loyal over for Frankrig, men USA lokkede ham til sig. Dette fik Frankrig til at yde stærk støtte til dets agent, Idriss Déby, hvilket gjorde det muligt for ham at overtage magten.

Oberst Idriss Déby var en af Habrés mænd og stærke allierede. Han bestred posten som stabschef for Chads væbnede styrker indtil april 1989. Det var ham, der ledte Habrés styrker i slagene ved Faya-Largeau i 1983, og han formåede at uddrive de libyske styrker fra Chad. Men en stammestrid førte til, at Déby, sammen med sin allierede, Hassan Djamous, tog del i et mislykket kupforsøg, efter at han blev afsat fra sin post i april 1989. Derefter flygtede Déby til Sudan, hvor han organiserede ”Den Patriotiske Frelsebevægelse”, som bestod af en alliance mellem to stammer, der var modstandere af præsident Habrés regering. Disse to stammer var Zaghawa og Hadjerai, og de er bosat ved de chadisk-sudanske grænseområder. Oberst Déby har et stærkt forhold til Frankrig og er søn af den franske militære institution. Han gennemgik et militært uddannelsesforløb på den franske militærskole i Paris i 1958. Derfor var Débys sejr og Habrés nederlag et slag mod den amerikanske indflydelse og en styrkelse af den franske. Gennem denne

sejr fik Frankrig førerskabet og formåede at afskære vejen for den voksende amerikanske indflydelse.

Med de neokonservatives overtagelse af styret i USA, begyndte USA at vedtage nye fremgangsmåder til at invadere det afrikanske kontinent. USA nøjedes ikke længere med at optænde borgerkrige og kriser og støtte oprørsbevægelser for at slå Europas agenter tilbage og bringe USA's agenter til magten i de afrikanske lande. Udover disse fremgangsmåder, tilføjede USA nu den direkte militære intervention, som et led i den amerikanske administrations forsvars- og udenrigspolitik. USA tog derfor initiativ til at forsøge at etablere forhold og indgå militære aftaler med flere af landene i Nord-, Vest- og Centralafrika, under mottoet om bekæmpelse af terrorisme. Dette tyder på, at den direkte amerikanske militære intervention vil spille en grundlæggende rolle i kampen om Afrika, i den kommende periode, ved siden af de øvrige fremgangsmåder. Ud fra ovenstående, kan det konkluderes, at den kommende periode vil indebære en mere intensiv kamp i Afrika. USA har etableret, og forsøger stadig at etablere, militærbaser i Nord-, Vest- og Østafrika, for at støtte oprørsbevægelserne derigennem, og for at disse baser skal være et middel til afpresning af de lokale regeringer, med det formål at uddrive alle de europæiske stater, og i særdeleshed England, fra deres resterende kolonier. Men

grundet de europæiske interessers indvikling i Afrika, vil denne fase være kendetegnet ved blodighed og skånseløshed på kontinentet. Især fordi der ikke eksisterer andre hensyn end de materielle og udplyndring af naturressourcer. Således er kampen i Afrika en kamp mellem de kolonialistiske stater, og derfor har Afrikas sag udviklet sig til en international sag, hvilket fortsat er tilfældet. Afrikas sag betragtes derfor som en af de internationale sager.

Således er kampen om det afrikanske kontinent spidset til mellem stormagterne siden 1960'erne. Og på denne måde fik USA og Rusland (Sovjetunionen) skabt sig indflydelse på kontinentet, ved siden af de europæiske kolonimagters indflydelse. Men grundet Ruslands (Sovjetunionens) svækkelse og fraværet af en gammel kolonialistisk, russisk arv på kontinentet, blev Rusland nødsaget til at forlade kontinentet. Dette skete, da Rusland forlod Angola i 1980'erne. De resterende mindre europæiske kolonimagter forlod ligeledes kontinentet. Kun Storbritannien og Frankrig blev tilbage. Disse to stater bibeholder deres indflydelse på kontinentet under de to organisationer: det britiske Commonwealth og den franske Organisation Internationale de la Francophonie. USA indtrådte samtidig med alle sine kræfter i en febrilsk konkurrence med Storbritannien og Frankrig om kontrollen over Afrika. Dette har fået briterne

og franskmændene til at forsvare Europas interesser i Afrika ved at koordinere deres positioner og organisere fælles besøg for de to staters udenrigsministre til de forskellige afrikanske lande.

Kampen i Afrika, mellem de tre stater, er stadig i gang, og viser sig i form af borgerkrige, som har oversteget de tyve i antal. De mest fremtrædende af fronterne for denne kamp indtil nu er begivenhederne i Sierra Leone, Liberia, Elfenbenskysten, Somalia, Uganda, Congo, Rwanda, Burundi og Sudan.

Det afrikanske kontinent gennemlever en enorm lidelse under denne kolonialistiske kamp. Dette sker igennem blodige væbnede konflikter, som har oversteget 26 konflikter i de seneste år, hvor mere end 30 stater har været involveret. Disse konstruerede konflikter har været medvirkende til, at kontinentets samlede gæld er på over 370 milliarder dollars, hvilket udgør 65% af kontinentets samlede BNP. Grundet disse konflikter er der også blevet plantet over 30 millioner landminer i 18 stater, og de udgør en fjerdedel af alle landminer, som er blevet lagt i hele verden.

Det er værd at nævne, at denne kamp mellem de vestlige kolonialistiske stater om Afrika sommetider forvandler sig til handler og aftaler mellem storstaterne. Dette skete i sagen

om Sydsudan, hvor der fandt en amerikansk-britisk enighed sted om at løsrive det sydlige Sudan fra det nordlige, og på samme måde med den amerikansk-franske enighed, der fandt sted i Elfenbenskysten. Den økonomiske og politiske rivalisering mellem disse stater er dog det altoverskyggende kendetegn ved kampen om Afrika.

Den internationale kamp om kolonisering rykkede altså ind i Afrika og forvandlede dets sag til en international sag, hvilket er fortsat indtil den dag i dag. Selvom England, USA og Frankrig er blevet enige om en ramme for at samle Afrika i et forum kaldet ”den panafrikanske kongres”, og sidenhen i Den Afrikanske Union, er kampen mellem de kolonialistiske stater, og i særdeleshed mellem USA og England stadig i gang, internt i unionen og udenfor. Og med afslutningen på verdens polarisering i to blokke, en østlig og en vestlig, og USA's fokus på at uddrive de europæiske stater, og i særdeleshed Storbritannien fra dets sidste kolonier, og særligt i Afrika, kan man se, at USA forsøger at presse sig ind i de afrikanske lande, under mottoet om krigen mod terror, med det formål at etablere kontakt til de pågældende landes hære. USA etablerer desuden løbende endnu flere militærbaser i Nord-, Vest-, og Østafrika, for derigennem at yde støtte til oprørsbevægelser og opnå et middel til at afpresse de lokale regeringer, alt sammen med det formål at uddrive

alle de europæiske stater, og i særdeleshed Storbritannien fra resterne af deres kolonier. Men grundet de europæiske interessers indvikling i Afrika, vil denne fase være kendetegnet ved blodighed og skånseløshed på kontinentet. Særligt fordi der ikke eksisterer andre betragtninger end de materielle hensyn og udplyndring af naturressourcer i Afrika.

Således er Afrikas sag en international sag.

Disse er de store sager, inden for hvilke de politiske handlinger finder sted. Det betyder dog ikke, at de politiske handlinger kun foregår i disse sager, men at disse sager er de vigtigste udtryk for kampen mellem staterne.

Kampen mellem staterne foregår i fredstid gennem politiske handlinger, som kan være kombineret med militære handlinger, som det var tilfældet med Vietnam, og Mellemøsten i vores tid (Kuwait, Irak og Afghanistan). Disse politiske handlinger er dog ikke nødvendigvis kombineret med militære handlinger, som eksempelvis i tilfældet med det tidligere Rhodesia og Sydafrika, og med Tunesien og Libyen i vores tid.

Da den internationale kamp finder sted grundet bestemte anliggender eller sager, og de ovennævnte seks sager er de mest grundlæggende sager, som skaber gnidninger mellem staterne, har vi fremført disse sager som eksempler på politiske handlinger. Ellers er det muligt, at politiske handlinger finder sted i andre end disse sager. Faktisk kan politiske handlinger finde sted, uden at der er en konflikt. Så længe der findes stater, som konkurrerer og konspirerer mod hinanden, vil disse stater uundgåeligt udføre politiske handlinger mod hinanden. Det kan enten være med det formål at lægge internationale fælder for en anden stat, styrke sin egen position eller for noget tredje. Eksemplerne på dette er utallige:

Som eksempel kan nævnes idéen om nedrustning. Da denne idé blev indført i Folkeforbundet, brugte England den til at svække Frankrig og begyndte at presse det til at implementere idéen, mens det selv lod som om at det nedrustede. Frankrig troede på dette og gik faktisk i gang med at nedruste og begrænsede sine oprustningsaktiviteter. Dette var en fælde fra England for at svække Frankrigs position over for det og over for Tyskland. Frankrig kunne derefter ikke holde stand mod Tyskland under Anden Verdenskrig og led derfor et hurtigt og forfærdeligt kollaps.

Frankrigs accept af idéen om nedrustning havde stor indflydelse på dette.

Et andet eksempel er da Rusland (Sovjetunionen), ved begyndelsen af Anden Verdenskrig, var aktivt i Kina og skabte et stærkt kommunistisk parti, som det støttede til at overtage magten i Kina. USA støttede det eksisterende styre i Kina på daværende tidspunkt, og sidenhen støttede USA Chiang Kai-shek og fik ham til at inddrage kommunisterne i styret i begyndelsen. Da kommunisterne efterfølgende opnåede magt og en vis vægt, gjorde de sig frie af Chiang Kai-shek og begyndte at bekæmpe ham. USA støttede Chiang Kai-shek åbenlyst og forsynede ham med penge og våben, dog i et begrænset omfang. Samtidig tilskyndede USA kommunistpartiet og begrænsede Chiang Kai-sheks råderum med skjulte men fokuserede skridt. Dette resulterede i kommunisternes sejr og overtagelse af magten i hele Kina samt Chiang Kai-sheks uddrivelse og inddæmning af ham på øen Formosa (det nuværende Taiwan). Chiang Kai-shek havde bemærket og undret sig over USA's fremfærd, men han kunne ikke forestille sig, at USA ville forvandle Kina til en kommunistisk stat. Chiang Kai-shek anså derimod USA's fremfærd som et udtryk for uvidenhed og for amerikanernes manglende forståelse af situationen. Det viste sig dog

sidenhen, at USA havde lagt en plan for at gøre Kina kommunistisk, så det kunne modarbejde Rusland (Sovjetunionen) og for at splitte den kommunistiske blok og destruere den. Dette lykkedes faktisk for USA, omend det først skete tyve år senere. Dette var en politisk handling, som USA gennemførte, og som kan betragtes som en af de mægtige internationale fælder.

Et tredje eksempel er, da Europa kom ud af Anden Verdenskrig fattigt og under overhængende trussel fra Rusland (Sovjetunionen). Europa kastede sig derfor i favnen på USA og tryglede det om undsætning. USA skyndte sig at komme Europa til undsætning og vedtog Marshall-planen. Den amerikanske støtte strømmede derefter til Europa, men i form af økonomiske midler, våben og eksperter. Igennem denne støtte blev USA partner i de europæiske virksomheder. Desuden tilskyndede USA de europæiske intellektuelle til at udvandre til USA og bandt Europas økonomi til USA's. I løbet af lidt over ti år, var Europa bundet til USA og under dets vinger, og Europas økonomier var generelt i amerikanske virksomheders hænder. Således var USA's hjælp til Europa en fælde for at binde det til sig, for at tage Europas intellektuelle, og for at få andel i Europas økonomier.

Et fjerde eksempel er, da Tyskland kom alvorligt svækket ud af Anden Verdenskrig og med en ødelagt industri. Herefter skyndte USA sig at yde støtte til Tyskland. USA var i den forbindelse bevidst om en vigtig kendsgerning, hvad angår etablering af industrien i staterne: En stat kan ikke være en industrialiseret stat i international forstand, medmindre den gør militærindustrien til fundamentet og bygger hele sin industri på grundlag af denne. På denne måde ville Tyskland hurtigt kunne blive en stormagt igen, altså hvis dets industri blev genopført på det militærindustrielle fundament.

Netop for at forhindre dette, tilnærmede USA sig Tyskland og adopterede ”genopbygningen” af dets industri. Således etablerede USA den tyske industri på et (civilt) økonomisk grundlag og ikke et militært, på økonomisk udvikling og ikke militærindustri. Til dette formål bragte USA de amerikanske selskaber ind i Tyskland og etablerede den tyske industri med amerikanske finansielle midler. Således slog USA ned på Tyskland som værende en militærstat, og på den måde blev der i Tyskland bygget enorme fabrikker, og Tysklands økonomi kom i bedring, rent industrielt. Økonomisk set blev Tyskland dermed rigere, end det var før Anden Verdenskrig. Tyskland fremstod for verden, som om det havde genopbygget dets industri med en kolossal hastighed.

Sandheden er dog, at Tyskland med denne industri, og på denne måde, begik selvmord og ikke vil være i stand til at komme på fode igen, medmindre det revurderer dets industri, ryster op i den fundamentalt og etablerer den igen på et militærindustrielt grundlag. Tyskland vil i den forbindelse ikke opnå økonomisk fremgang, hvis ikke det uddriver de amerikanske selskaber og de amerikanske finansielle institutioner fra landet. Således er den amerikanske støtte til Tyskland på denne måde en politisk handling, som udgør en international fælde, som har svækket Tyskland i stedet for at hjælpe det.

Et femte eksempel er, da Cubas leder Castro tog kontakt til den kommunistiske blok, og søgte hjælp hos Rusland (Sovjetunionen). Dette generede ikke umiddelbart USA's, selvom Monroe-doktrinen forbød alle stater at overveje en invasion af Amerika. Da Rusland (Sovjetunionen) begyndte at forsyne Castro med våben, forholdt USA sig tavst om dette, selvom det, i henhold til normen blandt stater, er en direkte indblanding med våben i Amerika. Denne tavshed skyldtes hverken frygt eller uvidenhed for USA's vedkommende, når Cuba ligger et stenkast fra USA. Dette var derimod en fælde, der skulle lokke Rusland (Sovjetunionen) til den nye verden, for derved at udvide den

russiske sfære i en grad, som ville gøre Sovjetunionen ude af stand til at beskytte denne sfære. Dette skulle svække Sovjetunionens position og give USA en overhånd over det. Derfor var mange politikere, herunder selv nogle russiske, af den holdning, at det russiske (sovjetiske) træk i Cuba var en tåbelighed; og havde det ikke været for den aftale, de to giganter havde indgået i Wien, ville Ruslands (Sovjetunionens) udvidelse på det amerikanske kontinent have været en alvorlig knibe for det.

I den forbindelse, er det ikke korrekt at sige, at USA blev vredt over det russiske (sovjetiske) træk, og var tæt på at komme i krig, hvis det ikke var for Ruslands (Sovjetunionens) dybsindighed ved at trække dets atommissiler, som det havde placeret på Cuba, tilbage. Dette er ikke korrekt, eftersom Kennedys trusler mod Rusland (Sovjetunionen), grundet missilerne på Cuba, og Khrusjtjovs efterfølgende fjernelse af disse, var et aftalt spil mellem de to parter. Dette skyldes, at én af de aftaler, som allerede var indgået mellem Khrusjtjov og Kennedy, var afviklingen af den amerikanske atombase i Tyrkiet samt afviklingen af atombasen på Cuba. USA var i stand til at fjerne sin base i Tyrkiet uden postyr, da Tyrkiet ikke ville blive påvirket af basens afvikling, og dette ikke ville give anledning til en misforståelse mellem Tyrkiet og USA. Derimod ville

fjernelsen af atombasen i Cuba, gennem Ruslands (Sovjetunionens) ønske, betyde en opgivelse af forsvaret af Cuba. Dette ville gøre alle de kommunistiske lande oprørte, og i særdeleshed Cuba, og det ville skabe problemer i forståelsen mellem Rusland (Sovjetunionen) og Cuba. Derfor var det nødvendigt af finde en fremgangsmåde til at få fjernet basen, som ikke ville påvirke Ruslands (Sovjetunionens) forhold til de kommunistiske lande. Af denne grund blev USA og Sovjetunionen enige om at konstruere en årsag til at skabe internationale spændinger, som skulle resultere i fjernelsen af basen.

Kennedy havde fastsat en timing for iværksættelsen af denne fremgangsmåde, som var til hans fordel. Da han så, at England havde mobiliseret sine styrker i Aden og Bihan for at intervenere mod den egyptiske hær og uddrive den fra Yemen, og da han så, at England reelt set begyndte at provokere den egyptiske hær og forsøgte at angribe den fra Bihan, da tog Kennedy sagen om atommissilerne på Cuba op og skabte en international eskalering, der indgød frygt i England og Frankrig for en verdenskrig. På det tidspunkt trak England sig fra at intervenere i Yemen; og Khrusjtjov lod også som om, at han trak sig tilbage og lod forstå, at han var klar til at fjerne sin base, hvis USA fjernede sin base i Tyrkiet. Kennedy lod herefter som om, han ville overveje

sagen, og atombasen i Tyrkiet blev derefter fjernet. Dette er sagens realitet. Det var en kunstig manøvre for at give Rusland (Sovjetunionen) et påskud for at fjerne dets base i Cuba, og desuden en manøvre der blev brugt til at skræmme England.

Beviset for at USA's tavshed over for Ruslands (Sovjetunionens) etablering af en atombase på Cuba var et komplott og en international fælde er begivenhederne i Grækenland efter Anden Verdenskrig, da den kommunistiske revolution brød ud i landet. Tito tilbød i den forbindelse Stalin, at Jugoslavien kunne intervenere i Grækenland og etablere en kommunistisk stat, som skulle indlemmes til østblokken. Stalin opfattede hvilken fare, dette forslag indebar, og sagde eksplicit til Tito: *”Vil du have os til at etablere en base ved Middelhavet, mod den stærkeste og rigeste stat i verden?! Er vi i stand til at beskytte denne base? Alt hvad vi er i stand til, er at forstyrre USA. Men at tage Grækenland fra USA er ikke noget vi er i stand til, og vi vil ikke overveje lignende tiltag.”*

Et yderligere eksempel er, da Hitler, ved Anden Verdenskrigs begyndelse, frygtede, at Tyrkiet skulle gå ind i krigen på Englands side, dvs. på de allieredes side. Hitler var bevidst om, at magteliten i Tyrkiet, Mustafa Kemals elite, som gik

under navnet "Folkets Parti", bevægede sig med englænderne og var dem taknemmelige. Dette betød, at det var meget nemt for englænderne at trække tyrkerne ind i krigen på deres side. Hitler var bevidst om dette og frygtede derfor Tyrkiets involvering i krigen mod Tyskland. Han ønskede derfor at fastholde Tyrkiet som neutralt, da han var klar over, at Tyrkiets indblanding i krigen imod Tyskland, ville skade ham fra tre aspekter:

Det første er, at det tyrkiske folk er et modigt folk, og det er modigere end englænderne, franskmændene og russerne. Derfor ville det tyrkiske folks involvering i krigen, på de allieredes side, skabe en anseelig styrke for dem i krigen.

Det andet er, at det tyrkiske folk er et muslimsk folk, og dets involvering i krigen ville få muslimernes følelser, arabere og ikke-arabere, rettet imod Tyskland, hvilket ville have en påvirkning på den internationale propaganda.

Det tredje er, at Tyrkiets beliggenhed er exceptionel rent strategisk, og i fald at Tyrkiet forblev neutralt i forhold til krigen, ville landet være en fæstning på den nordvestlige front, som ville forhindre de allieredes indtrængen i Europa, og være en stærk befæstning, som ville beskytte Hitler mod et bagholdsangreb. Derfor fokuserede Hitler på at fastholde Tyrkiet neutralt, og derfor sendte Hitler den mest

udspekulerede af sine mænd, Von Papen, som ambassadør til Tyrkiet, for at varetage opgaven med at fastholde Tyrkiet neutralt og forhindre dets indtræden i krigen på de allieredes side. Hitlers fokuspunkt var at sikre, at Tyrkiet ikke indtrådte i krigen på de allieredes side mod Tyskland. Men for at dække over sit formål, gjorde Hitler det til Von Papens mission at forsøge at trække Tyrkiet over til at være på Tysklands side og forsøge at overtale det til at indtræde i krigen imod de allierede. Derfor fokuserede de allierede fra deres side på at få Tyrkiet til at forblive neutralt, og deres ambassadører begyndte at arbejde for dette formål på et seriøst plan. Von Papen arbejdede udadtil på at få Tyrkiet på Tysklands side, hvilket fik de allierede til at sætte hele deres fokus på at fastholde Tyrkiet neutralt. Gennem dette politiske spil, og gennem Von Papens snedighed, lykkedes det Hitler at fastholde Tyrkiet neutralt under hele krigen.

Det havde været nemmere for de allierede at invadere Tyskland fra Tyrkiets side, ved at få landet på deres side. Men de allierede gjorde ikke dette af frygt for at åbne denne front, og grundet deres fokus på at fastholde Tyrkiet neutralt, for at vogte denne front som neutral. Sådant en politisk handling, er af de handlinger, som er påvirkningsfulde i krigstid.

Dette er eksempler på de internationale politiske handlinger, som stater udfører mod hinanden i den internationale kamp og i det internationale liv, enten for at lægge internationale fælder, for at svække andre stater, som politiske manøvre eller for noget helt andet. Ligesom disse handlinger finder sted i det internationale liv generelt, finder de også sted i den igangværende kamp, i de seks internationale sager. Når en sådan handling finder sted i de seks sager, vil den være begrænset til et enkelt punkt mellem to eller flere stridende stater. Men når sådan en handling finder sted generelt, vil dens internationale påvirkning være større.

Derfor skal politikeren ikke begrænse sin tænkning til de vigtige sager og det, som sker i disse sager af politiske handlinger, men derimod skal man udvide sit overblik til at omfatte enhver politisk handling, som finder sted i en af storstaterne. Det, som skal fremhæves i denne forbindelse, er, at når politikeren ser på politiske handlinger, skal han afholde sig fra abstraktion og generalisering. Således må den politiske handling ikke anskues isoleret fra dens omstændigheder og forhold. Ej heller må det undersøgte emne generaliseres på en omfattende måde. Politikeren må heller ikke drage analogislutninger fra andre handlinger i forhold til den undersøgte handling, eller opstille de politiske handlinger på en logisk måde, og dermed nå frem til logiske

resultater. Politikeren skal undgå alt dette og afholde sig fra det. Der findes nemlig ikke noget, som er farligere for den politiske forståelse, end logik og analogislutninger. Dette skyldes at livets handlinger er forskelligartede og varierende, og hver begivenhed har sine omstændigheder og forhold. Politikeren skal derfor forbinde begivenheden med de politiske oplysninger, som har forbindelse til denne, og opfatte begivenheden i sammenhæng med dens omstændigheder og forhold, således at den forstås på korrekt vis, med højest sandsynlighed. Eksemplerne på dette er utallige. De daglige begivenheder, som finder sted i det internationale liv og i stormagternes politiske handlinger, er fyldt med eksempler, som viser, at enhver handling har en forbindelse til et udgangspunkt, som vedrører statens politik, den internationale tilstand eller staternes tilstand, og at enhver handling har sine egne omstændigheder, og sine forhold, som ikke er identiske med andre handlingers.

Som eksempel på dette kan følgende nævnes: Nordkorea nedskød et amerikansk spionfly i Fjernøsten i april 1969. USA blev rystet, og det nationale sikkerhedsråd mødtes. Herefter kom den amerikanske præsident Nixon med en beslutning om, at USA ikke havde i sinde at hævne nedskydningen af flyet. Sagen førte blot til, at spionfly og spionskibe, fra da af, blev bevogtet, så de kunne være

beskyttet. Blot året før, i 1968, havde Nordkorea pågrebet et spionskib, hvilket rystede USA, og det nationale sikkerhedsråd var ligeledes indkaldt. Præsident Johnson fremførte på daværende tidspunkt truende udtalelser, og den amerikanske syvende flåde i Stillehavet bevægede sig mod Korea. Men da USA erfarede, at dets trusler og nervekrig ikke havde nogen virkning, tyede det til forhandlinger og bløde tilnærmelser, indtil skibets mandskab blev løsladt.

Disse to begivenheder var af samme type, nemlig at en lille stat som Nordkorea antaster en storstat som USA, ved at nedskyde dets fly og dræbe dets besætning, og ved at tage dets skib og dets mandskab i det første tilfælde. Spørgsmålet er, hvorfor USA forholdt sig forskelligt i disse to sager, og skyldtes dette mon de forskellige personer, som var involveret? Det er en mulighed. Eller var det mon fordi, at truslerne mod Nordkorea ikke bar frugt? Det er også muligt. Men tilsyneladende var omstændighederne omkring tilfange-tagelsen af skibet normale eller næsten normale, og Kina var optaget af kulturrevolutionen, hvorfor trusler mod Nordkorea under de gældende omstændigheder ikke ville indebære en reel fare. Men omstændighederne omkring nedskydningen af flyet var usædvanlige: Rusland (Sovjetunionen) var i gang med at mobilisere sine enorme land- og luftstyrker i Centraleuropa, samt flådestyrker i Middelhavet.

Samtidig var Kina i en tilstand, hvor det ville vise sig over for verden, efter kulturrevolutionens isolation, og det antastede derfor Rusland (Sovjetunionen) for at vise sig frem. Dette betød, at hvis Nixon rettede trusler mod Nordkorea, var det sandsynligt, at Kina ville svare igen. Dette kunne muligvis lede til gnidninger og en øget eskalering, som muligvis ville blive udnyttet af England til at opildne mod østblokken. Derfor ville det ikke være klogt, at USA fremturede med nogen form for trusler eller nervekrig, og derfor forblev Nixon tavs.

Således var omstændighederne omkring de to hændelser forskellige, hvilket nødvendiggjorde at foranstaltningerne ved dem var forskellige.

Et øvrigt eksempel er, da Nixon, straks efter hans overtagelse af præsidentembedet, besøgte Europa og hævdede, at han først ville rådføre sig med sine allierede, inden han kontaktede Rusland (Sovjetunionen) vedrørende krisen i Mellemøsten. Man kunne henledes til at tro på denne påstand, hvis ikke der var andre omstændigheder, som med større sandsynlighed kunne være den reelle årsag til den pågældende påstand. For ved nærmere undersøgelse af sagen, viste det sig, at England var i færd med at kontakte de

europæiske stater for at samle dem om sig i spørgsmålet om Mellemøsten og forsøgte at overtale dem til at stå på Englands side mod Rusland, selv hvis dette skulle resultere i en verdenskrig. Således var denne situation farlig, hvilket var årsagen til Nixons aflæggelse af besøget, straks efter hans overtagelse af præsidentembedet, før han udførte nogen anden handling. Årsagen til Nixons besøg i Europa var derfor at skabe splid mellem de europæiske lande og England.

Endnu et eksempel er, da Rusland (Sovjetunionen) i slutningen af 1968 invaderede Tjekkoslaviet og inddrog Warszawapagten med sig, hvorved hele alliancen deltog, med undtagelse af Rumænien. Warszawapagt-landenes hære gik ind i Tjekkoslaviet, under påskud af at beskytte kommunismen, den kommunistiske stat og kommunistpartiet mod mulig vestlig aggression. Disse påståede årsager kan godt have rummet noget sandhed, men omstændighederne omkring invasionen af Tjekkoslaviet var mere alvorlige end et kommunistparti og beskyttelse af kommunismen; især fordi der på daværende tidspunkt blev lagt store anstrengelser i at nyfortolke kommunismen, fra kommunistpartierne selv. Ved nøje undersøgelse af omstændighederne omkring invasionen af Tjekkoslaviet,

viser det sig, at den russiske (sovjetiske) flåde, som lå ved Egyptens kyst, kom under trussel fra England. Forklaringen på dette er, at England mobiliserede sine styrker i Middelhavet, mens "Israel" kunne finde på at angribe Egypten, hvormed Rusland (Sovjetunionen) ville være nødsaget til at intervenere, under påskud af at beskytte kommunismen, og i så fald, ville det være muligt for England at ty til at angribe Rusland (Sovjetunionen). Under disse omstændigheder, var det nødvendigt for Rusland at forberede til krig, og gøre forsyningslinjerne klar.

I den forbindelse, ville en forsyningslinje fra Rusland (Sovjetunionen) gennem Gibraltarstrædet, i en krigssituation, være en vanskelig opgave, udover at det ville være en lang vej. Derfor var det nødvendigt at finde en port til Middelhavet, som lå tæt på Egypten. Rusland (Sovjetunionen) mobiliserede således to millioner soldater, tre tusinde fly samt atomvåben i Centraleuropa, og gjorde Warszawapagt-alliancen klar til at deltage i krigen. Således gik Warszawapagt-alliancen åbenlyst ind i Tjekkoslaviet for at afskrække England, ved at mobilisere sine styrker i Centraleuropa. I denne proces var Warszawapagt-alliancen klar til at trænge igennem Jugoslavien og Albanien for at nå frem til Middelhavet, i tilfælde af at Rusland (Sovjetunionen) kom i sammenstød, i krig med England. Invasionen af Tjekko-

slovakiet under påskud af at beskytte den kommunistiske stat, betragtes således som en handling, som tilsigtede at true England, et forberede til krig og at sætte Warszawapagt-alliancen i krigsberedskab.

På denne måde sammenkædes de politiske handlinger med deres oprindelse. De sættes i forbindelse med deres omstændigheder og forhold og skal forstås i lyset af dagen, hvorpå de indtræffer, og ikke i lyset af dagen før. Samtidig skal de udviklinger og ændringer, som finder sted på én dag, og endda inden for en time, bemærkes. Man må ikke stå stille, i en tid som er forbi, omend det er for en time eller for minutter siden. Man skal derimod bevæge sig med tiden og forstå tingene og handlingerne i lyset af det seneste øjeblik i tiden, ved at forstå det, som indtræffer i det pågældende øjeblik af sager og handlinger.

Således verdens store sager, samt stormagterne som påvirker den internationale politik. Ydermere var dette en opklaring af måden hvorpå, politiske handlinger forbindes til deres oprindelse og sættes i forbindelse med deres respektive omstændigheder og forhold, samt at disse skal forstås på selve dagen eller rettere sagt i timen, hvor de indtræffer, da begivenhederne ændrer sig og bevæger sig hurtigt.

Årsagerne til verdens elendighed

Der er ingen tvivl om, at verden har været i elendighed på grund af stormagterne, siden disse stater tog kontrol over den som værende storstater.

Verden er ulykkelig, grundet idéen om den internationale familie eller det internationale fællesskab, og den er elendig grundet kolonialismen, siden den kapitalistiske ideologi kom til verden, dvs. siden kolonialismen kom til. Verden vil ligeledes fortsætte med at være i elendighed, så længe myten om det internationale fællesskab eller den internationale familie fortsætter med at eksistere; så længe stormagterne fortsætter med at konkurrere om verden og kontrollere den, og så længe kolonialismen fortsætter med at eksistere noget sted, uanset hvor meget dens former ændres og dens fremgangsmåder varierer. Derfor kan redningen af verden fra den elendighed, som den vakler rundt i, og placeringen af den på lykkens vej, kun finde sted, hvis disse tre problemer behandles, dvs. kun hvis disse tre faktorer fjernes fra verden: Myten om den internationale familie, stormagternes kontrol og hegemoni, samt eksistensen af kolonialismen og monopolisering.

Hvad den internationale familie angår, bygger denne grundlæggende på et falskt fundament og har gjort det, siden den kom til verden. Den internationale familie blev i begyndelsen baseret på det grundlag, at den skulle være en familie for de kristne stater i Vesteuropa, for at udgøre én sammenslutning, der skulle stå imod den islamiske stat. Sidenhen blev de kristne stater i Østeuropa indlemmet, hvormed den blev til en kristen familie i Europa. Den fortsatte således fra det 16. århundrede, dvs. fra at den islamiske stat forvandlede sig til en styrke der stormede gennem Europa. Denne tilstand fortsatte indtil den sidste halvdel af det 19. århundrede, dvs. indtil 1856, hvor den islamiske stats svaghed nåede så vidt, at den blev kaldt den syge mand. Fra den tid, begyndte konspirationerne om at fordele boet efter den islamiske stat, altså fordelingen af dens territorielle besiddelser. I al den tid, dvs. i ca. tre århundreder, betød den internationale familie "den kristne familie" og indebar fjendskabet til den islamiske stat.

Selvom den internationale familie udelukkende var en familie for kristne stater, og for kristne stater i Europa, og at ikke-kristne stater blev forbudt at være med, blev den alligevel kaldt den internationale familie og det internationale fællesskab, hvilket gav den, og alene den, det internationale islæt, med eneretten i hele verden til at drøfte de

internationale anliggender. Sagen havde været mindre alvorlig, hvis denne kristne familie havde nøjedes med at være en kristen forsamling, endda en kristen forsamling over for Islam, men denne forsamling indtog en position som værende international. Dette skete ved, at idéen om den internationale familie tog sin form og blev grundlagt på basis af de kristne stater. Således blev det internationale felt og de internationale sager gjort til denne internationale families område. For at gøre dette permanent og organisere det, blev der i den internationale familie vedtaget konventionelle principper, som senere hen blev kaldt international lov. Det skete på den måde, at de tog de internationale aftaler, som var indgået mellem de kristne stater, og de normer, som var herskende mellem de kristne fællesskaber, som værende grupper, og gjorde dem til internationale regler, eller til såkaldt international lov.

Således er den internationale familie, i dens oprindelse, funderet på den internationale kristne, europæiske familie; og international lov er, i dens oprindelse, funderet på de traktater, som blev indgået mellem de kristne europæiske stater, samt den herskende norm mellem de kristne europæiske grupper. At kalde de kristne europæiske stater alene den internationale familie er forfalskning og vildledning, fordi verden ikke kun består af den kristne

familie alene. De idéer, som egner sig til at være international lov, er ikke alene traktater og normer mellem de kristne europæiske stater, men de idéer, som egner sig til dette, er derimod samlingen af de normer, som eksisterer mellem de menneskelige grupper, der findes i hele verden, og de aftaler og traktater, som indgås mellem de menneskelige grupper i hele verden. Derfor er konceptet om den internationale familie grundlæggende forkert, og konceptet om den internationale lov er grundlæggende forkert.

Det havde været muligt at undgå dette, hvis disse stater anerkendte verdens øvrige stater. Realiteten er dog, at denne familie absolut ikke accepterede at anerkende andre og oprindeligt kun accepterede at optage en stat som medlem, hvis den var kristen. Men i den anden halvdel af det nittende århundrede, accepterede den at optage nogle stater, som ikke var kristne, som en del af den internationale familie. Dog accepterede den internationale familie fortsat intet andet end de konventionelle regler, som den havde vedtaget, som værende kristne europæiske stater. Derfor blev den osmanniske stat afkrævet at afstå fra at styre med Islam i dens internationale anliggender, hvilket blev gjort til en betingelse for optagelse. Den osmanniske stat blev således først accepteret som medlem, efter at den havde accepteret denne betingelse og underlagt sig de kristne staters standard-

regler. Det betyder, at denne familie accepterede optagelsen af visse stater, men accepterede absolut ikke andet end egne regler og normer i de internationale forhold.

Denne tilstand fortsatte indtil Første Verdenskrig, hvorefter den islamiske stat ophørte med at eksistere. Det var således også muligt at undgå denne tilstand efter Første Verdenskrig, idet at den fjende, som var årsagen til etablering af den internationale familie, samt hvis bekæmpelse var årsagen til etablering af de internationale regler, var elimineret. Men sådan gik det ikke. Disse stater fastholdt det grundlag, som var fundament for den internationale familie og de internationale regler. Derfor blev disse stater enige om at etablere en international organisation, som skulle manifestere den internationale familie, uden at gøre denne organisation tilgængelig for alle stater, men derimod forbeholdt visse stater. Disse stater accepterede i den forbindelse at optage visse ikke-kristne og ikke-europæiske stater i deres organisation, men accepterede intet andet end de konventionelle regler for de kristne europæiske stater, og de havde ingen interesse for normerne og tankerne hos de øvrige stater i verden. Dette betød, at den internationale familie reelt var de kristne europæiske stater, samt de stater, der indtrådte i den internationale familie med accept fra den internationale kristne familie.

Da FN sidenhen blev etableret, var medlemskabet forbeholdt de stater, som havde deltaget i krigen mod Tyskland, dvs. de kristne stater og de stater, som fulgte disse. Men USA fik udvidet medlemskabet af FN, og det tillod verdenslandene at indtræde i det. Dette var med det formål at udbrede sin indflydelse i verden og indlemme de stater, som var under USA's kontrol. Men USA og de øvrige kristne stater tillod ikke andre principper at snige sig ind i den internationale lov eller i FN. De kristne staters regler vedblev derimod med at være fundamentet i den internationale lov, og er selve den internationale lov og FN-systemet. Selv østblokken, under Ruslands ledelse, formåede ikke at ændre noget i fundamentet for den internationale lov, på trods af, at den adopterede det kommunistiske livssyn, som er i modstrid med det kapitalistiske system og i modsætning til de principper, som de kristne stater henholder sig til. Østblokken formåede heller ikke at indføre nogen af sine ideer i dette system. Derfor fortsatte de konventionelle regler for de kristne eller de kapitalistiske stater med at være de eneste regler, som styrede de menneskelige grupperinger, som findes på hele kloden. De tillagde ikke de andre staters normer og tanker nogen betydning overhovedet, og således fortsatte den internationale familie i realiteten med at betyde familien for de kristne eller de kapitalistiske stater. Dette er selvom, at mange stater blev accepteret som medlemmer i

denne familie. Derfor er det nødvendigt at genoverveje konceptet om den internationale familie samt betydningen af den internationale lov.

Hvad der har gjort ondt værre er, at de kristne europæiske stater, eller de kristne stater, ikke holdt sig til at lade det være en moralsk forpligtelse at implementere de konventionelle regler, som det ellers har været tilfældet med internationale normer. Disse normer blev udviklet til den internationale lov, og det blev ikke udelukkende ladet være op til de stater, der havde forpligtet sig til dem, at implementere disse, men normerne blev gjort til lov, som opretholdes med våbenmagt. Implementeringen af dem blev gjort til en pligt for alle stater i verden, uanset om disse stater havde forpligtet sig til overholdelsen af disse love eller ej. Således gjorde stormagterne dem selv, i tidligere tider, til den institution, som skulle opretholde sikkerhed og orden i den internationale gruppe. Derved blandede disse stater sig i andre staters anliggender, hver gang de vurderede, at der forelå en trussel mod freden eller et brud på deres orden. Intet kunne afholde disse stater fra at intervenere i en stat eller fra implementering af de konventionelle regler, som stormagterne var blevet enige om, bortset fra denne stats styrke og stormagternes manglende evne til at gå i konfrontation mod den.

Før Første Verdenskrig, gjorde de kristne europæiske stater dem selv, kollektivt eller enkeltvis, til den internationale politimand i verden for at gennemtvinge verdensordenen. Selv efter etableringen af Folkeforbundet og sidenhen FN, fortsatte de kapitalistiske stater med at gøre dem selv til den internationale politimand i verden for at implementere deres lov og orden. USA's og Storbritanniens intervention i Mellemøsten i 1958, ved landsætning af de amerikanske soldater i Libanon og britiske soldater i Jordan, samt de to landes invasion af Irak i 2003, er klare eksempler på disse kapitalistiske staters udnævnelse af dem selv som international politimand til at håndhæve den internationale lov eller den såkaldte verdensorden. Dette med den internationale familie har således været en af de værste handlinger og en af årsagerne til verdens lidelse under den internationale familie i den europæiske udgave og under den såkaldte internationale lov. Derfor er det nødvendigt at løse dette spørgsmål, for at gøre verden fri af dette og redde den fra elendighed.

Løsningen til denne sag er, at hvis der absolut skal etableres et internationalt fællesskab i det internationale samfund, må det internationale samfund ikke sammenlignes med det normale samfund. Det skyldes, at det er nødvendigt i det normale samfund at have en instans, som fjerner

uretfærdighed og strid, og som dømmer i tvister mellem mennesker. Derfor er det nødvendigt, at ethvert samfund har en stat, en autoritet og en lov, som skal implementeres over menneskene. Det internationale samfund derimod, består af menneskelige grupperinger, som har etableret indbyrdes forhold, og ikke individer, som har etableret indbyrdes forhold. Hver enkelt af disse grupperinger har en betingelsesløs og uforbeholden ret til suverænitet og fri vilje. Derfor betyder enhver udenlandsk tvang mod denne gruppering eller stat, at den fratages dens suverænitet, og dette er slaveri. Det kommer til udtryk i kolonisering, påtvingelse af kontrol og tvang gennem brug af magt. Endvidere er enhver forhindring af en menneskelig gruppering eller stat i at udføre sine beslutninger, at lænke den med kæder og påføre den lammelse. Der må derfor ikke eksistere en autoritet over de menneskelige grupperinger, som er på lige fod med autoriteten inden for den enkelte menneskelige gruppering. Med andre ord, må det internationale samfund ikke blive en gruppering, som danner fundament for en autoritet, der har beføjelsen til varetagelse af anliggender. Dvs. der må ikke eksistere en global stat, som styrer flere stater, og der må ikke eksistere en global stat, som har autoritet over flere menneskelige grupperinger. Derimod, skal de enkelte menneskelige grupperinger fortsætte med at have egen entitet, autoritet og fri vilje.

Hvis der absolut skal etableres et internationalt fællesskab af disse grupperinger, må det ikke være en global stat. Endvidere skal denne gruppe grundlæggende etableres af dem, som selv vælger at tilslutte sig den, og ikke af en bestemt stat med bestemte opfattelser, eller en stat som er stærkere end de andre stater. Denne internationale gruppe skal etableres af alle dem, som ønsker det, med frit valg til at etablere gruppen, uanset typen af deres koncepter, og uanset graden af deres styrke og indflydelse. Ydermere skal enhver stat, som ikke har været med til at grundlægge den internationale gruppe, have mulighed for at tilslutte sig den internationale gruppe til enhver tid, den ønsker, og samtidig opnå samme rettigheder og pligter, som de stater, der har grundlagt den internationale gruppe. Endvidere skal alle stater være frie til at forlade den internationale gruppe til hver en tid, de ønsker det. Desuden skal ingen stat i den internationale gruppe tvinges med magt til at fuldføre nogen beslutning. På denne måde vil den internationale gruppe være en reel international gruppe, og ikke en særlig familie, som falskt og løgnagtigt bliver kaldt en international familie; ej heller en global stat, som falskt og løgnagtigt bliver kaldt De Forenede Nationer.

Dette er, hvad den internationale familie angår. Med hensyn til den internationale lov, er det ikke korrekt, at der er en

international lov for den internationale gruppe eller for verdenslandene. Der skal derimod kun være en administrativ lov for den internationale gruppe, som organiserer dens administrative anliggender og definerer måden hvorpå, den forvalter sine aktiviteter. Denne administrative lov skal vedtages af et flertal ved afstemning, og flertallet kan ændre og korrigere den, alt efter begivenhederne, og hvad disse begivenheder påkræver.

Når det kommer til den såkaldte internationale lov, er det fejlagtigt, at den eksisterer, og der må ikke nedfældes en sådan. Det er fordi, at en lov er magthaverens ordre, og der eksisterer ikke en global stat eller en global magthaver. Det er tilmed fejlagtigt, at der eksisterer en global stat, som udgør en autoritet over alle stater, fordi det er umuligt, at en sådan stat eller autoritet findes, og at hævde dens eksistens betyder eksistensen af krige og blodige konflikter. Der må derfor ikke eksistere en global stat eller en global autoritet, og følgelig må der ikke eksistere eller nedfældes en international lov. Dette skyldes tre årsager:

- 1- En lov er magthaverens ordre, og der er ingen autoritet, som bestemmer over alle stater i verden eller over det internationale samfund. Derfor er der ingen international lov, og eksistensen af denne lov er grundlæggende ugyldig.

- 2- En lov er per definition obligatorisk at eksekvere, og der skal derfor eksistere en autoritet til at håndhæve den. Men det er ukorrekt, at der eksisterer en global autoritet, som iværksætter sine ordrer med magt over alle stater i verden. Dette vil nemlig medføre krige og blodige konflikter.
- 3- Loven organiserer forhold, og internationale forhold opstår mellem de menneskelige grupperinger gennem frivillighed. Staterne med indbyrdes forhold organiserer således disse forhold i henhold til deres interesser og med indbyrdes accept. Disse indbyrdes forhold vil være forskellige og anderledes end forhold, som eksisterer mellem nogle af de andre stater. Derfor skal de internationale forhold mellem stater organiseres gennem aftaler og ikke love, og de reelle, eksisterende forhold organiseres ikke af andet end aftaler. Således findes der ikke en international lov, som organiserer forholdene mellem alle stater. Grundet ovenstående, er det fejlagtigt, at der eksisterer en international lov.

De fleste mennesker, selv i vesten, har da også afvist eksistensen af en generel international lov og taget afstand fra at forpligte stater til nogen international lov, dvs. at tvinge dem til at implementere international lov. Siden opståen af idéen om international lov, har der hersket uenighed mellem vestens lærde om principperne for denne, og mange har sået tvivl om dens forpligtende styrke. Kant og Hegel i Tyskland

og Hobbes og Austin i England, samt deres følgere, afviser eksistensen af en generel international lov. Mange af vestens øvrige lærde tilslutter sig denne holdning, og selv de vestlige lærde, som tilslutter sig princippet om den internationale lov, mener ikke, at denne lov skal eksistere som en lov, der skal implementeres på en forpligtende måde, men derimod at den blot skal være et moralsk princip, som ikke udløser et juridisk ansvar i tilfælde af brud på det. Selv de, som forsøger at finde påskud for legitimiteten af den internationale lov, bekræfter med deres undskyldninger, at den internationale lov ikke findes, men at det, som derimod findes, er den internationale norm. Det er således et fåtal af tænkere, selv i vesten, som tilslutter sig holdningen om eksistensen af en generel international lov. Det, som kan bekræftes, er eksistensen af den internationale norm og intet andet.

Den gængse norm mellem de menneskelige grupperinger er noget, som eksisterer. En del af denne norm er en generel norm, som har eksisteret mellem de menneskelige grupperinger siden tidernes morgen og indtil nu. Som eksempel på denne type af normer kan nævnes afholdelse fra drab på udsendinge eller det, som hedder ambassadørernes immunitet. Den anden type af normer er særlige normer mellem bestemte grupperinger. Som eksempler på denne type kan nævnes det, som var normen blandt araberne, med

ikke at forhindre nogen i at besøge det hellige hus. Disse normer eksisterer uden tvivl, og er ikke love. Derimod er de skikke, som bliver til gennem gentagelsen af bestemte situationer fra alle grupperinger eller mellem bestemte grupperinger. Derfor er den internationale norm noget, som eksisterer, modsat den generelle internationale lov, som ikke eksisterer.

Afslutningsvis er der punktet om implementering af den internationale lov over menneskene ved hjælp af magt. Denne påtvungne implementering må ikke finde sted; fordi skal denne ske i kraft af en global autoritet, dvs. en global stat, så er dette umuligt, da den globale stat ikke findes. Og hvis denne tvang finder sted gennem en gruppe af stormagter, om det er to stater eller flere, så er denne påtvingelse en aggression og ikke implementering af en lov. Dette skyldes, at ifald en eller flere af staterne, som står for at implementere loven over andre, selv bryder denne lov, vil de øvrige stater ikke kunne håndhæve loven over for disse stater, da dette vil betyde krig. Med andre ord: Hvem kan håndhæve loven over for en stat eller flere stater, som bryder den lov, de selv implementerer over andre?! Svaret er naturligvis ingen. Derfor er de stærke staters håndhævelse af loven over for de mindre stater, eller de svage stater, i virkeligheden aggression og ikke implementering af den

internationale lov. Således er det tydeligt, at der ikke eksisterer en håndhævelse af den generelle internationale lov over for alle stater, hvorfor der ikke skal tænkes i idéen om at implementere den internationale lov ved brug af magt, da dette ikke vil være andet end aggression.

Det er ligeledes tydeligt, at der ikke må eksistere en international lov. Endvidere er eksistensen af sådan en lov umulig i virkeligheden. Det, som derimod reelt eksisterer, er aftaler, som indgås mellem stater, samt normer, som de bliver enige om, vedrørende disse indbyrdes aftaler og vedrørende forhold i krig og i fred mellem de menneskelige grupperinger. Hvis der nødvendigvis skal etableres en international gruppe, skal den derfor ikke have andet end en administrativ lov. Endvidere skal gruppens arbejde bestå i at se på de internationale normer samt brud på disse, herunder normer vedrørende de internationale aftaler, i forhold til indgåelse, implementering og udtrædelse af disse aftaler o.l.

Dog er det ikke alle internationale normer, som skal tages, men kun dem, som er opstået i det internationale samfund, som den internationale gruppe består af. Endvidere skal disse normer ikke opstå gennem beslutninger der vedtages af staterne, da dette vil være en fejl og yderst skadeligt. Derimod skal de opstå gennem staternes opretholdelse af disse normer over en længere periode, indtil disse bliver

rodfæstet. Ydermere skal staterne af egen drift mene, at disse normer skal efterleves.

Hvad angår staternes efterlevelse af disse normer, sker dette gennem gentagelsen af princippet, sagen eller konceptet, som anses for at være en norm. Dette er fordi, menneskers udførelse eller terminologi om noget alene ikke gør det til en norm, men det skal derimod gentages, før det bliver til en almen norm. Denne norm er således det, som den internationale gruppe undersøger, når den skal undersøge de internationale stridigheder og forseelser, som finder sted fra staterne i den internationale gruppe.

Således er den internationale norm, i dens sande betydning, det som bliver undersøgt når internationale stridigheder skal løses. Endvidere må der ikke spekuleres i at implementere denne internationale norm gennem magt, men den skal alene opretholdes gennem den offentlige opinion og den moralske faktor. Medlemslandene i den internationale gruppe beslutter tilmed ikke at betragte et givent princip eller en bestemt sag for at være en international norm, førend gruppen er sikker på, at dette princip eller denne sag vitterligt er blevet en norm. Og da vil disse stater have en overbevisning om, at denne norm er obligatorisk at efterleve, og dermed vil der ikke være behov for at implementere normen gennem brug af magt. Ydermere vil styrken af den

offentlige opinion mod den stat, som bryder normen, tvinge den, gennem frivillighed og ved egen drift, til efterlevelse af normen, endda mere end den udenlandske fysiske tvang. Den menneskelige grupperings frygt for at blive set ned på, grundet dens brud på den almene norm, har større påvirkning end dens frygt for den fysiske tvang. Derfor overlades det til den offentlige opinion og til den moralske faktor at implementere den internationale gruppes beslutninger, og dette vil være metoden til at implementere dem.

Hvad angår verdens lidelse, som er forårsaget af stormagterne, skyldes den ikke det faktum, at en stat kan være en stormagt, men derimod bunden i stormagters sammenslutning og enighed om at fordele interesser og nytte. Denne form for sammenslutning er roden til ondskaben, og behandlingen af dette problem skal derfor fokuseres på selve stormagternes sammenslutning og ikke på, at en stat er en stormagt i sig selv.

”Den hellige alliance” var den første alliance mellem stormagter, og den blev dannet for at fordele interesser og nytte mellem disse storstater. Alliancen blev dannet for at beskytte tronerne for de konger, som var med i alliancen, for at slå ned på enhver revolutionær bevægelse, som opstod mod disse konger, eller mod de handlinger, de besluttede sig

for, samt for at give dem mulighed for at intervenere mod enhver stat i verden under påskud af, at den udgjorde en trussel mod freden eller stabiliteten. Denne alliance var en katastrofe for verden og for Europa i særdeleshed. Det er korrekt, at de europæiske befolkninger formåede at sabotere alliancens påvirkning og lamme dens styrke. Revolutioner brød ud, og alliancens beslutninger blev brudt, men ideen om stormagternes sammenslutning for at fordele interesser og nytte har hersket siden da. Således startede Frankrig en revolution, væltede monarkiet og erklærede en republik. I Belgien var der revolution, og det løsrev sig fra Holland og blev selvstændigt. Det tyske folk formåede at eliminere småstaterne, som det bestod af, og etablerede den tyske union. Alt dette var imod sammenslutningen af de fem konger i den hellige alliance. Men disse storstater formåede selv, efter at have ændret deres styre, at fastholde idéen om den internationale sammenslutning. Denne sammenslutning var senere årsag til Første Verdenskrig og ligeledes til Anden Verdenskrig.

Det er også korrekt, at USA og Rusland (Sovjetunionen), med deres aftale, eliminerede de to internationale sammenslutninger, dvs. den kommunistiske og den kapitalistiske lejr, og på denne måde fjernede faren for tredje verdenskrig, efter Khrusjtjovs og Kennedys aftale i Wien i 1961. Men reelt

fjernede de to stater de eksisterende internationale sammenslutninger ved at danne en ny sammenslutning mellem sig, hvorfor de ikke løste problemet med sammenslutning mellem storstater. De ændrede blot denne sammenslutning til deres fordel ved at etablere en ny indbyrdes sammenslutning. USA og Rusland (Sovjetunionen) skabte på denne måde en ny trussel, som bestod i opdelingen af verden mellem dem, hvilket skadede den internationale tilstand. I stedet for at løse problemet med den internationale sammenslutning, komplicerede de og konsoliderede sammenslutningen samt fjernede muligheden for, at de mindre stater kunne drage fordel af uenigheden mellem de to stormagter, til fordel for deres egne sager. Endvidere resulterede sammenslutningen mellem de to stater i en større fare for den internationale politik.

Således vil der altid være en trussel mod freden, hver gang der er en sammenslutning. Sammenslutning mellem staterne udgør rettere sagt en fare for de øvrige stater, uanset om det er små eller store, og uanset om det er en sammenslutning i den traditionelle form, hvor sammenslutningens stater fordeler byttet mellem sig (ligeligt), eller sammenslutningen i dens nuværende form, hvor stormagt nummer et (USA på nuværende tidspunkt) bruger sammenslutningens stater til at opnå sine egne interesser først og fremmest, og til at få

størstedelen af byttet, uden at efterlade andet end ubetydelige rester til sammenslutningens andre medlemmer. Dette var hvad der skete for den internationale koalition i den anden golfkrig, da Irak invaderede Kuwait, hvorefter USA igangsatte sin barbariske aggression mod Irak i begyndelsen af 1990'erne. USA allierede sig i den forbindelse med ca. tredive stater. Ligeledes i USA's aggression mod Irak i begyndelsen af 2003, hvor USA inddrog ca. tredive stater med sig i Irak, under forskellige alliancebetegnelser.

Sammenslutninger, i alle deres former, udgør ren ondskab på den internationale scene. Derfor skal idéen om de internationale sammenslutninger behandles meget hurtigt, uanset om sammenslutningen er mellem stormagter eller mellem stor- og småstater.

Hvad angår behandlingen af dette problem, er vores holdning, at idéen kun kan behandles, ved at ændre opfattelsen fundamentalt, fordi menneskets adfærd i livet sker i henhold til dets opfattelser om dette liv. Således skal denne opfattelse i første omgang ændres hos de befolkninger, som danner grundlag for de stormagter, som tilslutter sig idéen om den internationale sammenslutning. Derefter skal de internationale sammenslutninger fjernes fra eksistensen. Så længe dette koncept ikke ændres, vil verdens

lidelse grundet stormagterne fortsætte, og lidelsen vil endda muligvis blive meget værre.

Hvad angår måden hvorpå, denne opfattelse ændres, skal det ske ved, at der skabes en international offentlig opinion imod disse sammenslutninger, hvilket er den effektive behandling af dette problem. Beviset på dette er, at idéen om kolonisering af de svage befolkninger, i det nittende århundrede, var en kilde til stolthed og ære hos alle Europas stater, store som små. De konkurrerede i vildskab om at kolonisere folkeslagene og nationerne; og alle Europas stater deltog uden nogen forskel mellem Storbritannien og Holland, eller mellem Tyskland og Belgien, eller Frankrig og Spanien. Samtlige Europas stater drog ud for at kolonisere folkeslag. Men da den kommunistiske stat blev etableret i Rusland, efter Første Verdenskrig, adopterede den bekæmpelsen af kolonialismen og angreb den hårdt og voldsomt. Endvidere tilskyndede den verdens befolkninger til at bekæmpe kolonialismen og opildnede dem mod kolonialisterne. Og ved tiden omkring Anden Verdenskrig var der opstået en overvældende offentlig opinion imod kolonialismen. Derfor blev der i FN's charter nedfældet paragraffer om kolonialismens ophør i verden.

Idéen om befrielse spredte sig i verden. Så kolonimagterne måtte give afkald på koloniseringen, og de blev nødsaget til,

under presset fra den globale offentlige opinion, at give de koloniserede befolkninger deres frihed og selvstændighed, skønt nogle af staterne brugte dette til at ændre formen på kolonialismen.

Under alle omstændigheder, formåede den offentlige opinion at ændre synet på kolonialismen, og på samme måde vil det også være for stormagterne, eller rettere sagt, sammenslutningen af storstaterne. Derfor skal de befolkninger, som har lidt og stadig lider af elendighed og katastrofer under stormagternes sammenslutning, ikke gøre andet end at iværksætte seriøse forsøg på at bekæmpe idéen om stormagternes sammenslutning nådesløst, indtil det lykkedes for dem at eliminere denne idé.

Men den ultimative fjernelse af denne idé kræver en stærk stat, som adopterer fjernelsen af idéen om de internationale sammenslutninger. Eftersom de nuværende stormagter tilslutter sig denne idé fra forskellige vinkler, for at tjene egne interesser, bliver det svært for befolkningerne, som lider under idéen om sammenslutninger, at få succes med at fjerne denne idé fra eksistensen. medmindre disse befolkninger formår at etablere en stærk stat, som adopterer idéens afskaffelse. Etableringen af den islamiske stat er sandsynligvis derfor det eneste håb for de undertrykte befolkninger, for at blive befriet fra denne idé.

Tilbage er punktet om kolonialismen eller udplyndringen af befolkningernes ressourcer og nedværdigelse af dem. Selvom verden har taget rimeligt store skridt i bekæmpelsen af idéen om dette, udgør den dog stadig den farligste handling, som de svage befolkninger lider under, samt den praksis, som udgør den største trussel mod den lokale og internationale stabilitet. Krisen i Congo, som varede ved i flere år, og som stadig udgør et område for kolonialisme, samt den nuværende krise i Mellemøsten, er eksempler på kolonialismens trussel mod stabiliteten. Derfor er en af de største prioriterer at løse problemet med kolonialismen.

Kolonialismen er en uadskillelig del af den kapitalistiske ideologi, og den er endda ideologiens metode til at føre sin idé ud i livet. Derfor er der ingen anden vej til at løse problemet med kolonialismen fra roden end ved at bekæmpe den kapitalistiske ideologi og fjerne den fra eksistensen. Der skal derfor ydes anstrengelser for at fjerne den kapitalistiske ideologi og tilintetgøre den.

Tidligere gik kommunismen en del af vejen i at løse problemet med kolonialismen og bekæmpe den kapitalistiske ideologi. Men kommunismen gik frem med en fejlagtig idé og en skæv bekæmpelse. Kommunismen bekæmpede doktrinen om adskillelse af religion fra staten med idéen om materiens evolution. Men doktrinen om

materiens evolution er fejlagtig og strider mod menneskets natur, hvorfor den ikke fandt en accept i de kapitalistiske samfund. Endvidere påvirkede denne idé ikke adfærden i livet hos dem, som adopterede den, fordi at den, som tror på materiens evolution, ikke finder et problem i at praktisere adskillelsen mellem religion og stat, da denne idé både kan omfavnes af den, som erkender Allahs (Guds) eksistens, og den, som benægter Hans eksistens. Denne idé indebærer nemlig hverken ateisme (gudsbenægtelse) eller tro, men derimod at religion ikke tillades at styre statens anliggender, hvilket ikke påvirker adfærden i livet hos den, som er overbevist om den materialistiske evolution. Følgelig finder vi, at det kommunistiske livssyn ikke påvirkede de kapitalistiske samfund og ikke skabte nogen ændring i disse.

Hvad angår kommunismens bekæmpelse af kapitalismen, begyndte den med Karl Marx' tanker og de kommunistiske filosoffer, som kom efter ham. Således dannede kommunismen følgere blandt individer og grupper, men den formåede ikke, udelukkende gennem studie og undersøgelse, at få hele befolkninger til at omfavne den. Ydermere, var kommunismens metode til at manifestere sig i en entitet, dvs. i en kommunistisk stat, en fejlagtig og utopisk metode. Denne metode er forkert, da den gjorde etableringen af staten til en vej for den ultimative afskaffelse af selvsamme

stat. Endvidere var den utopisk, fordi den ønskede at gøre revolutionen global, indledningsvis med de industrielt udviklede befolkninger og derefter hele verden. Derfor blev Lenin nødsaget til at modsige denne metode under påskud af at fortolke den. Han etablerede den kommunistiske stat i Rusland, som på daværende tidspunkt var industrielt tilbagestående, sammenlignet med Europa. Desuden etablerede han den alene i Rusland. Senere hen, efter tre årtier, allierede Lenins efterfølgere sig med den største kolonimagt, som er USA. Altså allierede de sig med kolonialismen. Resultatet af denne alliance blev, at kommunismen kollapsede definitivt, og den førende kommunistiske stat ophørte med at eksistere. Således mislykkedes kommunismen med at realisere dens mål, hvorfor det er nødvendigt at søge efter en anden behandling til bekæmpelse af kapitalismen og eliminering af kolonialismen. I den forbindelse, findes der intet andet end Islam, som har evnen til dette. Islam er endda den eneste løsning til afskaffelse af kolonialismen og destruering af kapitalismen.

Islams løsning bygger på at fremlægge den omfattende idé om universet, mennesket og livet i det globale diskussionsforum, samt at indføre denne idé i erklæringen for den internationale gruppe, som skal stå for iværksættelsen af den

internationale norm gennem accept og frit valg. Denne internationale drøftelse af den omfattende idé om universet, mennesket og livet, er det, som vil ændre opfattelserne, afskaffe de forkerte koncepter og genoprette den internationale norm. For kolonialismen er udtryk for et bestemt livssyn, og den vil ikke blive elimineret, førend dette livssyn ændres.

Selvom den internationale offentlige opinion, som blev skabt mod kolonialismen, har påvirket denne, har den hverken elimineret den endegyldigt eller svækket dens tilstedeværelse. Derimod har den blot fået kolonialismen til at ændre sin fremgangsmåde. De lande som blev koloniseret i Afrika, Asien og Latinamerika er således stadig kolonier, selvom disse kolonier formelt set er grundlagt som selvstændige stater. Disse kolonier vil ikke blive befriet gennem andet end revolutioner samt lokale og internationale krige. Men så længe stormagterne, som eksisterer i verden, adopterer kolonialismen som en idé, og sætter deres kræfter i tjeneste for denne idé, så er der ingen anden vej til at fjerne kolonialismen fra verden, end at fjerne den fra sindene hos dem, som adopterer denne idé som værende deres livssyn.

Det er korrekt at kolonialismen skal bekæmpes materielt, og at den offentlige opinion mod den skal fortsætte, samt at der skal ydes de største anstrengelser for dette, men dette er ikke

den endegyldige behandling. Den effektive behandling vil være at fremlægge Islam som en omfattende idé om universet, mennesket og livet, i det internationale diskussionsforum, hvor den vil blive drøftet af alle befolkninger og nationer. Endvidere skal denne omfattende idé gøres til genstand for undersøgelse og diskussion mellem alle stater, og i særdeleshed staterne i den internationale gruppe. Dette alene er den effektive behandling for kolonialismen. Denne behandling kan dog kun blive iværksat, når den stærke islamiske stat eksisterer på den internationale scene.

Disse er således de tre sager, som verden lider under, og som udgør en forhindring mellem verden og vejen til lykke. Og således fremgangsmåden for at behandle disse tre katastrofer. Det skal dog understreges, at løsningen af disse tre sager, som verden lider under, ikke betyder, at krige, eller uro og ustabilitet forhindres. Det vil heller ikke betyde afslutningen på de internationale fælder, politiske manøvrer eller lumske træk. Men det vil betyde afskaffelsen af et forfærdeligt kollektivt mareridt, som har været svært at komme af med. Desforuden er stridigheder mellem stater en naturlig ting. Ligeledes er det en naturligt, at stater tyer til krig, og at der opstår manøvrer og træk. Men alt dette vil være individuelle eller afgrænsede sager, hvor det ikke er hele

verden, som bliver trukket ind i krig, som det var tilfældet med de to verdenskrige. Endvidere vil staternes tænkning, under denne nye virkelighed, ikke afgrænse sig til at udsuge nogle befolkningers blod, som tilfældet er nu. Der vil derimod være tænkning fra den menneskelige natur af henholdsvis retledning og vildledning, godhed og ondskab. Således vil der være noget af hver ting, og ikke udelukkende ondskab, som det er tilfældet i dag og har været det, siden idéerne om storstaternes sammenslutning, den internationale familie samt kolonialismen opstod. Derfor er det nødvendigt at sætte en grænse for denne ondskab, som har domineret verden i flere århundreder, og det er derfor nødvendigt at etablere den stat, som er i stand til at gøre dette, og den stat kan kun være den islamiske Khilafah.

Måden hvorpå, man påvirker international politik

Man kan stille spørgsmålet: hvordan kan det lade sig gøre for individer at påvirke den internationale politik? og endda: hvordan kan partier påvirke staternes retning? Især når denne retning har lagt sig fast over tid og har varet i flere århundreder. Svaret på dette er, at når individer eller partier følger de politiske begivenheder og fordyber sig i den internationale politik, må dette ikke ske for den mentale fornøjelses skyld og for intellektuel adspredelse, ej heller må det være for læringens skyld eller for forøgelsen af mængden af oplysninger. De bør derimod følge med i de politiske begivenheder, for at de skal varetage verdens anliggender, og for at de overvejer den måde, de kan påvirke verden på. Dvs. for at de kan være politikere; og en politiker tilsigter absolut ikke den mentale nydelse, selv hvis vedkommende måtte være en af de dybeste tænkere. Når politikeren følger med i politik og forstår sig på den internationale stilling, og den internationale tilstand, og følger med i den internationale politik, er det udelukkende som værende politiker, og ikke fordi vedkommende er begavet eller en tænker. At være en politiker betyder, at man arbejder for at varetage verdens

anliggender, altså at man arbejder for at påvirke den internationale politik.

Dette er den ene side af sagen. Den anden vinkel er, at politikeren ikke agerer ud fra en forestilling om, at han arbejder alene, men derimod som en del af en nation og som en del af en entitet, dvs. i en stat. Selv hvis personen ikke er blandt dem, som beslutter statens politik eller eksekverer den, er han én som går efter at være det, eller også er han blandt dem, som stiller beslutningstagerne og udøverne til regnskab; og på denne måde påvirker han internationalt, selv hvis han vedbliver med at være et individ uden beføjelser til beslutning eller udøvelse.

Når politikeren er som beskrevet i ovenstående, vil han være påvirkende, da staten, hvis entitet han er en del af, enten påvirker hans type, eller også arbejder han, og hans lignende for at få deres stat til at påvirke den internationale politik og den internationale tilstand. På denne måde opnås frugterne af de politiske opfattelser, nemlig at få staten til at påvirke den internationale politik og den internationale tilstand. Dette sker ved at danne de politisk bevidste individer, som forstår sig på de politiske handlinger, som finder sted i verden, især fra stormagterne.

Således er det første skridt til at påvirke den internationale politik og den internationale tilstand at krystallisere de politiske opfattelser. Og den første byggesten er at få individerne til at følge de politiske handlinger og forstå sig på international politik, dvs. at skabe politikere inden for den globale politik, hvorefter statens påvirkning på den globale politik og den internationale tilstand vil finde sted som et naturligt resultat. Dette fremhæver de politiske opfattelsers absolutte nødvendighed samt disse opfattelsers sande værdi.

Dog er det vigtigt at understrege, at en stat kun kan opnå en international tilstedeværelse gennem dens forhold til andre stater. Individet har ligeledes kun en tilstedeværelse i sit samfund gennem sine relationer til individerne og til andre. Individets status i samfundet og blandt folk vil være alt efter disse forhold, samt i hvilken grad vedkommende påvirker forholdene mellem menneskerne. På samme måde vil statens tilstedeværelse internationalt være gennem tilstedeværelsen af forhold til andre stater. Statens status øges og reduceres alt efter dens forhold til de andre stater, og i kraft af dens påvirkning på de internationale forhold.

Den islamiske stat er en ideologisk stat. Dens grundlæggende arbejde, dvs. dens opgave, er at bære den islamiske da'wah til verden. Det er derfor en uundgåelig sag for den, og endda en bestanddel i dens dannelse, at have en international status

og påvirke de internationale forhold. Derfor skal de politiske opfattelser, som eksisterer hos politikerne, nødvendigvis være opfattelser relateret til den internationale politik og ikke opfattelser relateret til lokal eller regional politik. Altså er det uundgåeligt, at politikerne, i deres egenskab af at være islamiske, skal have det politiske koncept, ud fra en international synsvinkel, og ikke blot ud fra et lokalt eller regionalt perspektiv. Således må de islamiske politikere, grundet at deres stat er islamisk, besidde den fulde politiske bevidsthed. I og med de er islamiske, og deres stat er islamisk, samt at dens oprindelige og grundlæggende opgave er at bære den islamiske da'wah til verden, er det absolut nødvendigt for dem at have politisk bevidsthed og at denne bevidsthed skal være komplet.

Politisk bevidsthed

Politisk bevidsthed betyder ikke bevidstheden om de politiske tilstande, den internationale tilstand eller de politiske begivenheder. Ej heller betyder den at følge med i international politik eller de politiske begivenheder, selvom alt det nævnte er nødvendige bestanddele for at gøre den politiske bevidsthed komplet. Politisk bevidsthed betyder at anskue verden ud fra en særlig vinkel, og for vores vedkommende er det den islamiske *'aqidabs* vinkel, vinklen som er: "*La ilAha ill-Allah, Muhammadun rasul-ullAh*". (Der er ingen anden gud end Allah, og Muhammad er Allahs sendebud)

«أَمَرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، فَإِذَا قَالُواهَا عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّهَا»

"Jeg er blevet befalet at bekæmpe menneskene, indtil de siger: La ilAha ill-Allah, Muhammadun rasul-ullAh. Hvis de så siger det, er deres blod og rigdomme beskyttet fra mig, undtagen ved dets ret."

Dette er politisk bevidsthed. At anskue verden uden nogen særlig vinkel må betragtes som overfladiskhed og ikke politisk bevidsthed. Og at begrænse sig til at anskue den lokale eller regionale sfære er trivielt og ikke politisk

bevidsthed. Således vil politisk bevidsthed kun gøre sig gældende, hvis der er to bestanddele til stede: At anskuelsen dækker hele verden, og at denne anskuelse udspringer fra en særlig, konkret vinkel, uanset hvad denne vinkel måtte være: en bestemt ideologi, idé eller andet.

Dette er med hensyn til den politiske bevidstheds virkelighed i sig selv. Den særlige vinkel i den politiske bevidsthed for en muslim er naturligvis den islamiske 'aqidah. Dette er politisk bevidsthed, og eftersom dens realitet er som beskrevet, er det ufravigeligt for politikerens at begive sig ud i kampen for at skabe en bestemt opfattelse om livet hos mennesket, som værende menneske, uanset hvor dette menneske måtte findes. Dannelsen af denne opfattelse er det grundlæggende ansvar, som hviler på skuldrene af den politiske bevidste person, og som ikke finder ro i andet end at yde sit yderste for at påtage sig dette ansvar og udføre det.

Den politiske bevidste må nødvendigvis modvirke alle retningerne, som strider mod hans egen, og alle opfattelserne, som er modstridende med hans opfattelser, samtidig med at han kæmper for at rodfæste sine egne opfattelser og plante sin egen retning. Således bevæger den politiske bevidste sig i to retninger samtidigt, to retninger som ikke adskiller sig fra hinanden et eneste øjeblik, da de er én og samme ting: Han destruerer og opfører, nedriver og

opbygger. Han fjerner mørke og tænder lys. Han er, som det siges: "en ild, der brænder korrupsionen væk, og et lys, der oplyser retledningens vej". Ligesom han beskæftiger sig med at rodfæste opfattelser og grundlægge retninger, nedfælder han tankerne over realiteterne og afholder sig fra abstraktion og logik, ligesom han involverer sig i kampen mod andre retninger, imod de angreb, som bliver rettet mod hans livsopfattelse, og i kampen mod de dybtliggende opfattelser tilbage fra degraderingstiderne, samt mod den vildledende påvirkning, som fjenderne har spredt om tankerne og tingene, og mod erstatningen af de høje formål og langsigtede mål med delvise formål og kortsigtede mål. Den politisk bevidste kæmper således på to fronter: en intern og en eksternt. Han kæmper ligeledes ad to spor: en retning for nedlæggelse og en retning for opbygning; og han arbejder på to niveauer: det politiske og det intellektuelle. Alt i alt begiver den politisk bevidste sig igennem livets kampbane inden for dets ypperste og højeste felter. Derfor er sammenstødet for de bevidste, i deres vekselvirkning med realiteten, med folk og med livets udfordringer, en uundgåelig sag, både inden for det lokale indenrigsfelt såvel i det internationale globale felt. I dette sammenstød træder det frem, hvorvidt den politisk bevidste er i stand til at gøre det budskab, han bærer på, og den særlige vinkel, han anskuer verden ud fra, i overensstemmelse med den opfattelse han bærer på, til

fundamentet, til sin reference, samt til idealet, som han tilsigter, og til målet, som han anstrenger sig for at virkeliggøre.

Men eftersom den politisk bevidste holder sig til en særlig vinkel, har en bestemt smag og bestemte tilbøjeligheder, naturlige eller ideologiske, eksisterer der en risiko for, hvis han ikke er bevidst om sig selv, at han farver realiteterne med den farve, han kan lide, fortolker tankerne på den måde, han ønsker, og forstår nyhederne i henhold til det resultat, han ønsker at nå frem til. Derfor skal den politisk bevidste tage sig i agt, for ikke at lade sine tilbøjeligheder tage over i formningen af holdningerne og forståelsen af nyhederne. Ens egne ønsker, om end det er ud fra et subjektivt, partimæssigt eller ideologisk motiv, gør, at man muligvis fortolker en holdning som sand, selvom den er falsk, eller at man forestiller sig, at en holdning er falsk, når den er sand. Derfor skal den politisk bevidste nøje undersøge udtalelserne og de udførte handlinger. For hvad angår realiteter, uanset om det er objekter eller hændelser, skal disse erkendes gennem en perceptuel erkendelse, og de skal sanses med en logisk sansning. Men realiteterne skal sanses, som de er, og ikke som man kan lide eller ønsker, at de skal være.

Hvad angår ideer, skal de forstås, som deres realitet er: Man skal i sit sind bevæge sig udad, uden for sindet, og med sin indsigt se den realitet, der udtrykker tanken, og derefter forstå denne tanke i overensstemmelse med visualiseringen af den realitet, som beviser denne tanke, og ikke forstå tanken i overensstemmelse med det, man ønsker.

Det er korrekt, at et udtryk kan være metaforisk, i overført betydning eller flertydigt. En sproglig vending kan også være en metonymi eller en sætning, som har en betydning som værende en sætning og ikke som de enkelte ord, sætningen består af. Men dette forhindrer ikke den politisk bevidste i at flytte sin tænkning til realiteten uden for sit sind, og visualisere den realitet, som det sproglige udtryk beskriver, i overensstemmelse med sprogets virkemidler og i henhold til forklaringen på det sproglige udtryks betydning fra de kyndige i sproget. Den politisk bevidste skal således bevæge sig med sandheden, men i overensstemmelse med den synsvinkel, som han har adopteret på basis af absoluthed og overbevisning. Og han skal se realiteterne, som de er, dog i overensstemmelse med sit sansebaserede eller intellektuelle syn, og således vil hans bevidsthed blive komplet, idet han vil have opnået midlerne til dyb refleksion. Men fundamentet for ethvert syn og enhver erkendelse, sansning

og forståelse hos den politisk bevidste, skal altid være anskuelsen af verden ud fra en særlig vinkel.

I denne forbindelse kan der opstå et spørgsmål: Hvordan stemmer objektiviteten, som den politisk bevidste skal besidde, med hensyn til at holde sig til sandheden og se realiteterne som de er, med hans anskuelse af verden ud fra en særlig vinkel? Hvis dette spørgsmål bliver stillet, skyldes det, det overfladiske syn på tingene. Hvis man derimod fordyber sig i undersøgelsen, vil sådan et spørgsmål ikke blive stillet. Der er nemlig en forskel på tingenes realitet og på at bedømme disse realiteter. Menneskene er ikke uenige om tingenes realitet. Hvis opfattelsen af en bestemt realitet afhænger af synet med øjet, vil enhver seende kunne se den pågældende realitet som den er, medmindre vedkommende bliver bedraget eller manipuleret. Hvis forståelsen af en tings realitet afhænger af sansning, vil enhver med sanserne kunne sanse denne ting, omend det er gennem at smage bitterhed eller sødme, at føle glæde eller ruhed, eller at lugte de forskellige lugte. Således sanser mennesker tingene som de er, uanset ulighed i denne sansning. Det, mennesker er uenige om, er bedømmelsen af ting. Anskuelsen af verden ud fra en særlig vinkel er således forbundet til bedømmelsen af tingene og handlingerne, mens det at se realiteterne, som de er, er forbundet til sansning og erkendelse. Derfor skal

den politisk bevidste se realiteterne, som de er, og holde sig til sandheden, og samtidigt anskue verden, begivenhederne og tingene fra en særlig vinkel.

Hvad angår måden hvorpå, dette appliceres i forhold til international politik, forklares dette bedst ved at fremføre nogle eksempler, som viser hvordan synet på politiske begivenheder ud fra en særlig vinkel gør sig gældende. I det følgende fremføres nogle eksempler fra Allahs Sendebuds politik ﷺ, eksempler fra politik i middelalderen, samt eksempler fra nutidig politik:

Den særlige vinkel, som Allahs Sendebud ﷺ anskuede verden ud fra, var udbredelsen af da'wah.

Eftersom Quraish var stormagten på den arabiske halvø samt kufrens overhoved i at stå imod da'wah til Islam, gjorde sendebuddet det til sit fokuspunkt at afgrænse de politiske og de militære handlinger til at være rettet mod Quraish. Han plejede derfor at sende spioner for at observere dem, og han gik efter deres handel samt kom i sammenstød med dem i krigsslag. Han stillede sig tilfreds med, at de øvrige stater, dvs. stammerne, forblev tilskuere eller forholdt sig neutrale. Så profetens politiske og militære handlinger udsprang fra anskuelsen af verden ud fra en særlig vinkel.

Da Allahs sendebud ﷺ fik viden om, at Khaybar var i forhandlinger med Quraish om at indgå en alliance mellem dem for at angribe Medina, eliminere Muhammad ﷺ og destruere Islam, specificerede han det som arbejdsvinklen at indgå en våbenhvile med Quraish eller indgå en fredsaftale med dem og dermed frigøre sig til at knuse Khaybar. Fra denne særlige vinkel, vedtog han en fredspolitik som grundlag for hans efterfølgende handlinger, så længe disse tjente opnåelsen af hans formål. Hans handlinger i denne periode, herunder at drage til 'umrah, at acceptere Quraish' afvisning af ham, at udvise mildhed over for deres stædighed og at gå imod sine sahabah mm. var alle i overensstemmelse med fredspolitikken. Således var Allahs sendebuds anskuelse af sine politiske handlinger over for sine fjender afstedkommet af en særlig vinkel, og de tilpassede sig, hvad denne særlige vinkel nødvendiggjorde.

Dette var to eksempler fra sendebuddets handlinger ﷺ: Den ene var en generel handling, nemlig at fokusere på en storstat, som var hovedfjenden, ud fra en særlig vinkel. Den anden var en specifik handling: at fokusere på et specifikt mål, og at gøre dette mål til en særlig vinkel, for derefter at anskue de politiske og militære handlinger ud fra dette. Med dette bevidnes det, at anskuelsen af de politiske handlinger ud fra en særlig vinkel, styrer handlingerne og adfærden; og

at betragte de politiske handlinger, som fandt sted i verden, ud fra denne vinkel. Anskuelsen ud fra denne vinkel var det, som fik USA til at alliere sig med Sovjetunionen og vende sig mod Storbritannien og Frankrig. Efter Sovjetunionens kollaps, ændrede USA's synspunkt sig, og det vendte sig ikke længere mod Storbritannien og Frankrig alene, men mod alle staterne i verden. USA gik endda længere end dette og begyndte at vende sig imod de internationale aftaler, som staterne i verden var blevet enige om. Således trak USA sig ud af Kyoto-aftalen, afviste at tilslutte sig aftaler om fjernelse af landminer og etableringen af en international strafferetsdomstol samt andre aftaler. Fra denne periode, gjorde USA det til den særlige vinkel, som det anskuede verden ud fra, at der ikke eksisterer stater på niveau med USA, som USA ville kunne alliere sig med på lige fod. USA var derfor tilbøjeligt til egenrådighed, og det behandlede nu de andre stormagter med en fremgangsmåde kendetegnet ved hegemoni og overherredømme.

Det er på denne måde, at anskuelsen af de politiske handlinger, som finder sted i verden, ud fra en særlig vinkel, finder sted, uagtet om denne vinkel er generel, såsom at gøre udbredelsen af da'wah til fundamentet for udenrigspolitikken, altså den særlige vinkel som verden ansues ud fra, eller om denne vinkel er specifik, som at

afgrænse fjendtligheden til en bestemt stat, hvis overvindelse gør det muligt at drage ud i verden; eller vinklen er endnu mere specifik, som at gå ind i en bestemt politisk krig, for at de øvrige stater skal se et eksempel på vores politiske slag. At anvende den særlige synsvinkel i forbindelse med politiske handlinger og hændelser er således en let sag, som blot kræver, at man beskæftiger sig med politik rent praktisk. Forståelsens af dette kræver endda blot, at de politiske begivenheder gennemgås dybdegående. Ud fra dette bliver det tydeligt, at det at følge med i politik og forståelsen af de politiske opfattelser skal føre til dannelsen af den politiske bevidsthed, samt at denne bevidsthed er nødvendig for det politiske arbejde og for at påvirke de politiske begivenheder.

Når situationen er den, at politisk bevidsthed hos storstaterne er en given ting, og kendskab til international politik er det daglige brød for politikerne, er det obligatorisk for sønnerne af den islamiske *ummah*, som er sønnerne af den islamiske stat, at politisk bevidsthed bliver det første, som de skal kendetegnes ved, af politiske koncepter. Endvidere skal denne politiske bevidsthed være fundamentet for deres udførelse af politiske handlinger. Desuden skal de arbejde for, at denne politisk bevidsthed bliver udbredt blandt folk, en naturlig egenskab i samfundet og det daglige brød for politikerne, idet deres største mission og oprindelige opgave

er at bære den islamiske dawah til verden og sprede retledningen blandt menneskene. Dette kan imidlertid kun lade sig gøre, hvis de muslimske politikere vitterligt er politikere, således at de anskuer verden ud fra en særlig vinkel og har den komplette politiske bevidsthed.

Således skal spørgsmålet om politisk bevidsthed ikke anses for at være noget stort af politikerne, ej heller skal de tro, at denne bevidsthed er noget kolossalt, som kun kan løftes af intelligente og kultiverede mennesker. Politikerne skal vide, at politisk bevidsthed er en meget simpel ting, og at denne er tilgængelig for alle mennesker, selv for menige mennesker og for analfabeter. Årsagen til dette er, at politisk bevidsthed ikke betyder, at man har en omfattende viden om hele Islam, eller om det, som skal gøres til den særlige vinkel for anskuelsen af verden. Politisk bevidsthed betyder derimod blot, at man anskuer hele verden, uanset hvor begrænset eller bred viden, man besidder om denne verden, samtidig med, at denne anskuelse skal være ud fra en særlig vinkel. Det essentielle i politisk bevidsthed er således, at man besidder den internationale synsvinkel, selv hvis det er i en enkelt politisk handling. Desuden skal denne internationale anskuelse være ud fra en bestemt særlig vinkel. Den blotte tilstedeværelse af anskuelsen af hele verden, og ud fra en

særlig vinkel, er tilstrækkeligt til at påvise tilstedeværelsen af politisk bevidsthed.

Det er korrekt at den politiske bevidsthed varierer i styrke, alt efter omfanget af viden om verden og politiske begivenheder, og alt efter omfanget af viden om den særlige vinkel. Men den udgør, under alle omstændigheder, en politisk bevidsthed og tjener det samme formål, uanset hvor meget den varierer, nemlig at hæve dens indehaver over overfladiskhed i politik og løfte denne over trivialitet i anskuelsen af sagerne.

Derfor er politisk bevidsthed ikke forbeholdt politikere og tænkere og må heller ikke være det. Politisk bevidsthed er derimod almen og skal være sådan. Den er ligeledes mulig at skabe blandt analfabeter og menige mennesker, ligesom den er mulig at skabe blandt de lærde og de dannede. Politisk bevidsthed skal endda dannes i hele den islamiske ummah, om end på et generelt niveau. Denne ummah er nemlig jorden, som mænd udspringer af, og derfor skal denne jord være en jord af politisk bevidsthed, så den kan frembringe mænd; og så den kan være i stand til at stille regenterne til regnskab, og til at vurdere personer samt til at modstå udenrigsfarer med en korrekt bevidsthed.

Hvad angår måden hvorpå politisk bevidsthed dannes hos individer og i ummah'en, er det den politiske kultivering i politisk forstand, om end det er kultivering med Islams tanker og love, eller det at følge med i de politiske begivenheder. Således skal man kultivere sig med Islams tanker og love, ikke som værende abstrakte teorier, men ved at nedfælde dem over realiteterne; og således skal man følge med i de politiske begivenheder, ikke som journalisten følger med for at opdatere sig om nyheder, og heller ikke som læreren følger med for at tilegne sig oplysninger, men derimod for at anskue disse begivenheder ud fra den særlige vinkel for at nedfælde den dom over dem, som man kommer frem til, eller for at forbinde disse begivenheder med andre begivenheder og tanker eller med den realitet, som finder sted for ens øjne i form af politiske handlinger.

Denne politiske kultivering, med ideologien og med politik, er fremgangsmåden til dannelse af politisk bevidsthed i ummah'en og hos individerne; og det er den, som får den islamiske ummah til at påtage sig sin grundlæggende mission og sin oprindelige opgave, som er at bære kaldet til verden og sprede retledning blandt mennesker. Derfor er den politiske kultivering metoden til dannelse af politisk bevidsthed i Ummah og hos individerne. Og derfor er det nødvendigt med den politiske kultivering i den islamiske

ummah, i videst muligt omfang, da det er denne kultivering som skaber politisk bevidsthed, og gør, at den kan opdrive et stort antal af nyskabende politikere.

Jumada atb-Thaniah, 1425 Hijri

August 2004